STONI TENIS U TRAVNIKU OD NAJRANIJIH POČETAKA

FADIL MEŠAN

Travnik, 2001. godine

STONI TENIS U TRAVNIKU
OD NAJRANIJIH POČETAKA

FADIL MEŠAN

TRAVNIK 2001. GODINE

Izdavač: Zavičajni muzej Travnik

Za izdavača: Fatima Maslić

Urednik izdanja: Fatima Maslić

Korektor: Mirko Adžaip

Štampa: Graforad Travnik

Tiraž: 1000 komada

CIP Katalogizacija u publikaciji Nacionalna i univerzitetska biblioteka Bosne i Hercegovine, Sarajevo

796 . 386 (497.6 Travnik) "1972/2000"

MEŠAN, Fadil
Stoni tenis u Travniku od najranijih početaka / Fadil Mešan. Travnik Zavičajni muzej, 2001.
104 str. ilustr. 30 cm

O autoru / Mustafa Gafić: str 102 103

ISBN 9958-9415-2-X

COBISS/BIH-ID 9447942

Na osnovu mišljenja Ministarstva obrazovanja, nauke, kulture i sporta Federacije Bosne i Hercegovine, Sarajevo broj 06-15-2422/01, a na osnovu člana 3. Zakona o porezu na promet proizvoda i usluga ovaj rukopis je proizvod na čiji se promet plaća porez na promet proizvoda po stopi od 12 %.

PREDGOVOR

Kada je 1982 godine, ulaskom u Prvu saveznu ligu bivše Jugoslavije, ženski sastav STK "Borac" ostvario najveći uspjeh u istoriji našeg grada, odlučio sam da od zaborava otrgnem sve ono što se dešavalo i što je prethodilo da se stoni tenis, taj divni sport, nađe prvo u avlijama, baščama i kafanama, a zatim i dvoranama našeg grada.

Počeo sam brižljivo prikupljati podatke i iste zapisivati hronološki. U tome su mi veliku pomoć pružili Travničani, posebno oni stariji, te se koristim prilikom da im na toj pomoći zahvalim.

Sa posebnom zahvalnošću sjećam se rahmetli Šehaba Teskeredžića dugogodišnjeg sportiste i sportskog radnika koji mi je ustupio niz vrijednih fotografija i informacija, a koje ćete naći na stranicama knjige.

Doprinos u realizaciji knjige dali su doajeni Travničkog novinarstva Mustafa Gafić i pokojni Karlo Jurić koji su nas godinama objektivno i na vrijeme obavještavali o svemu što se dešavalo u sportskom Travniku, na RTV i u listovima čiji su dopisnici ili saradnici bili.

Sigurno je da bi ova knjiga bila u mnogome osiromašena bez informacija iz Đačkog doma u Travniku, a koje su mi ustupili gospoda Salih Bašinjac, Anton Glogoški i Tomislav Josipović.

Njima, kao i ljekarima: Hamdiji Hubjaru, Zdravku Babiću, Olgi Babić, Mehmedu-Meši Mulahalilloviću i Branislavu Kulišu, kažem veliko hvala.

U knjizi se možda neće naći neka imena i podaci vrijedni pažnje. Čitaoce molim da mi oproste na tim eventualnim propustima koji su se potkrali u tekstu ili su nastali zbog tehničkih i drugih okolnosti objektivne prirode.

Ženski stoni tenis je od samog početka postizao rezultate vrijedne divljenja, te naš grad i STK "Borac" predstavljao na najljepši način. Takav slučaj, na žalost, nije bio i sa muškim stonim tenisom, pa će u knjizi dominirati događanja iz ženskog stonog tenisa. Čitaoce molim da mi i zbog te činjenice ne zamjere.

Ova knjiga je posvećena Stonoteniserskom klubu "Borac" Travnik koji 2002. godine proslavlja 30 godina postojanja.

Fadil Mešan
Bruxeles, 1997. Godine

RAZVOJ STONOG TENISA U SVIJETU

Niko do danas nije uspio objasniti odakle potiče stoni tenis, igra koja je sigurno među najbržim igrama koje se danas igraju. Ako bi ipak htjeli da odgonetnemo kako je nastala, onda bi morali početi od povijesti igre loptom, a kao postojbina spominju se Azija, Engleska, pa čak i Sjeverna Amerika. Postoji dovoljno podataka da su Kina i Egipat mnogo prije našeg računanja vremena, poznavali igre loptom. Prema Ivoru Montaguju neki natpisi u pećinama kazuju nam da je stoni tenis bio poznat u Kini u davnom prošlom vremenu. Jedno je sigurno, a to je, da je ova igra nastala iz želje ljudi, da igru loptom prenesu u zatvoreni prostor.

U XV stoljeću već je poznat u Engleskoj naziv tenis. Tenis i stoni tenis imaju zajedničkog oca. Iznikli su iz pravog, odnosno kraljevskog tenisa, kao igra privilegiranog plemstva, koja se igrala na posebno uređenim, većim igralištima i na slobodnom prostoru. Razvoj igre kretao se u dva pravca: jedan s loptom koja se udarala uzduž linija i uz pomoć odbijanja od zida i druga preko mreže badminton, deck tenis i stoni tenis.

Sredinom XIX stoljeća u Engleskoj se naziru počeci stonog tenisa. U to vrijeme pronađena je gumena lopta, što je bio izuzetan napredak za igre loptom. Tenis se igrao na otvorenom, dok se u zatvorenim prostorijama, za vrijeme lošeg vremena, igralo na stolu teniskim reketima, a kao mreža služila je daska, red postavljenih knjiga ili konzervi. Igra je prozvana minijaturni tenis što je već veliki korak bliže današnjem stonom tenisu. U to doba su se u Velikoj Britaniji, njenim kolonijama, kao i u Americi igrale razne varijante minijaturnog tenisa sa nestandardnim rekvizitima i bez određenih pravila. Kao stoni tenis spominje se prvi put 1884. godine u katalogu firme F. H. Ayres. Tu se govori o igri u dvorani, u minijaturi i na stolu s loptama od gume i četverokutnim reketima obloženim kartonom ili krpom kako bi proizveli izvjesnu rotaciju. Nakon toga se stoni tenis veoma brzo približava onom stonom tenisu kakav danas imamo.

Prvo je umjesto gumene došla lopta od pluta, kako ona nije donijela neki napredak, težilo se za loptom koja će biti od materijala čiji će sastav donijeti preporod ovoj igri i konačno uvrstiti ga u sportove. Na to se nije dugo čekalo. Engleski inženjer Jammes Gibb je u jednoj prodavaonici dječjih igračaka u Americi, primijetio celuloidne loptice. To je značilo preokret u razvoju igre koja je postala zanimljivija i naglo se širila u Engleskoj od 1899. do 1904. godine. Stoni tenis je Gibb nazvao onomatopejskim imenom Ping-Pong, prema zvuku loptice prilikom udara u stol i drveni reket kojim se najčešće igralo.

Stoni tenis je tih godina bio veoma statičan i igralo se uglavnom u fraku i večernjim haljinama. Loptica se prebacivala lagano na protivničku stranu, tako da se dugo zadržavala u igri. Statičnu igru najviše je diktirao materijal od kojeg je bio napravljen reket. Igralo se tzv. banjo reketima koji su, bili presvučeni pergamentom a imali su veliku dršku. Kasnije se reket usavršavao. Prvo je bio obložen gumom sa zupcima, spužvom (kasnije će biti zabranjena) i na kraju današnji reket koji je presvučen beksajd gumom, kombinacija guma-spužva, soft gumom također kombinacija guma-spužva.

Prva službena pravila igre sastavljena su u Engleskoj već krajem XIX vijeka, ali pošto nije bilo međunarodnog foruma za stoni tenis, ta pravila nisu vrijedila za sve zemlje. Tada se pobjednik proglašavao nakon 30 dobivenih poena, dok je danas pobjednik onaj koji prvi stigne do 21, odnosno u slučaju rezultata 20:20 pobjednik je onaj koji prvi ostvari dva poena razlike, primjer 22:20.

Engleski studenti su stoni tenis prenijeli na kontinent i prvi međunarodni turnir je održan u Beču 1901. godine u hotelu "Kontinental". Na tom turniru je pobijedio Englez Edvard Shires. Pobjednik stoni tenis kasnije prenosi u Mađarsku 1904. godine. Iste te godine se održava međunarodno prvenstvo Mađarske na kojem pobjeđuje Bečlija Kaufman. 1909. godine na međunarodnom prvenstvu Mađarske pobjeđuje 17.godišnji Jakobi koji će kasnije postati i prvi stonoteniski prvak svijeta. Od 1912. do 1925. godine se ne održavaju međunarodna prvenstva Mađarske. U tom razdoblju dolazi do stagnacije stonoteniske igre u Evropi.

Nakon razdoblja stagnacije, ponovo igra oživljuje i to prvo 1921. godine u Engleskoj i prodire i tamo gdje se do tada još nije igralo. U to vrijeme se javljaju i prvi stonoteniski savezi. Osniva se "English Ping-Pong Association", koji je ujedno prvi savez u svijetu. Jeden od prvih gradskih saveza imao je Beč, a zvao se "Wiener Tisch Tenis Verband" u kojem su djelovali igrači Hartwich i Kaufman. Za Austrijanku Wildam se tvrdilo da je u to vrijeme bila najbolja stonotenisačica na svijetu. Savezi se javljaju i u ostalim zemljama Evrope. Tako 1925. godine u restoranu "Carlton" u Pragu je osnovan Čehoslovački Stonoteniski Savez. Igra se širi kontinentom, a u drugim dijelovima svijeta raste broj poklonika, formiraju se nacionalni savezi. Pored već spomenutih, 1921. godine formira se STS Wales-a, 1923. godine Austrije, 1924. godine od dvanaest klubova formira se Mađarski savez, 1926. godine STS Indije i Švedske, 1927. godine Francuske, 1928. godine Japana i Jugoslavije, 1933. godine SAD-a, 1936. godine Australije, 1951. godine SSSR-a, 1952. godine Kine itd.

Prva sabrana pravila sačinjena su u Engleskoj 1925. godine. Komisija je radila u sastavu: I. Montagu, P. E Warden I G. J Ross koristeći se u praksi prihvaćenim regulama. Pojava reketa sa zupčastom gumom odigrala je značajnu ulogu u pretvaranju stonog tenisa u dinamičnu sportsku igru. Mogućnost davanja rotacije loptici, veća mogućnost drajfanja i rezanja sve je više prisiljavalo igrače da se podjednako odmiču i primiču stolu. Usporedo sa razvojem tehnike sve se više nazire želja da se osnuje jedno međunarodno tijelo kao i da se organizira natjecanje za prvenstvo svijeta. Ideju o osnivanju Međunarodnog stonoteniskog saveza iznio je predsjednik njemačkog Saveza doktor G. Lehmann na međunarodnom prvenstvu Njemačke održanom od 13. do 17. januara 1926.godine.

Za vrijeme prvog prvenstva svijeta, u Londonu je 12. decembra 1926. godine osnovan ITTF-International Table Tenis Federation, a osnivački članovi su bili: Engleska, Mađarska, Čehoslovačka, Njemačka, Austrija, Švedska, te naknadno Wales. Za prvog predsjednika ITTF izabran je Englez Ivor Montagu, koji je tu dužnost obavljao sve do godine 1967. kad ga je naslijedio Roj Evans. Uz predsjednika, bitno je napomenuti, da su izabrana i dva podpredsjednika, tajnici i članovi. Izabrane su i dvije komisije. Jedna je komisija bila za pribor i loptice a druga za pravila igre. Jedan od prvih i najznačajnijih zadataka ITTF bio je da uskladi pravila igre u različitim zemljama i da oživi međunarodne kontakte. Premda su određena jedinstvena pravila, ona su se tokom godina mijenjala i dopunjavala. Danas su ona jedinstvena i po njima se igraju svi zvanični turniri.

Međunarodna stonoteniska federacija ITTF broji 126 članova (podatak iz 1977. godine), a kako se stoni tenis proširio na sve kontinente, brojka od 24 miliona stonotenisera pokazuje da je to nakon košarke, odbojke, nogometa i atletike peti sport po brojnosti u svijetu. Na veliku radost svih poklonika stonog tenisa, stoni tenis je uvršten u olimpijske sportove.

1. Odlomak iz knjige izdate povodom 50 godina stonog tenisa u bivšoj Jugoslaviji.

Na fotografiji se vidi kako se nekada davno igrao stoni tenis. To su zapravo bili počeci stonoteniske igre. Igralo se veoma statično i uglavnom u fraku i u večernjim haljinama. Primjećuje se da su korišteni takozvani banjo reketi koji su presvučeni pergamentom i imaju veliku dršku. Kasnije se reket usavršavao do današnjeg izgleda gdje je za podlogu dobio beksajd gumu (kombinacija guma-spužva) i soft gumu (također kombinacija guma-spužva).

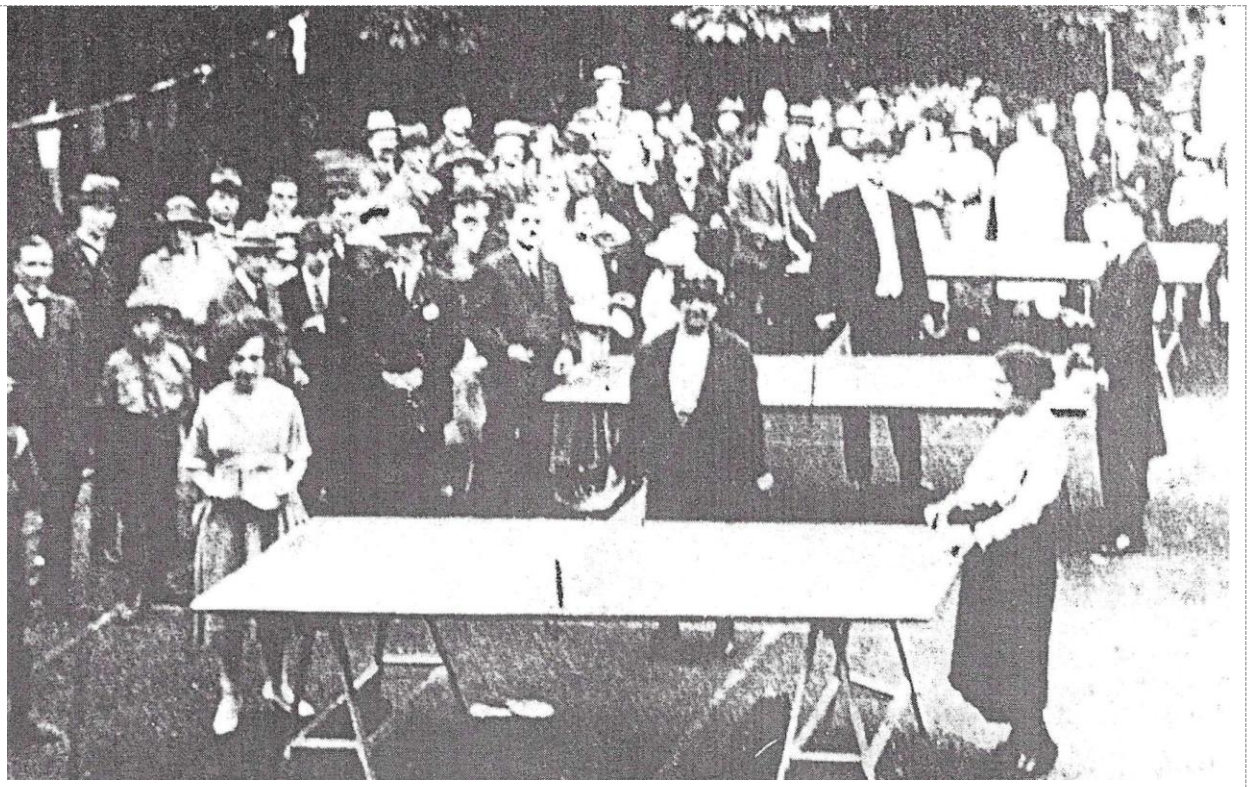

Ako se usporedi prethodna sa ovom fotografijom, sigurno se primijećuje izvjestan napredak u razvoju stonoteniske igre. No, to je još uvijek vrijeme kada se igralo u svakodnevnoj odjeći i još uvijek vrlo statično.

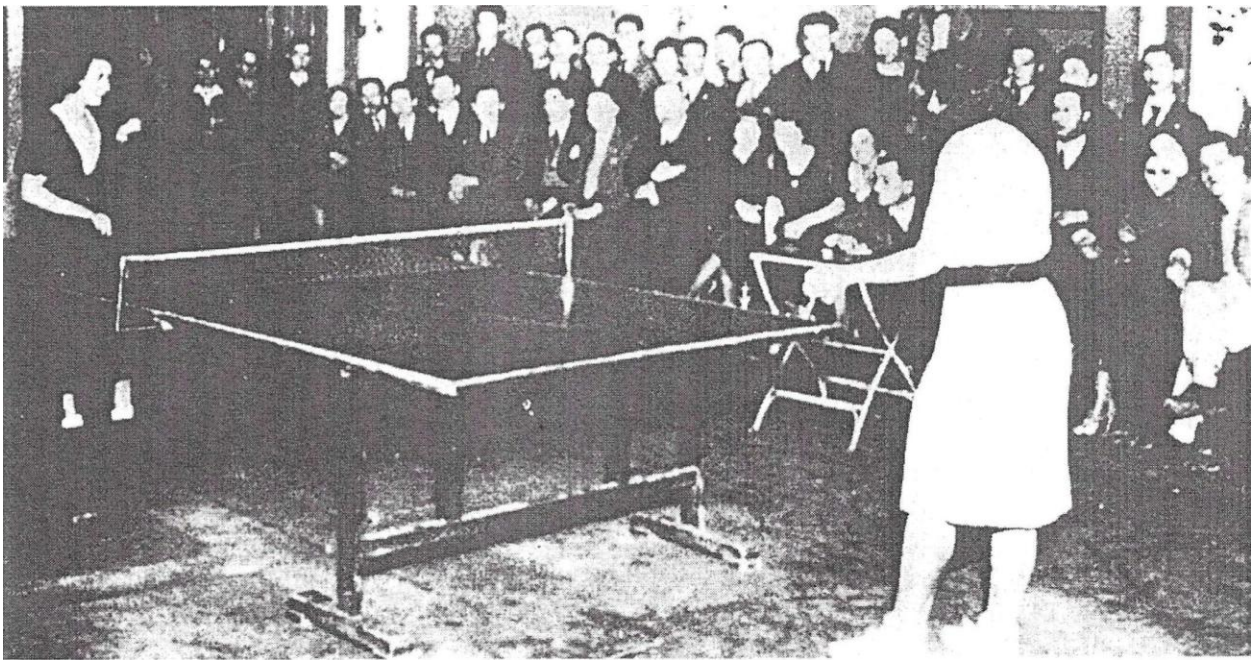

Nadmetanja za svjetsko prvenstvo znatno su podigla nivo stonoteniske igre. Na fotografiji mađarske stonotenisačice A. Sipos i M. Mednyanszky. Budimpešta, 1931. godine.

POČECI STONOG TENISA U BiH

U Bosnu i Hercegovinu, tačnije u Sarajevo, Ping-Pong je stigao iz Čehoslovačke. Donijeli su ga 1929. godine naši studenti koji su tamo studirali, a najpoznatiji među njima su bili Miroslav Radojčić i Albert Pardo. Stvaraju se i prve organizacije kao što su: "Stok", "Oficirski dom", "Talijansko društvo", a prva natjecanja održavaju se po vrtovima i baščama, jer je klubova s iole podesnijim prostorijama bilo vrlo malo. Osim u Sarajevu, ima tragova aktivnosti i u unutrašnjosti Bosne i Hercegovine. Ping-pong se igra u Banjaluci, Zenici, Tuzli, Travniku i nekim drugim mjestima.

19. maja 1945. godine održana je Konferencija fiskulturnih radnika Bosne i Hercegovine na kojoj je formiran Fiskulturni odbor Bosne i Hercegovine. Krajem iste godine, u okviru FOBIH-a, stvaraju se odjeljenja za pojedine sportove, pa među ostalima i odjeljenje za tenis i ping-pong (stoni tenis) s referentima Bela Ler i Strahinja Petrović. Sljedeće 1946. godine dolazi do formiranja fiskulturnog saveza Bosne i Hercegovine, a sa njim se formira i Odbor za stoni tenis BiH čiji je prvi predsjednik bio Lazo Materić. Uz prisustvo delegata 11. decembra 1949. godine održana je osnivačka skupština Stonoteniskog saveza BiH, kojom prilikom je organiziran i dvomeč seniorskih muških ekipa Makedonije i Bosne i Hercegovine, a koji je reprezentacija BiH dobila rezultatom 5:0. Za reprezentaciju BiH su tada nastupili: Salom, Zulejkić i Vrebac. Na čelo Saveza za tenis i stoni tenis BiH dolazi Joco Vočkić. No već 1954. godine dolazi do formiranja samostalnog stonoteniskog saveza Bosne i Hercegovine te je za predsjednika izabran Rafael-Braco Salom, koji će na kormilu saveza ostati punih devet godina, sve do 1963. godine. Od tada pa sve do raspada bivše Jugoslavije BiH stoni tenis će imati visoko mjesto, ne samo u takmičarskom nego i u organizacijskom smislu. Tako je Bosna i Hercegovina između mnogih bila i organizator najveće stonoteniske smotre Svjetskog prvenstva koje je održano u Sarajevu 1973. godine.

Jedan od najboljih klubova, ne samo u BiH nego i u bivšoj Jugoslaviji je STK "Bosna" iz Sarajeva. Na fotografiji iz sedamdesetih godina članovi ovog kluba s lijeva: Anto Dafinić (trener), Enes Gazić, M. Živanović i Midhat Uštović.

Sarajevo je, od 5. do 15. aprila 1973. godine, bio centar svjetskog stonog tenisa. Detalj sa otvaranja 32. svjetskog prvenstva u stonom tenisu. Na ovom prvenstvu i Travnik je imao svoje predstavnike u sudijskoj trojki: Ibrahim Bazdulj, Salih Bazdulj i Fadil Mešan, dok su u Bilten i Almanah ovog prvenstva upisana i imena još trojice Travničana novinara: Mustafe Gafića, Karla Jurića i Dragana Foršnarića. Među članovima tehničke komisije bio je Mustafa Hočkić.

STONI TENIS U TRAVNIKU

Od pamtivijeka Travničani se bave sportom, bilo aktivno ili rekreativno i u tome nisu htjeli da zaostaju za drugima. To je ono što je Travničanima ušlo pod kožu. Oduvijek su u Travniku postojala društva, sekcije, klubovi i drugi vidovi organizovanog bavljenja sportom i sportskom rekreacijom. I danas je tako. S pravom se kaže da je Travnik grad stonog tenisa, nogometa, rukometa, karatea i džuda, košarke i šaha, a na što su Travničani ponosni. U svim tim sportovima, učesnici gaje nadu da će stići i do najvišeg ranga Prve lige. Gaje nadu da će neko baš iz njihovog sporta obući dres sa državnim grbom. No, još im to u nabrojanim sportovima ne uspijeva. Ipak, čast sportskog Travnika spasio je sport kojeg svi ubrajaju u male. Stoni tenis! Postade najveći, jer u istoriji travničkog sporta jedini stiže do najvišeg ranga, a njegova takmičarka ponese dres pionirske reprezentacije bivše Jugoslavije. O tom "malom" sportu koji u Travniku izbori prvu poziciju među sportovima, čitat ćete na narednim stranicama.

Počelo je daleke 1914. godine kada su u Travniku austrijski vojnici počeli igrati tenis. U to vrijeme su tenis počeli igrati i učenici Isusovačke gimnazije. Igrališta za tenis su bila na dva mjesta u gradu, o čemu postoji dokumentacija. Jedno se nalazilo na prostoru pokraj današnje robne kuće "Borac", a drugo na samom ulazu u garnizon sa desne strane. Po sjećanju nekih Travničana, tenisko igralište bilo je i u malom mjestu Turbe pokraj Travnika. Tenisom su se bavili uglavnom imućniji građani. Vlasnica igrališta pored robne kuće bila je Engleskinja miss Dikinson koja je bila u bliskom srodstvu sa članovima engleskog dvora. Posjedovala je tvornicu namještaja u Travniku. Miss Dikinson je vrlo zaslužna što su se Travničani bavili sportom i sportskom rekreacijom.

Nije prošlo mnogo vremena od početka igranja tenisa u Travnik je stigao i stoni tenis. Po sjećanju starijih Travničana koji su se bavili stonim tenisom u prijeratnim i poslijeratnim danima stoni tenis su prvi počeli igrati učenici Isusovačke gimnazije. Isusovačka gimnazija je osnovana 1882. godine. Jedan od velikih zaljubljenika u stoni tenis bio je i rahmetli Šehab Teskeredžić. Gospodin Šehab tvrdi da se stoni tenis u Isusovačkoj gimnaziji igrao davne 1924. godine, a dvije godine kasnije, tj. 1926. godine i kod miss Dikinson. Ako pažljivo pogledamo godine koje navodi gospodin Teskeredžić, primijetit ćemo da se prva 1924. godina poklapa sa godinom kada se smatra da se počeo prvi put igrati stoni tenis u bivšoj Jugoslaviji (Murska Subota). Bilo kako bilo, činjenica je nepobitna, da su Travničani među prvima u bivšoj Jugoslaviji ugledali ping-pong lopticu.

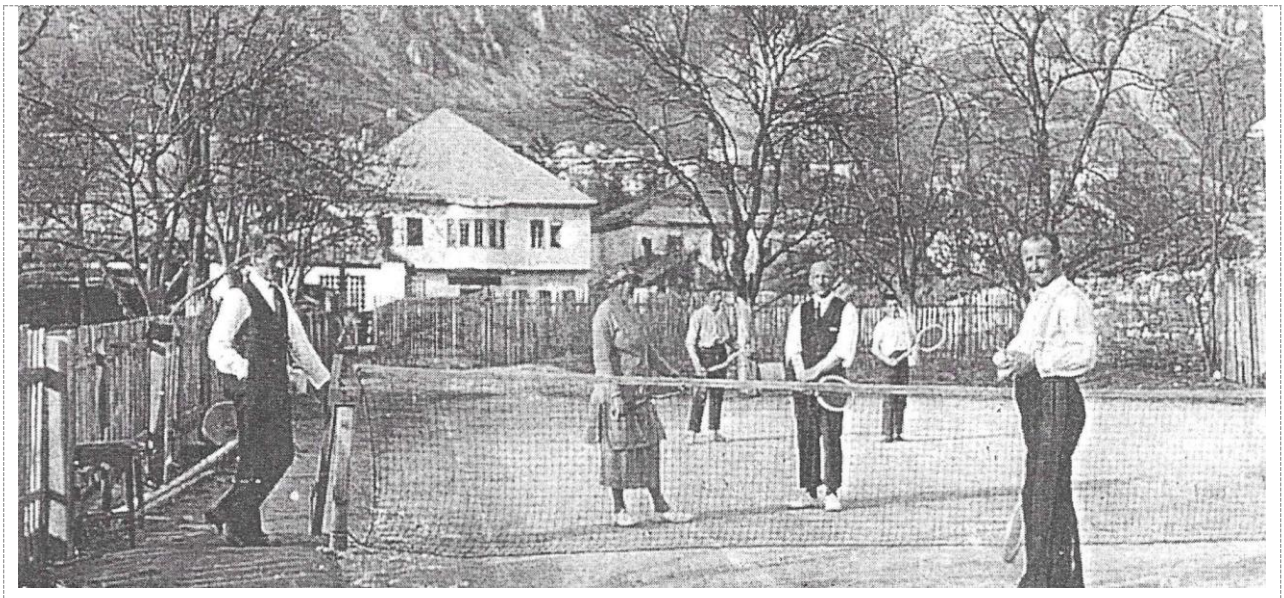

Tenisko igralište na prostoru današnje robne kuće "Borac" u Travniku. Na fotografiji iz 1930. godine miss Dikinson sa zaljubljenicima u tenis. Tenis su tada igrali samo imućniji građani.

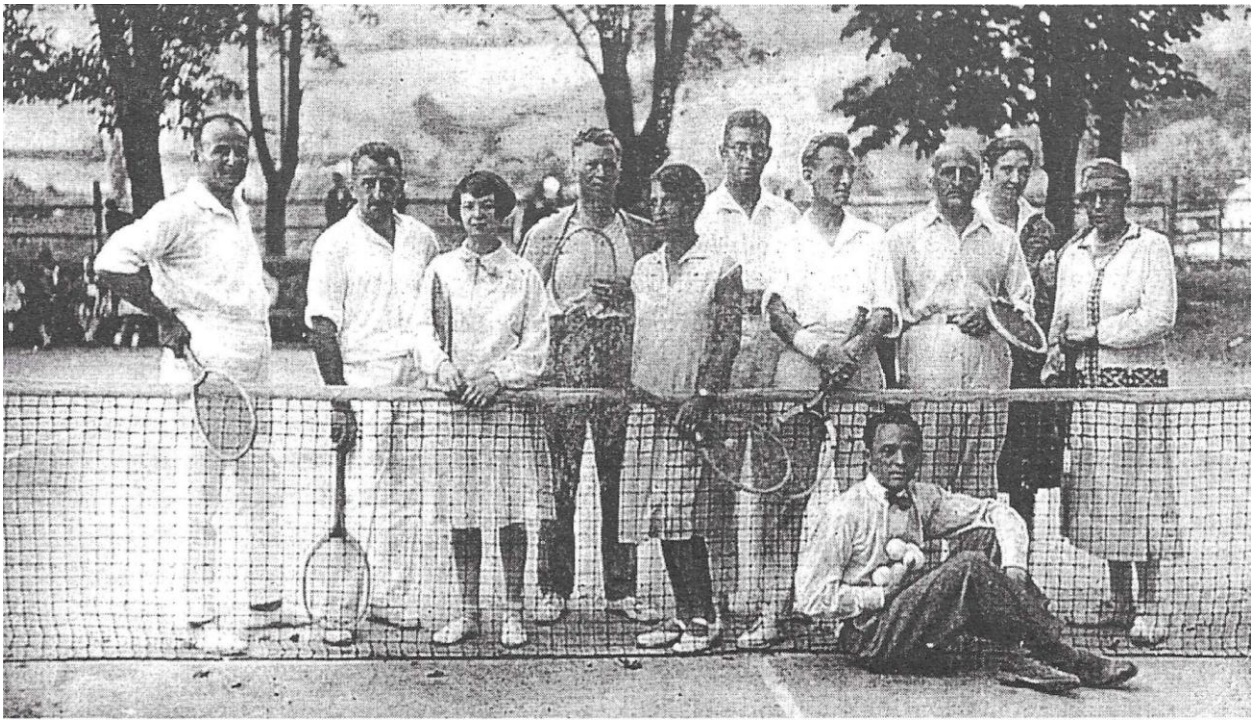

Tenisko igralište u krugu današnjeg garnizona u Travniku. Fotografija pokazuje tenisere Sarajeva i Travnika pred početak susreta održanog 1930. godine. Za Sarajevo su nastupili: Kotromanić, Kalman, dok ime trećeg člana ekipe nisam uspio saznati. Za Travnik su nastupili: Besim Teskeredžić, Mujo Abdagić i Koželj. Također ni rezultat susreta nisam uspio saznati.

OSNIVANJE SEKCIJA I DRUŠTAVA

Stoni tenis se preko učenika Isusovačke gimnazije i miss Dikinson prenosi među građane Travnika. Tako je Osmo Čizmić-Čizmo za svoju kafanu koja je bila locirana nedaleko od Isusovačkog sjemeništa na Bašbunaru (današnja Bolnica za plućne bolesti) nabavio sto za stoni tenis. Pored Osme Čizmića, stolove za stoni tenis nabavljaju i još neki građani. Poznato je da su u to vrijeme u svojim baščama stolove za stoni tenis imale porodice: Teskeredžić, Božić, Carić i neke druge. U današnjoj zgradi, gdje svoje aktivnosti obavlja KUD "Borac", a koju Travničani danas zovu "Konak", bio je Oficirski dom u kojem se također igrao stoni tenis.

Uskoro se osnivaju sekcije: "Trezvenost" u Kastelu, "Sokolsko društvo" i još neke u kojima su bile zastupljene sve konfesije. Zvaničnih takmičenja važnih spomena u to vrijeme nije bilo. Stigla je ratna 1941. godina. Onemogućena je svaka sportska aktivnost. U četverogodišnjem ratu su pale mnoge žrtve a među njima i mnogo zaljubljenika u stoni tenis. Po završetku rata Travničani su prionuli na obnovu svoga grada, oživljavanju sportskih aktivnosti i kulturno zabavnog života. 1945. godine, uz formiranje mnogih sekcija, pri sportskom društvu "Bratstvo" formirana je i stonoteniska sekcija. U toj sekciji su većinom bili učenici gimnazije, a među njima su se kvalitetom isticali: Šehab Teskeredžić, Mića Pejanović, Stanko Plišo, Dušanka Vuković i još neki učenici čija imena, na žalost, nisam uspio saznati.

Takmičenja na višoj razini tih prvih poslijeratnih godina, bila su rijetka, te su održavana, uglavnom, ona lokalnog karaktera. Ipak, u sjećanju tadašnjih članova sekcije ostalo je prvenstvo BiH održano 1946. godine u Sarajevu u sali današnjeg FIS-a. Ekipa Travnika je na tom prvenstvu nastupila u sastavu: Šehab Teskeredžić, Mića Pejanović, Stanko Plišo i Dušanka Vuković. U pojedinačnoj konkurenciji prvo mjesto pripalo je Braci Salomu članu ekipe Sarajeva, dok od Travničana niko nije zauzeo zavidnije mjesto. U ekipnoj konkurenciji prvo mjesto pripalo je ekipi Sarajeva, a Travničani su uspjeli savladati ekipu iz Mostara rezultatom 5:4.

Poslije tog prvenstva, umjesto da stoni tenis u Travniku uzme još više maha, on naprotiv stagnira. Ne dešava se skoro ništa što bi bilo važno spomena. Stoni tenis se i dalje igra samo za dušu, jer sekcija više nije postojala. Nema takmičenja niz godina i prijeti opasnost da se ovaj divni sport u potpunosti ugasi. Ipak do toga nije došlo zahvaljujući tadašnjem sekretaru SO Travnik i velikom zaljubljeniku u stoni tenis gospodinu Ejubu Tarakčiji. Na njegovu inicijativu osniva se 1955.g. stonoteniski "Aktiv", a za njegovog predsjednika je izabran gospodin Ejub Tarakčija. "Aktiv" je imao 26 članova, a aktivnosti je obavljao u prostorijama današnjeg "Konaka". Poznatija imena članova "Aktiv-a" bila su: Mustafa Bešlagić, Časlav Matejić, Krunoslav Augustinović, Hamdija Mešanović, Enes Ramić, Ragib Bajramović, Stipo Grbeša, Rejhan Kurtiš, Mustafa Huseinbegović-Šujko i drugi. Na žalost ni "Aktiv" nije bio dugog vijeka, a važno spomena je nekoliko održanih takmičenja lokalnog karaktera, na kojima su pobjednici bili uglavnom neko od gore spomenutih, najčešće Mustafa Bešlagić ili Časlav Matejić. Pokušalo se učešćem na sreskim takmičenjima, no, ni to nije donijelo afirmaciju stonom tenisu.

U to vrijeme, teško je bilo doći do stonoteniskih rekvizita: reketa, loptica, stolova, mrežica... Tada se loptice, koje bi pukle u toku igre, nisu bacale. Bile se lijepljene acetonom i ponovo koristile u igri.

Stoni tenis igraju učenici Isusovačke gimnazije, a potom i ostali građani Travnika. Na fotografiji učenici i profesori Isusovačke gimnazije pored jednog od prvih stonoteniskih stolova ne samo u našem gradu nego, tvrdim i prvih u Bosni i Hercegovini. Na poleđini fotografije piše: "Na uspomenu Sudku Travnik, 28.8.1930. godine Mg. Preac".

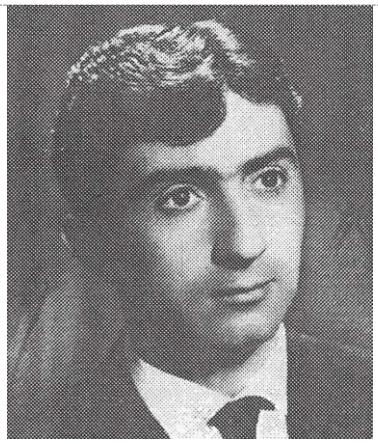

Gospodin Krunoslav Augustinović spada u red najboljih stonotenisera koje je naš grad imao. Pripada generaciji vrsnih stonotenisera u kojoj se uz: Mustafu Bešlagića, Časlava Matejića, Hamdiju Mešanovića i druge, isticao napadačkim stilom igre kojim je oduševljavao gledaoce. Što je Travnik kasnije postao stonoteniserski centar, sigurno velika zasluga pripada gospodinu Krunoslavu Augustinoviću i njegovoj generaciji.

Tada se već vidjelo, da je ovaj sport bez ikakve podrške Općinskih struktura i da se može održati jedino zahvaljujući entuzijastima i naravno, zauzeti mjesto koje mu po svemu pripada. Posljednji pokušaj da se nešto učini i da stoni tenis dobije pravo građanstva, bila je organizacija međunarodnog susreta između reprezentacije Poljske i reprezentacije grada Travnika. Susret je organizovan besprijekorno, a na zadovoljstvo i organizatora i mještana koji su salu Konaka ispunili do posljednjeg mjesta. Susret je organizovan na inicijativu gospodina Ejuba Tarakčije uz učešće STS BiH 1959. godine.

Ekipa Poljske je nastupila u svom najjačem sastavu: Calinski, Ratai i Deskur, dok su reprezentaciju grada zastupali: Mustafa Bešlagić, Časlav Matejić i Krunoslav Augustinović. Susret je završen maksimalnom pobjedom gostiju, no treba spomenuti veoma dobru igru Travničana. Posebno snažan otpor gostima pružio je Mustafa Bešlagić kome su na dobroj igri čestitali i poljski reprezentativci, a prisutni u sali nagradili burnim aplauzom. Ni ovaj susret nije uspio donijeti bolje sutra ovom lijepom sportu, a "Aktiv" ubrzo prestaje sa radom. Nakon kraha Aktiva, stoni tenis se još jedino masovno igra u Đačkom domu. Tomislav Josipović, upravnik Doma i Anton Glogoški, vaspitač u istom, entuzijasti, ne daju da se ovaj sport ugasi. Svakodnevno svoje štićenike uvode u tajne stonoteniske igre. Zahvaljujući njima stoni tenis staje čvršće na svoje noge. Njih dvojica u Domu često organiziraju takmičenja. Svu organizaciju vode ova dvojica entuzijasta. Ekipa Doma nastupa na takmičenjima na kojima učešće uzimaju ekipe iz domova cijele Bosne i Hercegovine. Ekipa iz Travnika postiže zavidne rezultate što pokazuju mnogobrojni osvojeni pehari i diplome koje krase vitrine njihovog Doma. Bolji od ostalih štićenika bili su: Nedeljko Borković, Milovan Malović, Jovica Šatordžija, Andrija Gajić, Mustafa Hočkić i Fadil Mešan. Fadil Mešan učestvuje i na prvenstvu tadašnjeg Zeničkog sreza, gdje osvaja zavidno peto mjesto. Fadil Mešan nastupa i na Republičkom prvenstvu gdje u drugom kolu gubi od Granića iz Zenice. Gospodin Tomislav Josipović i Anton Glogoški organizuju 1962. godine jedno od rijetkih prvenstava grada, a u prostorijama Doma. Odziv je bio iznad svakog očekivanja. Prijavilo se nevjerovatnih 123 takmičara. Iz te brojke se da zaključiti da Travničani izuzetno vole ovaj sport. Organizacija je bila na zadovoljavajućem nivou, a do finala su stigla dvojica štićenika Doma, Jovica Šatordžija i Fadil Mešan. Šampionska titula za 1962. godinu pripala je Fadilu Mešanu koji je finalni susret riješio u svoju korist rezultatom 2:0.

Interesantno je napomenuti, da se još od daleke 1946. godine nije pojavila niti jedna djevojka, koja bi bila vrijedna spomena u stonoteniskom sportu našeg grada. Naprotiv, u susjednoj Zenici djevojke kao što su Nina Lučić i sestre Mitrović, već su stigle do reprezentativnog dresa bivše države.

Stoni tenis se nastavlja igrati ne samo u Domu nego i u Konaku, školama i preduzećima. Nabavljaju se stonoteniski stolovi i drugi stonoteniski rekviziti. U vazduhu se osjećalo da će Travnik uskoro imati Stonoteniski klub.

Tomislav Josipović

Anton Glogoški

Gospodin Tomislav Josipović i gospodin Anton Glogoški nisu dozvolili da se stoni tenis u našem gradu ugasi. Ogroman je doprinos ove dvojice entuzijasta u svemu što je postignuto u ovom sportu.

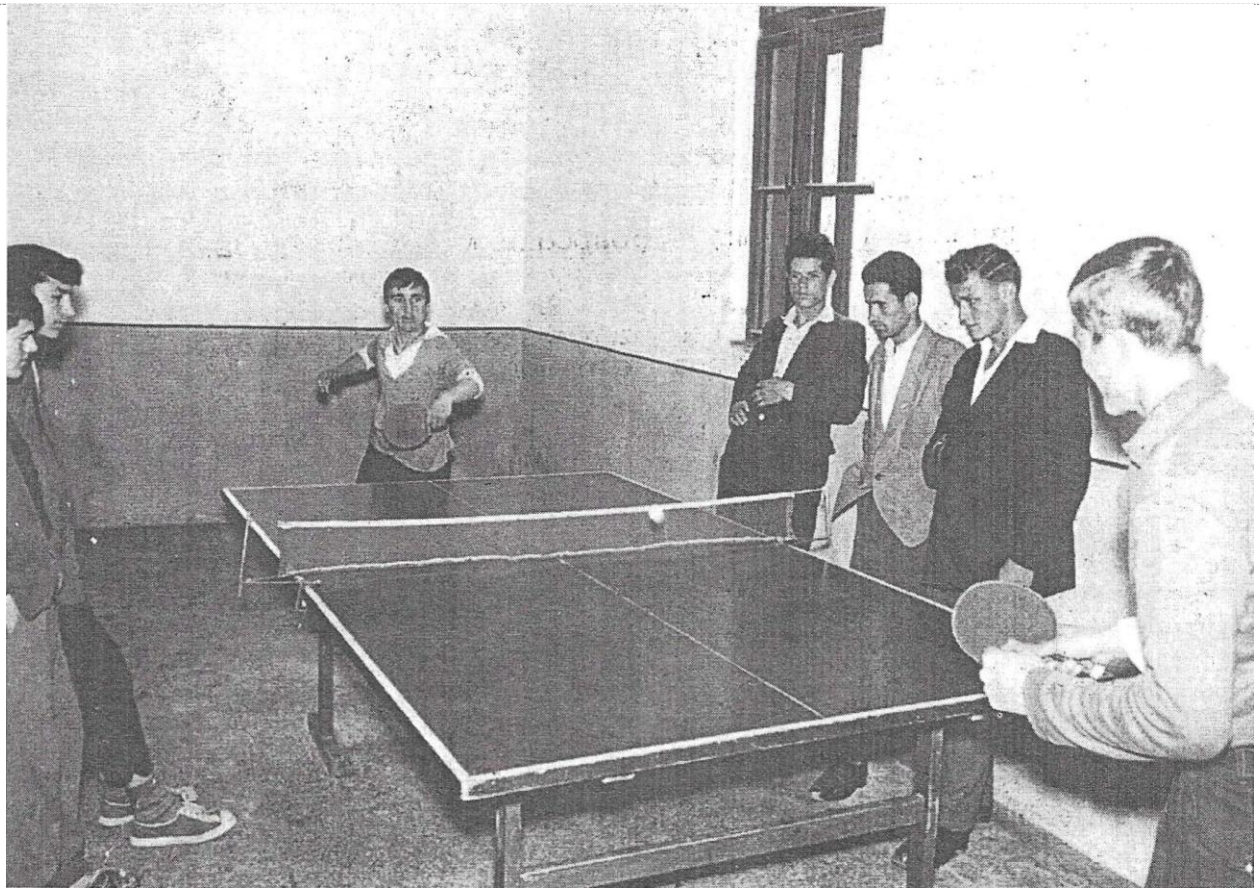

U Đačkom domu se od njegovog postanka igra stoni tenis i održavaju prvenstva Doma. Na fotografiji jedno od mnogih finala za šampionsku titulu. Andrija Gajić (lijevo) i Fadil Mešan (desno) 0:2. Šampionska titula pripala je Fadilu Mešanu za 1959. godinu (Đački dom, novembar 1959. godine).

1972. GODINE OSNOVAN STONOTENISERSKI KLUB "BORAC" - TRAVNIK

Jedan od izuzetnih zaljubljenika u stoni tenis, bio je Ibrahim Bazdulj koji je zbog studija bio nekoliko godina odsutan iz Travnika. Njegovim povratkom u rodni grad stoni tenis se, bar u onom rekreativnom smislu, sve više upražnjava. Svakodnevno u Konaku snage odmjeravaju: Esad Kasumović, Mustafa Hočkić, Tihomir Dujić, Ibrahim Bazdulj i Fadil Mešan. Često je bilo prisutno i zavidan broj gledalaca koji zagovaraju masovnije i organizovanije okupljanje i bavljenje stonim tenisom. O osnivanju stonoteniskog kluba smo već i ranije razmišljali, te je sada bio pogodan trenutak da se nešto i konkretno učini. Na inicijativu Ibrahima Bazdulja, Esada Kasumovića, Mustafe Hočkića i Fadila Mešana a uz pomoć: Miroslava Banušića, Žarka Kolende, Vladimira Jerića, Antona Glogoškog, Tomislava Josipovića i naravno STS BiH čiji je predstavnik bio Radmilo Čolić, 4. jula 1972. godine osnovan je Stonoteniski klub koji je dobio naziv po kombinatu odjeće, rublja i obuće "Borac". Tako je grad Travnik konačno dobio klub koji će ga, čitat ćete kasnije, afirmisati više i značajnije od ostalih sportskih klubova u gradu. Za prvog predsjednika imenovan je Miroslav Banušić kome i ovom prilikom odajem izuzetno priznanje za sve ono što je činio, a što je STK "Borac" dovelo do onih visina do kojih je stigao, kao niti jedan drugi klub našeg grada. Putem sredstava informisanja, građani su obaviješteni da je u gradu osnovan Stonoteniski klub i da svi zainteresirani roditelji mogu svoju djecu između sedam i deset godina starosti, dovesti početkom školske 1972-73. godine pred fiskulturnu dvoranu Srednjoškolskog centra u određeno vrijeme.

Tih dana 1972. godine, STK "Borac" počinje i zvanično da radi. Stručni kadar, tada bez ikakvih stonoteniskih kvalifikacija, sačinjavali su ga trojica stonotenisera: Ibrahim Bazdulj, Mustafa Hočkić, Fadil Mešan. Moram napomenuti da je odziv djece bio iznad svakog očekivanja. Primili smo sve prijavljene i podijelili u dvije grupe, grupu djevojčica i grupu dječaka. Brigu o djevojčicama je uzeo Fadil Mešan, dok je brigu o dječacima preuzeo Ibrahim Bazdulj. Treninzi se održavaju svaki dan a napredak je izrazit. Među djevojčicama se ističu: sestre Senada i Saliha Sojtarić, Sonja Solomun, Alma Sijamija, Mirna Halajkijević, Milanka Kaurin, Mensura Omerčaušević, Marijeta Drobnjak, Belma Lepir, Kurtiš Amela, Donata Pirhan i Vasić Snježana. Kod dječaka su zapaženi: Mišo Radović, Sulejman Gegić, Goran Ugrica, Nenad Rezdeušek, Nermin Mešinović, braća Emin i Jasmin Gradaščević, Salko Sojtarić, braća Šutković, Smail Hodžić, Zdenko Jurčević... Članovi predsjedništva su često prisutni u dvorani i pomažu u otklanjanju poteškoća kojih je naravno bilo mnogo. Nakon godinu dana upornog rada organizovali smo i prvo prvenstvo grada za kategoriju pionirki i pionira. Na opšte zadovoljstvo prisutnih prikazan je za taj uzrast odličan stoni tenis. Prvi put su potekle suze radosti zbog pobjede i suze tuge zbog pretrpljenog poraza.

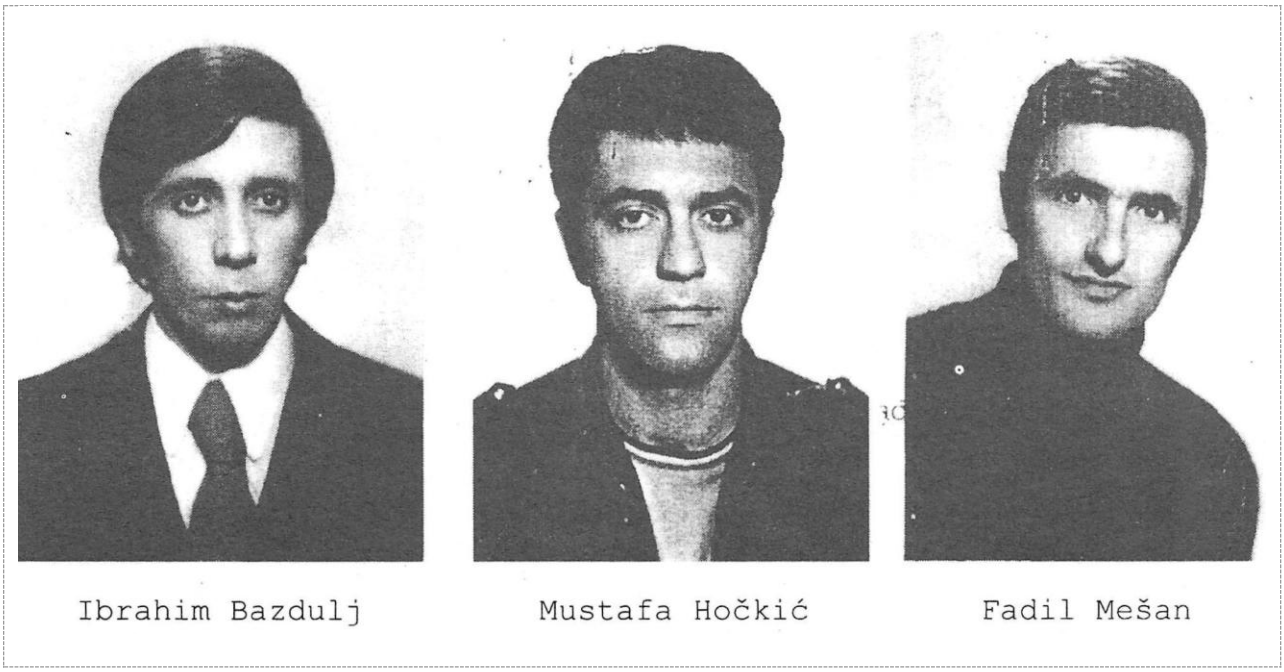

Ibrahim Bazdulj Mustafa Hočkić Fadil Mešan

Najveća zasluga za formiranje Stonoteniskog kluba "Borac" u Travniku pripada gospodi Ibrahimu Bazdulju, Mustafi Hočkiću i Fadilu Mešanu, koji su ovaj uzorni sportski kolektiv digli na razinu najboljih sportskih klubova bivše Jugoslavije. Iz stonoteniske škole kojom su od njezinog prvog dana stručni nadzor imala ova trojica stonoteniskih entuzijasta, ponikla su mnoga imena poznata u stonoteniskim krugovima. Među njima i danas bez sumnje, najbolje stonotenisačice Bosne i Hercegovine sestre Adela i Linda Mešan. Danas se reprezentacija naše zemlje ne može zamisliti bez ove dvije Travničanke zbog čega su ponosni svi ne samo u stonoteniskom klubu nego i svi u gradu Travniku

.

Vidjelo se već tada da će stoni tenis kao sport igrati vodeću ulogu među sportovima koji su tada egzistirali u našem gradu. Prvi pobjednici pionirskog prvenstva, za pionirke bila je Sonja Solomun, a kod pionira Mišo Radović.

Te iste 1973. godine. pionirke STK "Borac" iz Travnika učestvuju na prvenstvu Bosne i Hercegovine koje je održano u Hrasnici. Na tom prvenstvu osvajaju titulu vicešampionki. Bile su zaista prijatno iznenađenje za sve prisutne. Interesantno je spomenuti da su u polufinalu pobijedile ekipu STK "Vitez" tadašnjeg šampiona BiH. U finalu su pretrpjele poraz od pionirki STK "Kreka" iz Tuzle, a rezultat je glasio 5:3. STK "Borac" je nastupio u sastavu: Senada Sojtarić, Sonja Solomun i Mirna Halajkijević. Od tog prvenstva pa sve do danas STK "Vitez" je uvijek, kada je to bilo potrebno, pomagao našem klubu. Koristim se prilikom da članovima kluba STK "Vitez" iskreno zahvalim u ime STK "Borac" i u svoje lično. Uspjeh na prvenstvu BiH podiže nam moral i pojačavamo rad. Često radimo i dva puta na dan što donosi brži napredak u kvalitetu igre. U međuvremenu, Ibrahim Bazdulj i Fadil Mešan stiču zvanje stonoteniskih trenera, te i to donosi napredak. Uz pionirsku postoji i seniorska ekipa u kojoj nastupaju: Ibrahim Bazdulj, Esad Kasumović, Mustafa Hočkić i Fadil Mešan. Moram priznati da ova ekipa nije imala nekog naročitog uspjeha, no svoje postojanje je opravdala time što je mnogo doprinosila napredovanju mlađeg uzrasta. Napominjem ponovo, da ćete u knjizi vrlo malo čitati o muškom stonom tenisu, iz razloga što muški stoni tenis nije nikako uspijevao da izbori rezultat koji je po kvalitetu trebalo da izbori. Negdje se griješilo. Ali gdje? Ja sam i suviše bio okupiran ženskim stonim tenisom pa nisam imao ni vremena da se bavim problemima kojih je kod muških bilo.

Rekoh da su pionirke osvojile vicešampionsku titulu i da ih je taj uspjeh motivisao na još veći i uporniji rad. Takav rad, već sljedeće 1974. godine na pionirskom prvenstvu BiH, donosi u Travnik šampionsku titulu Bosne i Hercegovine za pionirke. U finalnom susretu su poražene pionirke STK "Kreka" iz Tuzle rezultatom 5:3. Tim rezultatom naše su se pionirke u potpunosti revanširale za poraz iz prethodne godine.

Osvajanjem šampionske titule, naše pionirke su stekle pravo učešća na državnom prvenstvu bivše Jugoslavije čiji je domaćin Novi Sad. Te godine je, zbog zauzetosti u radnoj organizaciji, dao ostavku na mjesto predsjednika gospodin Miroslav Banušić. 17. februara 1974. godine održana je godišnja Skupština na kojoj je izabran novi Upravni odbor u koji su ušli: Želimir Halajkijević, Mićo Tovirac, Anton Glogoški, Hočkić Mustafa, Vidaček Dragana, Tomislav Gelić, Radovan Radović, Smail Sojtarić, Salih Bazdulj i Besim Terzić. Za predsjednika je jednoglasno izabran gospodin Želimir Halajkijević.

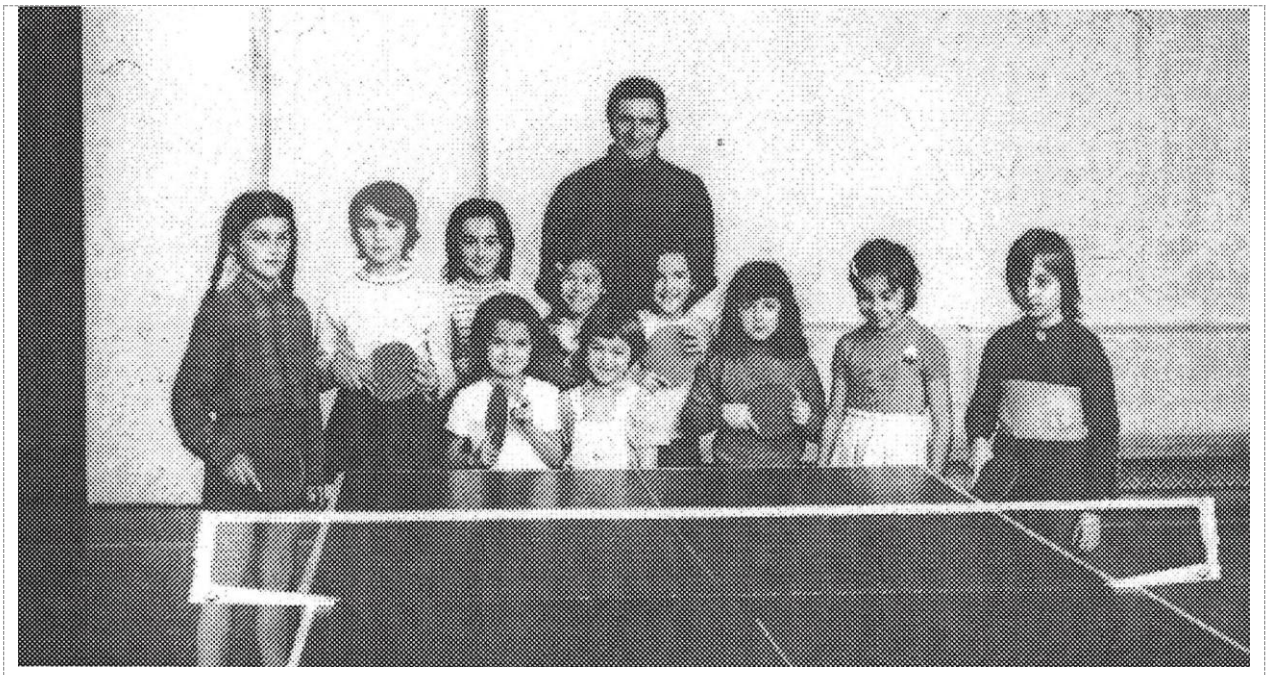

Prva generacija djevojčica Travničke stonoteniske škole sa svojim trenerom Fadilom Mešanom. Na slici prva s lijeva Sonja Solomun (pobjednica prvenstva grada) a do nje je Marijeta Drobnjak. Druga i treća s desna su Mirna Halajkijević i Alma Sijamija. Snimak iz 1972. godine.

Pehar i diploma za osvojenu šampionsku titulu u konkurenciji pionirki – ekipno za godinu 1974. Na fotografiji iz te godine su s lijeva: Mirna Halajkijević, Senada Sojtarić, Želimir Halajkijević, Sonja Solomun, Alma Sijamija, Mustafa Hočkić i Sabina Hočkić.

PRVI NASTUP STK "BORAC" NA PRVENSTVU BIVŠE JUGOSLAVIJE U STONOM TENISU – NOVI SAD 1974. GODINE

Što se tiče prvog nastupa na državnom prvenstvu u Novom Sadu, bitno je napomenuti da su na njemu nastupili i pioniri našeg kluba. Na tom prvenstvu smo ostavili izuzetan utisak na sve prisutne. Bili smo jedini klub čiji su članovi bili jednobrazno obučeni. Za tu priliku, odjel konfekcije "Borac" je sve učesnike našeg kluba na spomenutom prvenstvu obukao u tamno plava odijela sa amblemom kombinata. Urednim izgledom smo na sebe privlačili poglede prisutnih. Osim toga, svaki učesnik je sa sobom nosio mnoštvo propagandnog materijala, koji je na najljepši način oslikavao naš grad i njegove znamenitosti. Tu su bile: značke, amblemi, prospekti, plakati kojima se prisutne pozivalo da posjete naš lijepi grad i još ponešto što je doprinosilo reklami Travnika. Centralno mjesto je zauzimao plakat na kojem je predstavljen Vlašić sa predivnim Sportsko-rekreativnim centrom "Babanovac".

Na tom takmičenju nismo samo pokazali sliku našeg grada, značke, ambleme i prospekte. Pokazali smo da naši pioniri i pionirke znaju igrati stoni tenis, te da se na njih u buduće mora računati kako na pionirske titule, tako i druge u ovom sportu. U Novom Sadu smo svi mnogo naučili. "Malene", naše pionirke su taj naziv dobile nakon osvajanja titule pionirskih prvakinja Bosne i Hercegovine, poslije učešća na državnom prvenstvu u Novom Sadu, treniraju još žešće, što rezultira novom titulom šampiona BiH 1975. godine. Toj tituli dodaju i niz pojedinačnih i titulu šampionki u juniorskoj konkurenciji, što je malo kojoj ekipi naše republike pošlo za rukom. Osim sportskim uspjesima, veliku pažnju smo posvećivali uspjehu naših članova u školi. Na zadovoljstvo svih, naši članovi su bili sve sami odlikaši, te na tom planu nismo imali ama baš nikakvih problema. Naša ženska pionirska ekipa je izborila članstvo u Republičkoj ligi u kojoj igra veoma značajnu ulogu. Po igri su ravne i najboljim ekipama, no mladost i neiskustvo im obezbjeđuje samo drugo mjesto iza nepredvidivog sastava sarajevske "Bosne": Altarac, Šako, Krezić i Pavlović. Samo je to razlog što na dvije titule, pionirsku i juniorsku nisu dodale i onu seniorsku, što bi ih odvelo na kvalifikacije za ulazak u najviši stonoteniski rang bivše države. Te 1975. godine se vidjelo, da će ženski stoni tenis uskoro postati najuspješniji među sportovima našeg grada i da će ga prezentovati na najljepši način. O travničkim stonoteniserkama se već zna i u najvišim stonoteniskim krugovima. Imena: Sonja Solomun, Mirna Halajkijević, Senada i Saliha Sojtarić, Alma Sijamija i Milanka Kaurin se izgovaraju sa poštovanjem.

Pioniri ne postižu ono što se od njih očekuje. Od najperspektivnijeg pionirskog pogona, ne samo u BiH, nego sigurno tvrdim i u bivšoj Jugoslaviji, ostali su samo njih nekoliko. A samo da znate šta su u to vrijeme značila prezimena: Rezdeušek, Ugrica, Radović, Gegić, Blažević, Sojtarić, Šutković, Nezirović, Mešinović, Hodžić, Gradaščević i još neka. Od svih tih, ostala su samo dvojica Sulejman Gegić i Mišo Radović uz nekolicinu anonimnih. Njih dvojica su i nosioci kvaliteta među onima koji su ostali. Sulejman Gegić je i pionirski reprezentativac BiH uz pionirke Sonju Solomun i Mirnu Halajkijević na što smo svi ponosni. Ipak, neredovni treninzi, te nedostatak trenera učinio je da muški stoni tenis počinje znatno zaostajati iza ženskog. Radović i Gegić su se još neko vrijeme ravnopravno nosili sa najboljima, no i kod njih se počinje osjećati stagnacija.

Stonoteniserke STK <<Borac>> Travnik, učesnice stonoteniskog prvenstva bivše Jugoslavije održanog u Novom Sadu 1974. godine. S lijeva: Sonja Solomun, Alma Sijamija, Mirna Halajkijević, Senada Sojtarić, Amela Kurtiš, Milanka Kaurin i Saliha Sojtarić. (Prvenstvo za pionirke i pionire)

Stonoteniska muška ekipa STK "Borac" Travnik, učesnik državnog prvenstva bivše Jugoslavije održanom u Novom Sadu 1974. godine. S lijeva: Nezirević, trener Bazdulj, Radović i Gegić. (Prvenstvo za pionire i pionirke).

EKIPNO PRVENSTVO BiH ZA PIONIRE I PIONIRKE 1975. GODINE TRAVNIK

U organizaciji STK "BORAC" Travnik, u fiskulturnoj dvorani Srednjoškolskog centra "Antun Mavrak" održano je prvenstvo BiH za 1975. godinu u konkurenciji pionirki i pionira.

U dva dana, koliko je trajalo prvenstvo, vidjelo se nekoliko talentovanih djevojčica i dječaka budućih majstora celuloidne loptice o kojima će se ubrzo dosta čuti u našoj zemlji. Sve ekipe su pružile maksimum i borbe su zadovoljile gledaoce koji su dvoranu ispunili do posljednjeg mjesta.

Najviše razloga za radovanje imaju Travníčani, čije su ekipe "Borac" i osnovna škola "Braća Lolić" kod pionirki zauzele prvo i treće mjesto. Boje Borca branile su: Sonja Solomun, Mirna Halajkijević i Senada Sojtarić, dok su za ekipu škole "Braća Lolić" igrale: Saliha Sojtarić, Milanka Kaurin i Alma Sijamija.

Jedino razočarenje domaćim navijačima priredili su pioniri Borca koji su, prije svega, zbog nepovoljnog ždrijeba i neiskustva trećeg člana Gorana Ugrice, morali na kraju da se zadovolje petim mjestom. Ipak treba istaći da je Sulejman Gegić uz Kapetanovića iz Doboja i Rizvanovića iz Viteza bio najbolji pojedinac na prvenstvu izgubivši samo jedan meč.

Kod pionirki najuspješnija je bila izvanredna Travničanka Sonja Solomun, koja je sve mečeve riješila u svoju korist, pobijedivši i aktualnu prvakinju BiH Zoljićevu iz Tuzle. Najljepši i ujedno najuzbudljiviji meč, bio je onaj u konkurenciji pionirki između Travničanke Halajkijević i Tuzlanke Gašparov koji je Halajkijevićeva dobila rezultatom 2:1 i time svojoj ekipi i svom gradu donijela veliku radost.

Evo i konačnog plasmana u obje kategorije:

Pionirke ekipno: "Borac" Travnik, "Partizan" Kreka, "Braća Lolić" Travnik, "Borac II" Travnik, "Omladinac" (D), "Sarajevo", "Stens73" (C).

Pioniri ekipno: "Ozren" (O), "Partizan" (V), "Partizan" (H), "Vitez", "Borac" (T), "Partizan" (V), "Partizan" (K) i "Partizan" (S).

Po završenom takmičenju, predsjednik STK "Borac", Želimir Halajkijević je predao pobjedničkim ekipama prigodne pehare, dok su sve ostale ekipe dobile spomen-diplome. Organizacija prvenstva je bila izvanredna i Travničani zaslužuju sve čestitke. Sve je funkcionisalo u najboljem redu, i može se reći da je Travnik sposoban da organizuje s uspjehom i takmičenja višeg nivoa.

Mustafa Ždralović (beogradski 'Sport' 1975. g.)

Pionirke STK "BORAC" Travnik koje su drugi put donijele šampionsku titulu BiH našem gradu. S lijeva: Senada Sojtarić, Mirna Halajkijević, Sonja Solomun i trener Fadil Mešan. Na slici desno, druga ekipa Borca koja je nastupila pod nazivom O.Š. "Braća Lolić" i osvojila treće mjesto: Milanka Kaurin, Alma Sijamija, Saliha Sojtarić i trener Fadil Mešan.

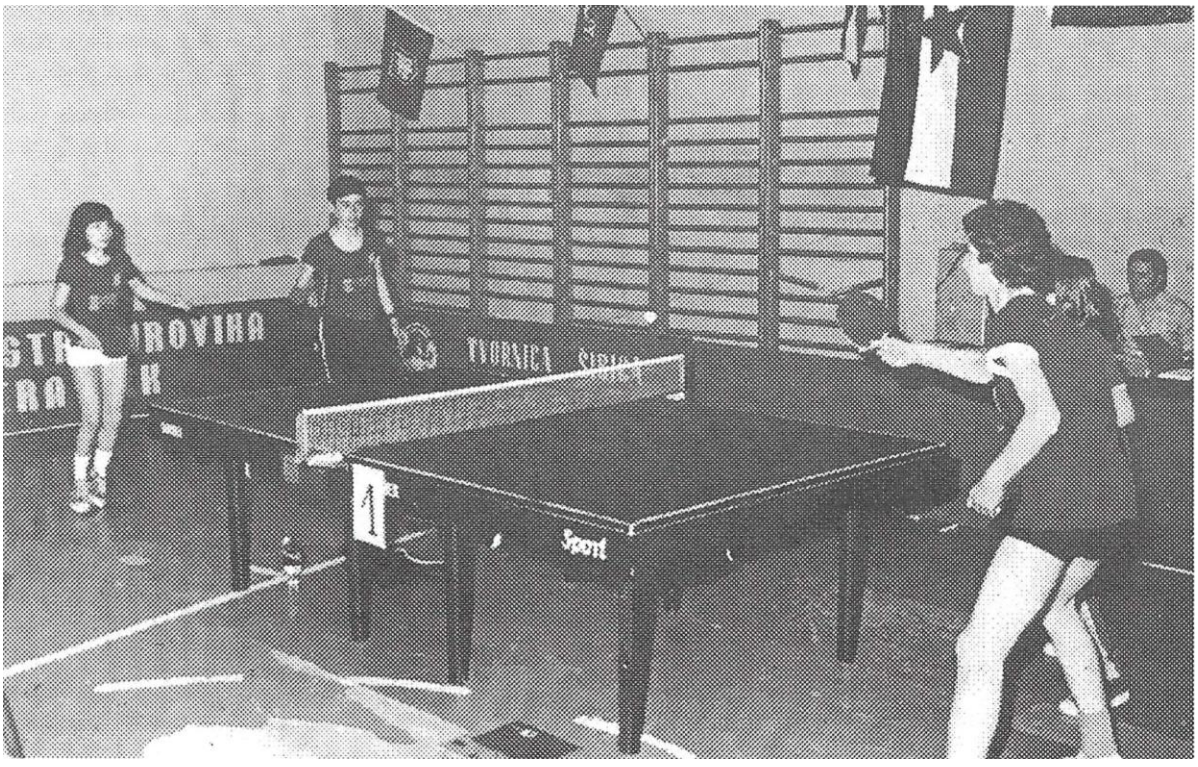

Detalj sa pionirskog prvenstva BiH održanog u Travniku 1975. godine. Na slici mješoviti par STK "Borac" Travnik Mirna Halajkijević i Mišo Radović (lijevo) u meču sa mješovitim parom iz susjednog Viteza Stukar-Šehić.

DVADESET I TREĆE OTVORENO STONOTENISKO PRVENSTVO ZA PIONIRKE I PIONIRE
ZAGREB, JANUAR 1976. GODINE.

Veliki izazov za svaku pionirsku ekipu, a pogotovo za svakog tamičara ponaosob, je svakako "Otvoreno prvenstvo Zagreba u stonom tenisu za pionirke i pionire" a koje je bilo i nezvanično prvenstvo bivše Jugoslavije. Ovo prvenstvo je imalo tradicionalan karakter, a prvo je održano davne 1954. godine. Organizirana su slična prvenstva gradova kao što su Novi Sad, Umag, Varaždin... No, draž učešća na Zagrebačkom je bilo ono pravo. Na takmičenju su zastupljene sljedeće discipline:

Pioniri ekipno i pojedinačno-stariji,

Pioniri ekipno i pojedinačno-mlađi,

Pionirke ekipno i pojedinačno-starije,

Pionirke ekipno i pojedinačno-mlađe.

Ekipu čine dva takmičara i takmičarke.

Osvojiti prvo mjesto u bilo kojoj od navedenih disciplina je izuzetna čast. Imena pobjednika se zlatnim slovima upisuju u knjigu namijenjenu upravo za tu svrhu.

U januaru mjesecu 1976. godine naše pionirske ekipe prvi put kreću da na tom impozantnom skupu provjere svoj kvalitet na nivou bivše države. Bilo je to 23. otvoreno prvenstvo Zagreba. Prvi put su se naši pioniri i pionirke našli u dvorani sa preko sedam stotina takmičara iz svih krajeva Jugoslavije. Oni koji nisu bili prisutni na ovom takmičenju, ne mogu niti zamisliti, kako to izgleda.

Zato ću samo kratko opisati atmosferu. U dvije dvorane smješteno je preko četrdeset stolova, tu su ringovi, sudijski stolovi, te tribine za nekoliko hiljada gledalaca. To skupa daje impresivnu sliku. Na spomenutim tribinama smjestili se mali učesnici sa svojim trenerima a tu je i ne mali broj roditelja. Za stolom organizatora u prvom planu je najpopularniji čovjek ovog tradicionalnog takmičenja, gospodin Stanko Oštir. Čovjek kojeg svaki, ne samo učesnik nego i posjetilac, poznaje po izrazito korpulentnoj figuri i izuzetnim baritonom. Bez gospodina Stanka Oštira prvenstvo bi sigurno bilo mnogo drukčije. Iako ih ovom prilikom ne navodim, bilo je tu još dosta drugih učesnika, zaslužnih za uspješnu realizaciju takmičenja.

Atmosfera u toku takmičenja je vrlo interesantna, a ponekad i komična pošto su učesnici različite visine i težine, desi se da za jednim stolom vidite dugajliju kako snagu odmjerava sa nekim kome glava tek viri iznad stola, dok na drugom to isto čine jedan mršavko i bucko. Po završenim mečevima dešava se da u istom momentu, a na raznim dijelovima dvorane, vidite kako neki bacaju rekete, plaću zbog pretrpljenog poraza, a oni što su pobijedili, skaču od radosti dijeleći je sa trenerom ili najbližima. A koliko samo zaboravljenih: reketa, patika, trenerki, dresova, peškira, satova i ko zna čega još, što putem razglasa dobro poznatim baritonom objavi gospodin Stanko Oštir. Sve u svemu, događaj je izuzetan po svemu za svakoga ko je bio učesnik ili samo posmatrač ovog takmičenja.

Prosvjetni sam radnik i oduševljen takmičenjem, dao sam prijedlog TV-Zagreb da snimi dokumentarni film, jer bi na taj način i takvim filmom sigurno dali veliki doprinos, ne samo u popularizaciji ovog takmičenja, nego i u popularizaciji stonog tenisa.

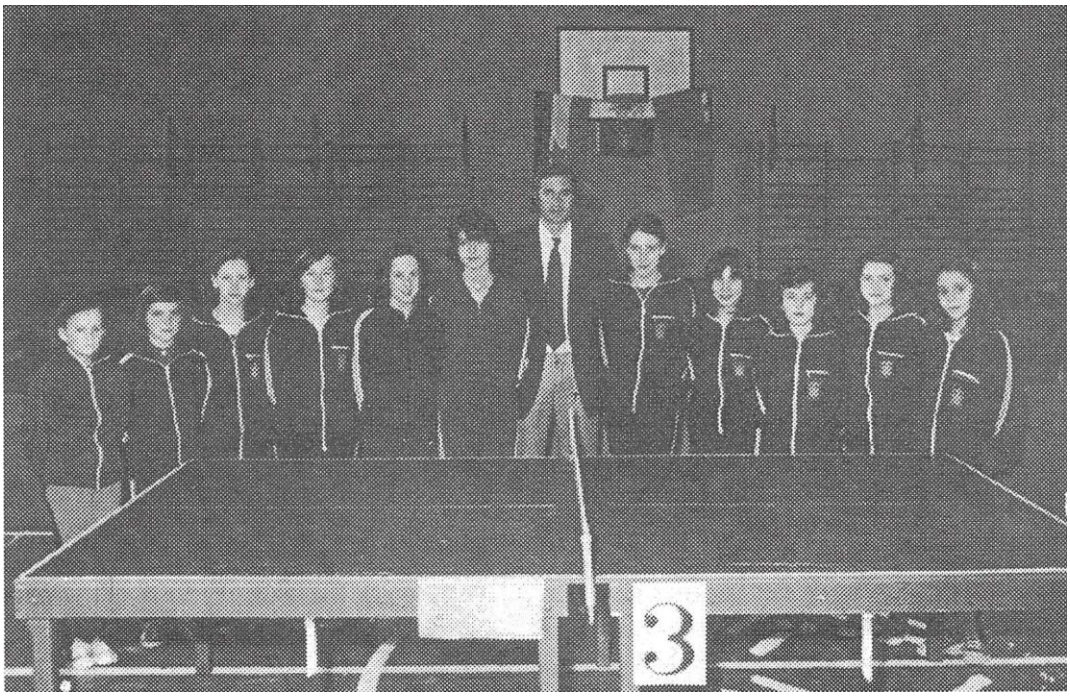

Stonoteniska škola u Travniku je sigurno od 1972. godine, kada je počela sa radom, pa sve do 1991. godine bila jedna od najpoznatijih, ne samo u BiH, nego i u bivšoj Jugoslaviji. Da je to tako pokazuju rezultati postignuti u tom periodu, a sigurno se i samo pogledom na fotografije to da zaključiti. Masovnost uz kvalitet; malo je koji klub imao. Na gornjoj fotografiji stonoteniserke "Borca" sa lijeva: A. Kahvedžić, Mensura Omerčaušević, Saliha Sojtarić, Snježana Vasić, Edina Čimbur, Sonja Solomun, Fadil Mešan (trener), Senada Sojtarić, Mirna Halajkijević, Alma Sijamija, Amela Kurtiš i Snježana Sredojević.

Na donjoj fotografiji trener Ibrahim Bazdulj sa polaznicima stonoteniske škole u kojoj su se isticali: Sulejman Gegić, Mišo Radović, A. Nezirović, braća Gradaščević, N. Mešinović, Boris Jovičić, Goran Ugrica, Nenad Rezdaušek, Salko Sojtarić i braća Šutković.

Prijedlog je prihvaćen, no film na žalost nije snimljen. Vratimo se prvenstvu. Naši sastavi su ovdje anonimni i niko ih ne ubacuje u kombinaciju za osvajanje nekog odličja. Prvenstvo počinje ekipnim takmičenjima. Naše ekipe, muška i druga ženska, brzo napuštaju takmičenje i sele na tribine. Naš prvi ženski sastav ruši sve prepreke i na veliko zadovoljstvo svih nas stižu do finala.

U finalu gube od tada najboljeg pionirskog sastava bivše Jugoslavije STK "Fužinar" iz slovenačkog grada Ravne na Koroškem. Nastupom u finalu, skrenuli smo pažnju ne samo na STK "Borac" nego i na naš Travnik, a o našim pionirkama se počinje govoriti sa uvažavanjem.

Poseban pečat ovom takmičenju, daju borbe u pojedinačnoj konkurenciji. Naši pioniri Sulejman Gegić i Mišo Radović su zadovoljili igrom, no, nedostatak iskustva pa i sportske sreće, nije im dozvolilo da postignu igru i rezultat koji zavređuje pažnju. Isto je i sa pionirkama Senadom Sojtarić i Almom Sijamijom. Favoriti u obje kategorije su takmičari iz Slovenije, Hrvatske i Vojvodine. Naše pionirke Sonja Solomun u starijoj i Mirna Halajkijević u mlađoj kategoriji ne misle tako. Iz susreta u susret igraju sve bolje i u gledalište šalju i one koje su mnogi već vidjeli na pobjedničkom postolju. Takvom igrom obje, svaka u svojoj kategoriji, stižu u finale. Sada je bilo sigurno, da smo jedna od rijetkih ekipa, kojoj je od postanka ovog uglednog takmičenja, pošlo za rukom da svoje takmičare dovede u tri finala.

Ko je u tom momentu bio sretniji od mene? Bio sam ponosan i na klub u kojem sam trener i na djevojčice koje su ga tako lijepo i uspješno predstavljale. Oba finalna meča su počela u isto vrijeme, što mi kao treneru nije nikako odgovaralo. Naime, kada su u igri takmičari ovog uzrasta, česti savjeti su neophodni. A ja i pored najbolje volje nisam ih uspijevao davati objema na vrijeme. I pored toga, obje su izvanredno počele. Imale su po jedan dobiveni i po jedan izgubljeni set. Igrale su treći odlučujući set. Trčao sam od jednog do drugog stola, savjetujući ih kako u kom momentu da odigraju.

Halajkijevićeva je protiv Ačko iz STK "Fužinar" imala rezultat 18:12, pa sam pomislio da je tu već sve završeno i na nju više nisam obraćao pažnju. A kako sam grdno pogriješio. Sav sam se predao meču koji je igrala Solomunova. A i kako ne bih kada je na suprot stajala Suzana Aničić članica STK "Opatija" član prve Savezne lige bivše Jugoslavije. Solomunovoj sam taj podatak saopštio tek kada smo se našli u pobjedničkom zagrljaju. A šta je to uradila Halajkijevićeva? Izgubila je treći set rezultatom 22:20. Sigurno je, da za taj poraz veliki dio krivice pripada meni.

I pored te činjenice, razloga za slavlje je bilo na pretek. Pa, bili smo najuspješnija ekipa 23. prvenstva Zagreba što je pokazala i svečana dodjela nagrada ekipama i pojedincima. Jeste za ne povjerovati, ali su se nakon podjele nagrada mogle čuti i ovakve izjave: "Nikaj čul za Travnik, a oni bu pobedili". Novine su sutra dan objavile niz prigodnih članaka u kojima je rečeno mnogo lijepoga na račun STK "Borac" i igre njegovih djevojčica. Posebno je bio zanimljiv tekst cijenjenog novinara A. Kožula, objavljenog u dnevnom listu "Sportske novosti" kojeg vam u cijelosti prenosim.

TRENING U BUNDI / SIR U OPASNOSTI

Travnički sir je na visokoj cijeni. Jedan je od najpoznatijih u Jugoslaviji. Produkt broj jedan ovog lijepog bosanskog gradića. Ali čini se da mu je popularnost došla u pitanje.

- Neka me se smatra Alijem: Travnik je stonoteniski centar Bosne i Hercegovine! kategoričan je trener Borca Fadil Mešan.

- Bolan dok svi drugi imaju po tri-četiri igrača, u nas je pogončina - 20 curica trenira, a o momcima da i ne govorim! Još da su nam uvjeti?! Sonja Solomun, prvi je biser trogodišnjeg rada. Pionirka, a seniorska prvakinja svoje republike!

- Ne pitaju one s kim igraju. Ma kakvi! Tek kad je pobijedila Aničić rekao sam joj da je to igračica Prve lige!

- Da nam je uvjeta - opet kuka Mešan. - Neka, ovako ispada da imamo zimske pripreme: hladna dvorana, hladan ciment pod nogama, u bundi se započinje treningom! Ali, bit će još rezultata, bolan, ne bojim se za budućnost!

A. Kožul, "Sportske novosti" januar 1976.

Sonja Solomun je bez sumnje jedna od najboljih sportista našeg grada. Što je STK "Borac" stigao da se plasira u Prvu ligu bivše Jugoslavije i što je zauzeo vodeću poziciju među sportovima Travnika, najveće zasluge pripadaju upravo Sonji Solomun. Koristim se prilikom da joj i ovim putem u ime ljubitelja stonog tenisa i u svoje lično, zahvalim na svemu što je učinila za sportski Travnik. Proglašavana je za najboljeg sportistu Travnika i bila među najboljim sportistima Bosne i Hercegovine.

USLOVI ZA RAD

Uslovi za rad su bili ispod nivoa kluba koji je zaista grad Travnik predstavljao na najbolji način. Zato mi nemojte zamjeriti što ću vas sa nekoliko rečenica upoznati gdje i u kakvim smo uslovima radili, a postizali rezultate za divljenje.

Dobili smo malu dvoranu Srednjoškolskog centra u kojoj nije bilo grijanja, tople vode, svlačionice i još nekih potrepština, a koje su neophodne u radu sa najmlađima. Ako k tome dodam i podatak, da smo u dvorani dobili samo jedan termin dnevno i to u vremenu od 19,00 do 21,00 sat, možete zamisliti šta se može postići u takvim uslovima.

Pored tih teškoća, imali smo problema i u samom radu. Zapravo, zbog brojnosti članova muškog i ženskog pogona, nismo bili u mogućnosti da radimo svaki dan. Zato smo ženskom pogonu dali ponedjeljak, srijedu i petak, a muškom utorak, četvrtak i subotu. Slobodnu nedjelju smo koristili po dogovoru. Iz navedenih razloga, tvrdim, da postignuti rezultati imaju još veću vrijednost.

No, od kukanja i jadikovki nema nikakve koristi, a moram priznati, da na naše kukanje niko od odgovornih za sport nije ni obraćao pažnju. Zato smo se okrenuli radu a ne kukanju, te su i rezultati, a posebno onaj postignut u Zagrebu, bili plod tog rada.

Po završenom 23. prvenstvu Zagreba za pionirke, imena stonoteniserki našeg grada Sonje Solomun, Mirne Halajkijević i STK "Borac" su zlatnim slovima upisana u knjigu u kojoj su se već nalazila imena: Fabrijeve, Batinićeve, Perkučinove te klubova: STK "Senta", STK "Vjesnik", STK "Vojvodina", STK "Bagat" i još nekih koji su osvajali spomenuto prvenstvo.

Takmičenje u Zagrebu nam je pokazalo, da i pored teškoća koje nas uporno prate, treba nastaviti sa radom, a sa više upornosti i entuzijazma. Potencijal koji naš grad ima, može i treba da teži ka još većim ostvarenjima. A zacrtali smo ulazak u najviši rang, Prvu saveznu ligu bivše Jugoslavije. Mi to možemo i moramo ostvariti.

U vrijeme kada smo ogromnim koracima grabili ka zacrtanom cilju, napustio nas je gospodin Želimir Halajkijević - predsjednik STK "Borac". Zapravo, prešao je na novo radno mjesto u Sarajevo. Odlaskom gospodina Želimira, naš klub je izgubio mnogo. Prije svega, otišao je rijedak zaljubljenik u stoni tenis i entuzijasta, a zatim i čovjek koji je znao riješiti i one probleme za koje se mislilo da su nerješivi.

"Koga nema bez njega se može", kaže naš narod. Ja bih dodao, bez njega se mora. Tako smo to i shvatili. Na mjesto predsjednika imenovan je gospodin Radovan Radović dotadašnji sekretar kluba. Nastavili smo sa radom, a uspjesi su se nizali kao na filmskoj traci. U vremenu između 1976. i 1982. g. STK "Borac" postiže niz izuzetnih rezultata od kojih ću spomenuti one najvrijednije i o svakom ponešto reći.

Izgled dvorane u kojoj je STK "Borac" dobio termin od 19,00 do 21,00 sat. Bilo je to vrijeme, kada su već odavno, oni koji su marljivo trenirali u njoj, trebali biti u dubokom snu. Gledajući fotografiju reklo bi se idealni uslovi za rad. No tako ni blizu nije bilo. Na fotografiji vidite dvoranu pripremljenu za održavanje prvenstva BiH u stonom tenisu za pionire i pionirke 1975. godine.

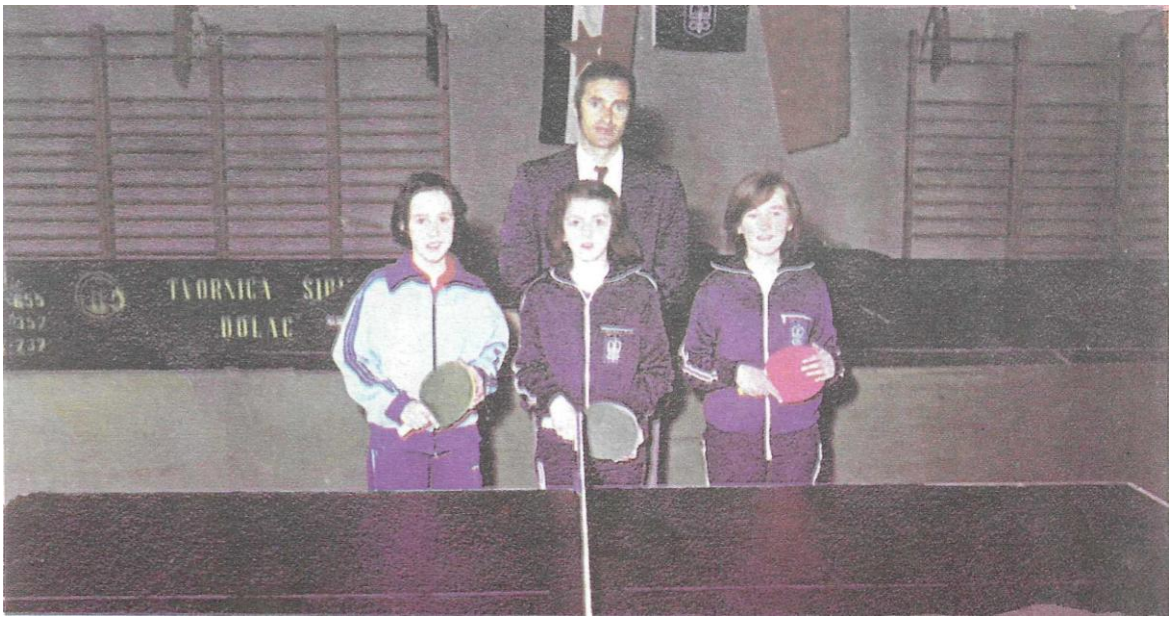

Rijetki su stonoteniski klubovi koji su imali takav kvalitet i takvu masovnost koju je imao STK "Borac" Travnik. Na fotografiji jedan od nekoliko sastava pionirki. S lijeva: Edina Čimbur, Amela Kurtiš, Snježana Vasić i trener Fadil Mešan.

PRVENSTVO BIVŠE JUGOSLAVIJE U STONOM TENISU ZA PIONIRKE I PIONIRE
Travnik, 24-26. JUNA 1977. GODINE

U toj 1977. godini, došlo je, prvi put, do neslaganja u mišljenju na relaciji Predsjedništvo-trener. Naime, poslije izuzetnog rezultata postignutog u Zagrebu, te iskoraka naših djevojčica u sam vrh Jugoslavenskog stonog tenisa, članovi Predsjedništva su mi onako iz daleka nabacivali, da bi žensku ekipu trebalo da preuzme gospodin Ibrahim Bazdulj. U početku sam mislio da se šale na račun gospodina Bazdulja, jer sa muškom ekipom nije imao uspjeha. No, uskoro sam pozvan na sjednicu Predsjedništva na kojoj je donesena odluka kojom gospodin Ibrahim Bazdulj preuzima rad sa ženskom ekipom.

Sa odlukom se naravno nisam slagao i tom prilikom sam im rekao, da je to što čine, ne samo ludost, nego i očito nepoznavanje sportske metodike. Bez obzira na argumente koji su govorili suprotno od onog što je Predsjedništvo naumilo, odluka je sprovedena. Bio sam uvrijeđen, ne samo kao čovjek, nego i kao trener koji je u rad sa tom generacijom uložio svu svoju energiju. Sastanak sam napustio rješen da sa tim ljudima više nikada ne radim u stonom tenisu, koji je po završenoj rukometnoj karijer postao moja druga velika sportska ljubav.

A planovi su mi bili zaista veliki: osvojiti prvenstvo BiH i postati članom Prve savezne lige bivše Jugoslavije i Travnik svrstati u stonoteniske centre te države. Gospodin Bazdulj je preuzeo rad sa ženskom ekipom, moram reći, na veliko iznenađenje mnogih ljubitelja stonog tenisa. Ja se nisam pojavljivao u klubu, ali nisam mogao da ne pratim šta se u njemu događa.

Za nepun mjesec i po, trebalo je da u Travniku počne šampionat bivše države u stonom tenisu za pionirke i pionire. Tekle su pripreme oko organizacije tog prvenstva, dok su pripreme onih koji će nas predstavljati bile u drugom planu. Vrijeme do održavanja državnog prvenstva je brzo prošlo i sada je trebalo pokazati i za zelenim stolom dokazati da su Travničanke s pravom u krugu najozbiljnijih favorita za osvajanje, kako ekipne, tako i pojedinačne pionirske titule. Organizacijski je sve teklo bez greške.

Prvenstvo je počelo u petak 24. juna 1977. godine ekipnim nadmetanjima. Bez obzira na nedovoljne treninge, naše djevojčice su počele izvanredno, a na opće zadovoljstvo prepune dvorane O.Š. "Braća Lolić". Rušile su sve pred sobom. Stigle su do finala gdje ih je opet kao i u Zagrebu čekala ekipa STK "Fužinar" iz Ravne na Koroškem. Fužinar je nastupio u sastavu: Horvat, Logar i Ačko, dok su ekipu Borca činile: Halajkijević, Sijamija i Solomun.

Tačno 24. juna 1977. godine u 21 sat je počeo finalni susret za šampionsku titulu u konkurenciji pionirki bivše Jugoslavije. Da su se sastale dvije najbolje ekipe, govori i podatak da je susret završen neriješenim rezultatom 5:5, tačno u 2 sata poslije pola noći i trajao je tačno punih pet sati. Šampionska titula je pripala ekipi Fužinara koji je imao bolju set razliku, koja je glasila 13:11 u njegovu korist. Evo i kompletnih rezultata ovog po svemu izuzetnog susreta.

STK "Fužinar"	STK "Borac"		
Horvat	Halajkijević	22:20, 22:20	1 0
Ačko	Sijamija	24:22, 21:7	2 0
Logar	Solomun	16:21, 16:21	2 1
Ačko,Logar	Solomun,Halajkijević	19:21, 21:17, 16:21	2 2
Ačko	Halajkijević	21:15, 21:16	3 2
Horvat	Solomun	16:21, 17:21	3 3
Logar	Sijamija	21:5, 21:6	4 3
Ačko	Solomun	21:17, 19:21, 17:21	4 4
Logar	Halajkijević	21:14, 10:21, 17:21	4 5
Horvat	Sijamija	18:21, 21:15, 21:10	5 5

Stonoteniseri i stonoteniserke STK "Borac" sa predsjednikom i trenerima kluba. S lijeva: Saliha Sojtarić, Andrija Solomun (v.m.teh), Sonja Solomun, Alma Sijamija, Smail Hodžić, Sulejman Gegić, Edina Ćimbur, Ibrahim Bazdulj (trener), Fadil Mešan (trener), Mensura Omerčaušević, Želimir Halajkijević (predsjednik kluba), Milanka Kaurin, Mirna Halajkijević, Senada Sojtarić i Mišo Radović.

Šampionska titula nam je iskliznula iz ruku, no ona vicešampionska je imala izuzetan sjaj. Našim djevojčicama su u leđa gledale one iz: Čoke, Sente, Zagreba, Ljubljane i drugih stonoteniskih centara bivše Jugoslavije. Na redu su bila pojedinačna natjecanja, koja u ovom sportu donose i najviše uzbuđenja, pa i iznenađenja. Sa pravom smo očekivali jedno od prvih mjesta u ženskoj konkurenciji i konkurenciji parova.

Moram priznati da je naša Sonja Solomun imala izvanredan žrijeb i da je po svim prognozama trebalo da igra finale. No, uvijek ne pobjeđuje bolji, pogotovo ne u stonom tenisu gdje se igra reketima sa različitim materijalom (gumama). Zapravo, u stonom tenisu, igrači koriste različite materijale-gume, podešavajući ih svojim tehničkim i fizičkim sposobnostima. Tako imamo one izrazito napadačkog stila koji koriste više vrsta napadačkih guma i one odbrambene koji također koriste više vrsta odbrambenih guma. Bitno je znati, da oni napadači koji rijetko ili nikako ne treniraju sa onima koji igraju odbrambenim gumama, redovito gube od istih. Upravo naša Sonja je u prvom kolu imala jednu od tih odbrambenih stonoteniserki. Čim sam to saznao (nisam prisustvovao prvenstvu) znao sam da će Sonja imati grdnih problema.

I desilo se upravo ono što je krcatu dvoranu šokiralo. Guljaševa, tako se prezivala djevojčica iz Čoke, našu je Sonju već poslije prvog odigranog kola poslala u gledalište. Što se to tako odigralo, tvrdim da se nije ozbiljno treniralo i da se više pažnje posvetilo organizaciji prvenstva nego pripremi naših predstavnika na tom prvenstvu. Najbolje plasirana od naših djevojčica je bila Mirna Halajkijević koja je ušla među osam najboljih. Titula za 1977. godinu je pripala Almi Fazlić članici STK "Peručica" iz Foče. Čast kluba smo spasili u igri parova gdje su Sonja Solomun i Mirna Halajkijević osvojile prvo mjesto. Naša muška ekipa je ispala u prvom kolu što se desilo i našoj drugoj ženskoj ekipi koja je nastupila pod imenom O. Š. "Braća Lolić". Ni u pojedinačnoj konkurenciji naši pioniri nisu postigli rezultat vrijedan spomena. Bitno je napomenuti da su naš grad posjetili mnogi uglednici stonoteniskog sporta i da su svi bili jednoglasni u ocjeni da je prvenstvo besprijekorno organizovano. Tom prilikom su se uvjerili u ljepotu i znamenitosti našeg grada.

PRVI MEĐUNARODNI USPJEH
"BORAC" TRAVNIK - "ŠLEZ" VROCLAV POLJSKA (ŽENE) 5:1

U svom prvom međunarodnom nastupu, mlade i talentovane stonoteniserke travničkog Borca, lako i ubjedljivo su savladale gošće iz Poljske sa 5:1. Travničanke su efektnom igrom osvojile simpatije ljubitelja stonog tenisa a svom gradu donijele prvi međunarodni uspjeh. Jedinu pobjedu za gošće je izvojevala Gaberova u susretu sa Halajkijevićevom, koja se ovim mečom oprostila od svojih saigračica, pošto je nedavno preselila u Sarajevo, gdje će vjerovatno braniti boje "Željezničara". Prije početka meča, održana je mala svečanost, na kojoj su predsjednik STK "Borac" Radovan Radović i trener Fadil Mešan uručili Halajkijevićevoj prigodne poklone kluba za njenu šestogodišnju vjernost i doprinos uspjehu STK "Borac".

U navedenom susretu STK "Borac" je nastupio u sastavu: Mirna Halajkijević, Sonja Solomun i Milanka Kaurin.

Karlo Jurić

Za stolom na desnoj strani, mješoviti pionirski par STK "Borac" Travnik Saliha Sojtarić i Goran Ugrica - njih dvoje su dugo ostali u našem klubu i doprinijeli da stasa nova generacija stonotenisera i stonoteniserki. Generacija iz koje će izrasti i današnje dvije najbolje stonoteniserke Bosne i Hercegovine, sestre Adela i Linda Mešan.

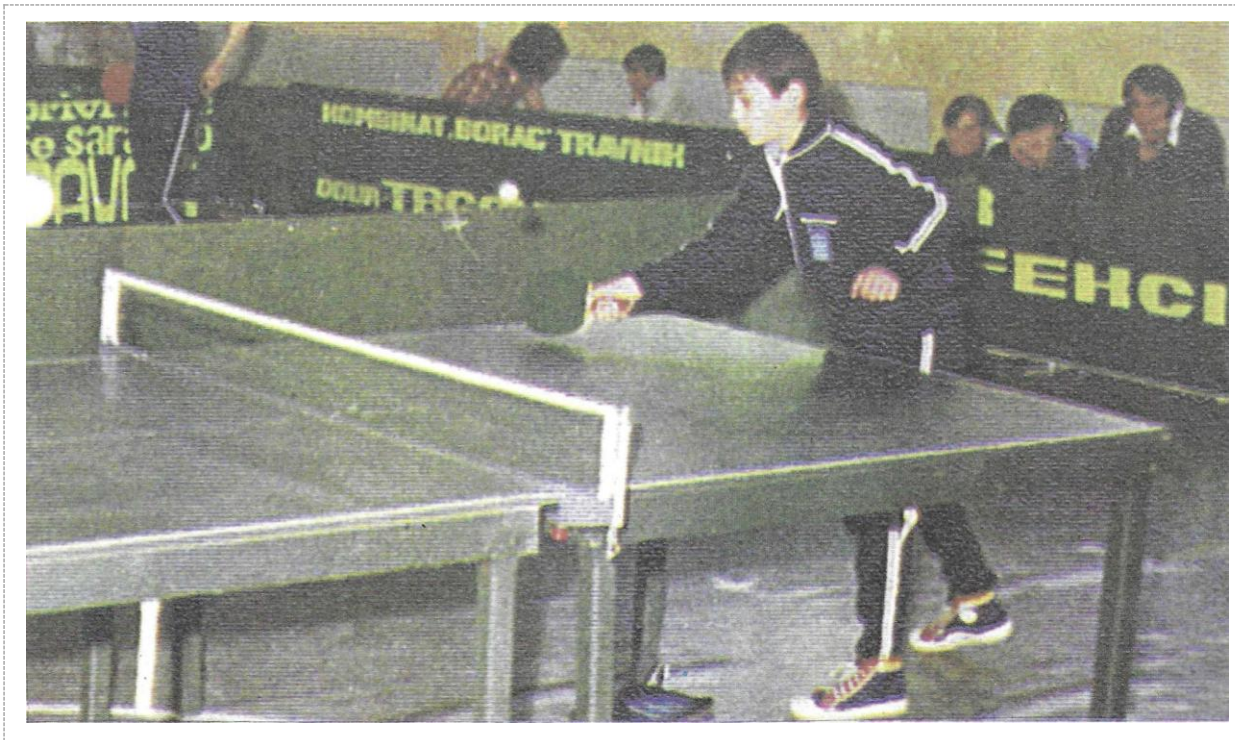

Sulejman Gegić, jedan od najvećih stonoteniskih talenata ne samo našeg grada, nego i Bosne i Hercegovine, spada u red onih stonotenisera našeg grada za koje kažemo da su najbolji. Doprinos stonoteniskom sportu dao je i kao trener.

IZBOR NOVOG RUKOVODSTVA STK "BORAC" TRAVNIK 1979. GODINE

Dok je trajalo državno prvenstvo, izgledalo je da je STK "Borac" mezimac među sportovima našeg grada. Svi su se trudili da pomognu, da nešto učine. Nudili se i onda kada za pomoć zaista nije bilo potrebe. A oni koji su nešto značili u gradu, obećavali su da će pomoći kada god bude potrebno. Naravno da su to bile samo prazne riječi. Čim je prvenstvo završilo, klub su zaboravili svi oni koji na sav mah nudiše pomoć. Svi su mu okrenuli leda. Interesantno da klub napuštaju i skoro svi članovi uprave. Ostaju samo njih dvojica, Radovan Radović (predsjednik) i Mustafa Hočkić (sekretar).

Gospodin Hočkić je nakon mog odlaska iz kluba, preuzeo privremeno i dužnost trenera muške ekipe, a gospodin Ibrahim Bazdulj zbog zauzetosti na radnom mjestu, rijetko prisustvuje treninzima ženske ekipe. U takvoj situaciji laganog umiranja stonoteniskog kluba, sa ženskom ekipom radi gospodin Smail Hodžić, kome treba odati priznanje za održavanje ženskog sastava u to vrijeme. Muška ekipa je član Regionalne lige i nikako ne uspijeva ostvariti ulazak u viši rang, Republičku ligu, gdje joj je objektivno bilo mjesto. Imali smo mi kvalitet za taj rang u mladim stonoteniserima: Radoviću, Gegiću, Hodžiću i Ugrici. Problemi su ležali u činjenici da nismo imali čvrst trenerski kadar i kvalitetne treninge za tu perspektivnu ekipu. A tome je sigurno doprinosio i stalni uspon ženskog stonog tenisa. No, i taj uspon ženskog stonog tenisa je doveden u pitanje.

Pored svih nedaća koje su pratile STK "Borac", isti napušta i dotadašnji predsjednik gospodin Radovan Radović. Neredovni treninzi, loša materijalna situacija, nezainteresovanost onih koji brinu o sportu dovodi u pitanje opstanak STK "Borac". Jedino moguće rješenje je u sazivanju vanredne Skupštine stonoteniskog kluba, na kojoj bi se izabralo novo rukovodstvo. Do sazivanja te Skupštine došlo je krajem 1979. godine, a na istoj je izabrano novo rukovodstvo STK "Borac", na tada delegatskom principu. U novo Predsjedništvo su ušli sve mladi ljudi, a za predsjednika je imenovan gospodin Izet Tamburić tada direktor konfekcije "Borac".

Evo i punog sastava članova Predsjedništva: Izet Tamburić (predsjednik), Slobodan Šušljik (sekretar), Nihad Memišević, Smiljan Božić, Kazimir Jurić, Mirsad Dautović, Branko Miljanović, Ahmet Kulenović i Mustafa Hočkić.

Gospodin Izet Tamburić je odmah po izboru tražio da se upriliči sastanak kojem bi obavezno i ja prisustvovao i zahtijevao da preuzmem ponovo ženski stoni tenis. Sastanak je održan, a razgovor je završen na moje i na zadovoljstvo članova nove uprave kluba. "Teško žabu u vodu natjerati", kaže naš narod. Sa zadovoljstvom sam prihvatio ponudu i sa nestrpljenjem čekao da počnem ondje gdje sam stao.

U to vrijeme, u Prvu saveznu ligu bivše Jugoslavije, ulazilo se kvalifikacijama prvaka republika jer Druga savezna liga nije postojala. Našoj ženskoj ekipi je nekoliko puta uspjelo osvojiti prvenstvo Republike, ali ne i uspješno proći kvalifikacije. Kasnije je sistem takmičenja izmijenjen, ustrojene su dvije druge savezne lige - Istočna i Zapadna. Osvajanjem prvog mjesta u Republici, postali smo članom Druge lige-zapad koju su činile ekipe iz: Slovenije, Hrvatske i Bosne i Hercegovine. U toj veoma jakoj skupini igrali smo značajnu ulogu, ali još neiskusni za osvajanje prvog mjesta koje je obezbjeđivalo direktan ulazak u Prvu saveznu ligu.

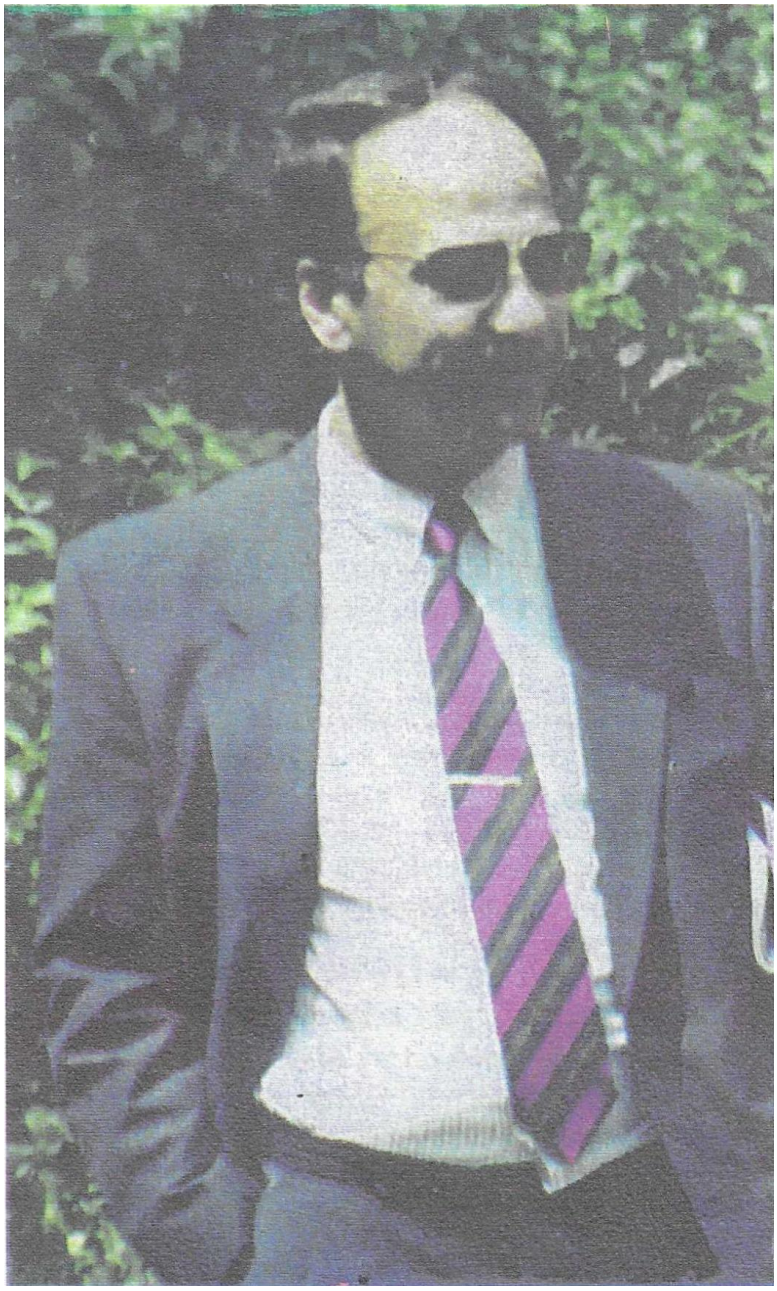

Gospodin Izet Tamburić je došao na čelo STK "Borac" Travnik 1979. Godine. Njegovim dolaskom, stoni tenis počinje koračati još većim koracima naprijed. Stonoteniserke nižu uspjeh za uspjehom, da bi, što ćete čitati na narednim stranicama, 1982. godine ostvarile uspjeh vrijedan divljenja. Naime, te godine su osvojile prvo mjesto u Drugoj ligi-Zapad i na taj način izborile pravo da se nađu, rame uz rame, sa najboljim ekipama bivše Jugoslavije. To nije bio samo najveći uspjeh STK "Borac", nego i najveći uspjeh kojeg je postigao jedan klub u istoriji sportskog Travnika. Svoj veliki doprinos u taj uspjeh je ugradio i gospodin Izet Tamburić. U ime ljubitelja stonog tenisa, ljubitelja sporta i u svoje lično, koristim se prilikom, da gospodinu Izetu Tamburiću zahvalim na tom doprinosu.

STK "BORAC" TRAVNIK ČLAN PRVE SAVEZNE LIGE BIVŠE JUGOSLAVIJE

Na jedan od sastanaka Predsjedništva gospodin Izet Tamburić je pozvao članove ženske ekipe. Na tom je sastanku između ostalog rekao: "Imamo kvalitet za najveće domete i mišljenja sam da u naredne dvije sezone možemo ostvariti plasman u najviši rang". Kako mi je samo godila ta izjava i koju volju mi je za rad davala. Gospodin Tamburić je ispunio sva data obećanja, pa je bio red da se još više potrudimo i osvojimo plasman u najviši rang. Što smo zacrtali, to i ostvarili.

U sezoni 1979/80. i 1980/81. godine bili smo u vrhu, da bi u takmičarskoj 1981/82. ostvarili uspjeh kakav do tada nije ostvarila niti jedna sportska ekipa Travnika. Osvojili smo prvo mjesto u Drugoj ligi i postali članovi Prve savezne lige bivše Jugoslavije. Put do ostvarenja naših želja nije bio nimalo lak. Naprotiv, često se u posljednjem kolu odlučuje o prvom mjestu na tabeli. Desilo se to i članovima našeg ženskog sastava 13. juna 1982. godine. U posljednjem susretu smo bili gosti zagrebačkog STK "Maraton", kome je pobjeda u ovom susretu donosila plasman u najviši rang.

U dvorani u kojoj smo nastupili, sve je odisalo na slavlje koje je domaćin sa sigurnošću očekivao. Međutim, i mi smo bili spremni za slavlje, jer smo se potajno nadali pobjedi u tom istorijskom meču. Koliko su ekipe bile izjednačene vidi se i po tome što je pobjednika odlučivao posljednji meč, kojeg su igrale za domaćine Romana Ejbi, a za goste Milanka Kaurin. Naša Milanka je počela veoma loše i prvi set je glatko izgubila rezultatom 21:7. Poslije tako uvjerljivo dobivenog prvog seta, domaćini su nastavak smatrali pukom formalnošću. No, ja takvog mišljenja nisam bio. Znao sam jedini način na koji bi Milanka ipak mogla preokrenuti situaciju u našu korist. Tajna je bila u promjeni stila igre u što se treneri rijetko ili nikako odlučuju. Izrazitom napadaču dati zadatak da se brani, u stonom tenisu je ludo. Ja u tom momentu drugog izbora nisam imao. Rekao sam Milanki da u sljedećem setu upotrijebi svo znanje iz odbrane, jer sam se nadao da samo odbranom može napraviti čudo i stići do pobjede. Nadao sam se da će takav način igre zbuniti Romanu Ejbi, koja kao i mnoge stonotenisačice ne zna odgovor na defanzivni stil igre.

I zaista, desilo se čudo u koje ni sam nisam vjerovao. Milanka se u potpunosti revanširala, pobijedivši u drugom setu istim rezultatom kojim je bila poražena u prvom setu 21:7. Ni u trećem setu Romana nije uspjela naći rješenje. Istina, u tom trećem setu je igrala nešto bolje, no to nije spriječilo Milanku da taj odlučujući, pa ako hoćete i istorijski set uspješno privede kraju. Siguran u Milankinu pobjedu, gospodin Izet Tamburić se izgubio iz dvorane. Pojavio se sa tri prekrasna buketa crvenih karanfila u vrijeme kada je sudac meča na semaforu okretao brojku 21, koja je označila Milankin trijumf i trijumf STK "Borac" iz Travnika. Dok su još trajala međusobna čestitanja, trknuo sam do telefonske govornice, nazvao suprugu i obavijestio je o postignutom uspjehu. U jednom dahu sam joj rekao da smo pobijedili i da u Travnik stižemo oko 17 sati, te da organizuje doček pred hotelom Orijent.

Da budem iskren, očekivao sam da će nas pred hotelom dočekati mnogo ljubitelja stonog tenisa, sporta uopšte i građana Travnika. Ostvarili smo istorijski rezultat, grad Travnik predstavili u najljepšem svjetlu, i najmanje što smo zaslužili, bio je pristojan doček. Nije neskromno reći da smo ga i zaslužili. No, od svega nije bilo ništa, a na sramotu čelnika grada i ljubitelja sporta koji nisu imali sluha za jedan takav izuzetan uspjeh. Ipak nismo ostali bez čestitki najdražih. Pred hotelom su nas dočekale, sa svježim buketićima proljetnog cvijeća nabranog na padinama divnog Bašbunara, najmlađe članice našeg kluba: Oljenka Kiso, Jadranka Vulić, Dijana Grgić, sestre Adela i Linda Mešan i gospođa Elvica Mešan koja je i organizovala taj skromni doček. Uz iskrene čestitke i poljupce, buketiće su uručile pobjednicama: Milanki Kaurin, Sonji Solomun, Almi Sijamija i Salihi Sojtarić. Sve to, a sa čuđenjem, posmatrao je ne mali broj građana Travnika, koji su u to nedjeljno predvečerje sjedili u bašči hotela "Orijent". Poznavajući me, mnogi su iz znatiželje pitali, kad smo već i mi sjeli u hotelsku bašču, šta se to tako lijepo dogodilo pa slavimo. A naše slavlje se sastojalo u jednom zajednički popijenom piću, kojim smo, nazdravljajući jedni drugima čestitali sportski uspjeh grada. Sretni što smo ostvarili jedinstven uspjeh, duboko povrijeđeni odnosom čelnika grada i njihovih žitelja prema tom uspjehu, brzo smo završili skromno slavlje i razišli se.

Nakon nekoliko dana, mnogi su shvatili, da su bili nepravedni prema klubu i njegovim članovima koji su u pravom smislu bili najbolja reklama jednog od najljepših gradova bivše Jugoslavije. Shvativši da se u Travniku sportska dostignuća mimo nogometa ne cijene, gospodin Izet Tamburić se pismom obratio svim društveno političkim i privrednim organizacijama u kojem ih je detaljno upoznao sa postignutim uspjesima i problemima sa kojima se STK "Borac" svakodnevno susreće, tražeći pomoć. Na takav apel, što je za ne povjerovati, nitko od obaviještenih nije našao za shodno da odgovori, a kamoli da pruži neki vid pomoći. Razočaran, gospodin Izet Tamburić sa većinom članova Predsjedništva, polako zanemaruje rad u klubu i sasvim nestaje iz istog. Bez gospodina Izeta nam je zaista bilo vrlo teško, no ja mu nikada nisam zamjerio na takvoj odluci.

Interesantno je nešto reći o prijemu koji nam je priređen u S.O. Travnik, povodom ostvarenog uspjeha. Neskromno je, znam, ali moram reći, da ni do tog prijema ne bi došlo da se nisam poslužio malim lukavstvom. Sretnem jednog prijatelja, naravno od ugleda, te mu onako kao usput kažem da smo ušli u Prvu ligu. Između ostalog napomenem da bi bio red da prvi čovjek grada upriliči prijem za one koji su zaslužni za taj uspjeh. Poziv nije trebalo dugo čekati. Našli smo se u prostorijama za prijem S.O. Travnik, a uz čestitke, gospodin Desimir Mitrić Zele uruči nam i po jednu knjigu "Travnička hronika", kojih je u jednom uglu prostorije u kojoj smo se nalazili bilo veoma mnogo. Tu knjigu su za uspomenu dobivali svi oni koji su iz bilo kojih razloga posjetili naš grad, a nakon posjete svratili u općinu. Uz sva uvažavanja naslova Nobelovca Ive Andrića, tog momenta se nisam mogao oteti utisku i ne pomisliti, šta bi se desilo da je kojim slučajem NK "Borac" ostvario sličan uspjeh. Sportski centar "Babanovac" na Vlašiću ne bi mašio masu od preko stotinu zvanica. A o potrošenom novcu na zasluge i onima koji si to najmanje zaslužili, bolje i ne spominjati. Na prijem bi bili pozvani i oni koji su samo jednom u dresu NK "Borac" na stadionu "Pirota" šutnuli fudbalsku loptu.

Oni koji poznaju travnički sport, znaju tačno šta želim reći. No, to bllo tako u to vrijeme. A da li ce i u buduće? Nadajmo se da će o sportu brinuti oni koji će znati njegov značaj i cijeniti svaki sportski uspjeh, ma u kojoj vrsti sporta bude postignut.

U Prvoj ligi smo nastupali samo jednu takmičarsku sezonu, što vas poštovani čitaoci ne treba čuditi. Osim mnogih nedaća koje su nas tada pratile i naša najbolja stonoteniserka Sonja Solomun je, meni iz neobjašnjivih razloga, bila suspendovana od strane kluba. Njezino mjesto su zauzele talentovane sestre Adela (9 godina) i Linda Mešan (8 godina). Tako mlad sastav u najvišem rangu takmičenja, sigurno nije imao niti jedan klub u svijetu, a vjerovatno ga neće ni imati. Taj sastav je bio za Ginisovu knjigu neobičnosti. Ipak, sestre Mešan su skrenule pažnju na sebe, a svi koji su ih tada gledali, predviđali su im blistavu stonotenisku karijeru.

Boje našeg grada u Prvoj saveznoj ligi branile su: Sonja Solomun (suspendirana nakon odigrana dva kola), Milanka Kaurin, Alma Sijamija, Saliha Sojtarić i sestre Adela i Linda Mešan. U istoriji travničkog sporta, ostat će zlatnim slovima upisana imena članova STK "Borac", koji su ostvarili najveći sportski uspjeh, plasman u najviši rang takmičenja Prvu saveznu ligu bivše Jugoslavije, što do tada nije pošlo za rukom niti jednom sportskom kolektivu grada Travnika.

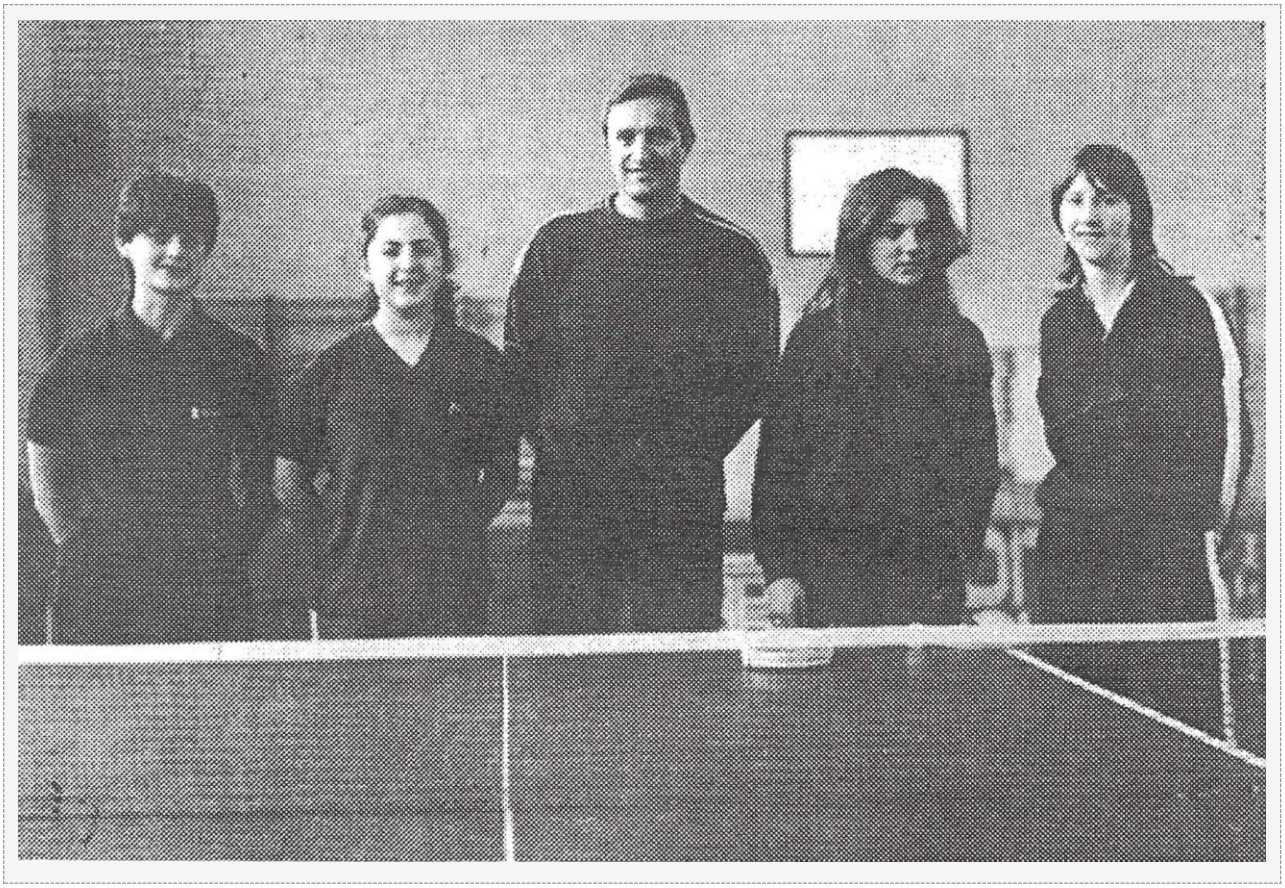

Na fotografiji s lijeva: Sonja Solomun, Alma Sijamija, Fadil Mešan (trener ekipe), Milanka Kaurin i Saliha Sojtarić.

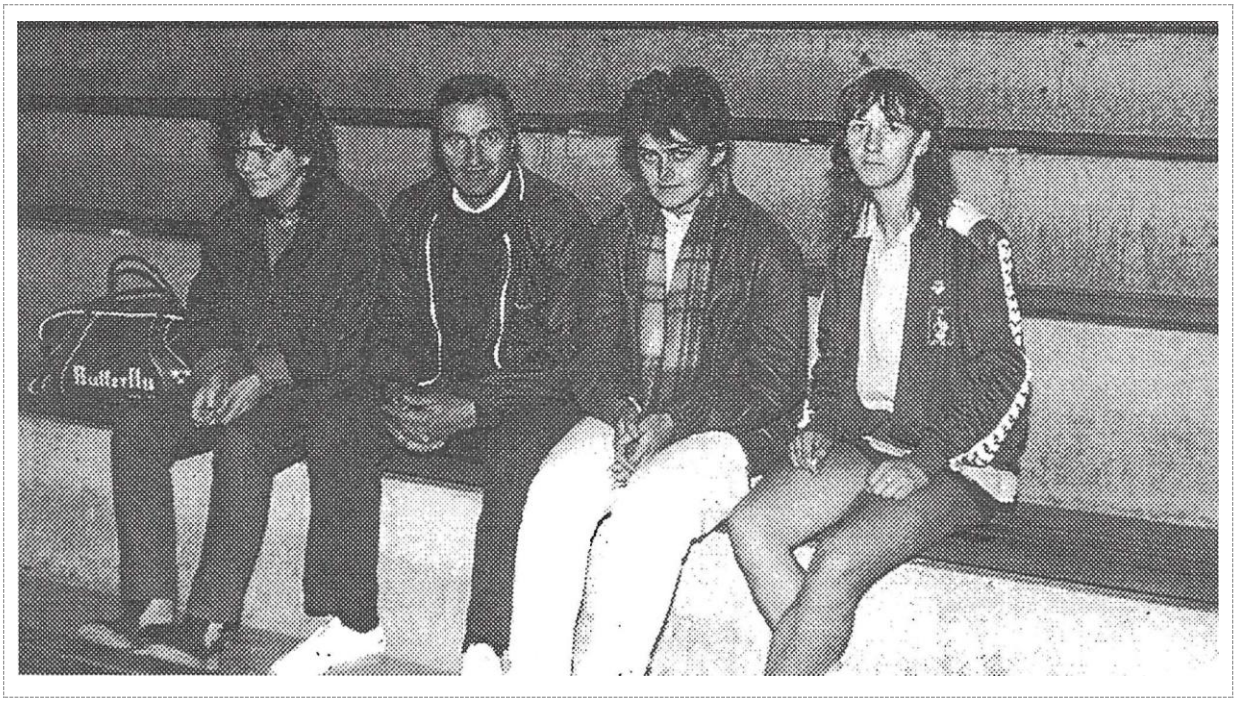

Snimak pred jedan od mečeva koji je odigrala Sonja Solomun u prvoj saveznoj ligi. Na tribinama sportske dvorane u Kikindi prije početka susreta sa domaćim STK "Kikinda". S lijeva: Milanka Kaurin, Fadil Mešan (trener), Sonja Solomun i Saliha Sojtarić.

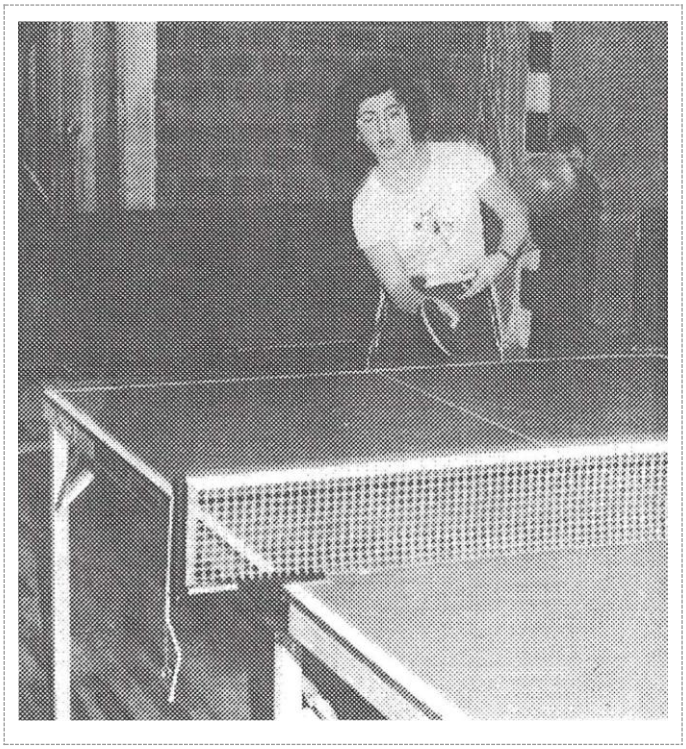

Alma Sijamija sigurno spada u red zaslužnih sportista grada Travnika. Njezin je veliki doprinos u svemu što je postigao STK "Borac". Vezu sa klubom nije prekidala ni u vrijeme kada je imala velike obaveze na fakultetu kao student medicine. Danas kao doktor medicine je u svako doba na usluzi, ne samo članovima STK "Borac", nego i svim sportistima grada.

GOSPODIN ESREF BEGOVAC NOVI PREDSJEDNIK STK "BORAC" TRAVNIK

Krajem 1983. godine održana je izborna skupština STK "Borac" na kojoj je došlo do smjene članova bivšeg Predsjedništva i predsjednika. Novi predsjednik postao je gospodin Ešref Begovac tadašnji predsjednik S. O. Travnik, a na mjestu sekretara ostao je gospodin Slobodan Šušljik. Takmičenje smo nastavili u Drugoj saveznoj ligi bivše Jugoslavije u sastavu: Milanka Kaurin, Adela Mešan i Linda Mešan, sa kojim objektivno nismo mogli zadržati status u tom rangu. Saliha Sojtarić se za izvjesno vrijeme prestala baviti stonim tenisom, a Milanka sa mladim i neiskusnim sestrama Mešan, nije mogla ništa učiniti da bi zadržali status drugoligaša. Trebalo je opet početi kao već davne 1972. godine.

Predsjednik, gospodin Ešref Begovac je izuzetno ambiciozan i svim mogućim sredstvima nastoji STK "Borac" dići na nivo koji to on zaslužuje. Uz svesrdnu pomoć svih u klubu, posebno gospodina Slobodana Šušljika, to mu i uspijeva. Gospodin Ešref mnogo radi i na afirmaciji muškog stonog tenisa. Stasa nova generacija dječaka u kojoj se posebno ističu: Džemaludin Herceg, Zoran Šunjić, braća Ivan i Vjekoslav Visković, Miodrag Banjac... Bilo bi nepravedno ne spomenuti gospodina Antu Šunjića, Tomislava Viskovića i Kasima Hercega, članove Predsjedništva koji su se mnogo trudili i doprinosili u otklanjanju problema i podizanju kluba na nivo koji je, ne tako davno, imao.

Naš muški sastav se takmiči u Regionalnoj ligi, no nikako ne uspjeva da se domogne i Republičke lige. Vjerovatno i stalna smjena trenera (Bazdulj, Hočkić, Hodžić, Gegić, Herceg...) je doprinosila atmosferi koja je oduvijek vladala u muškom stonom tenisu. Talenata nam zaista nikada nije nedostajalo. Ali rezultata koje su od tih talenata očekivali, nije bilo.

U ženskom stonom tenisu situacija je bila sasvim drukčija. Od osnivanja kluba 1972. godine pa sve do početka ratne 1992. godine trener se nije mijenjao. Istina samo mjesec-dva, kada je došlo do već opisanog neslaganja između trenera i članova Predsjedništva. U međuvremenu sam završio dvogodišnji studij na FFK u Sarajevu i stekao diplomu sa zvanjem Viši sportski trener stonog tenisa. Rad postaje kvalitetniji, što se osjeća iz dana u dan. Oljenka Kiso, Jadranka Vulić, Amela Merdanović i posebno sestre Adela i Linda, već nešto znače u konkurenciji pionirki Bosne i Hercegovine. Istorija se ponavlja. Odlazimo na ista tradicionalna takmičenja: Zagreb, Varaždin, Novi Sad, Umag gdje se još uvijek s poštovanjem spominju Sonja Solomun, Mirna Halajkijević i STK "Borac". Nastupamo u seniorskoj ligi naše republike, u kojoj mladi sastav "Borca" stiče potrebno iskustvo. Već slijedeće sezone skrećemo pažnju na sebe i mnogi nas već vide kao prvake BiH.

Kada sam ponovo morao krenuti od nule, govorilo se kako sam umoran od svega i da sigurno više nemam dovoljno motiva za postizanje rezultata vrhunskog dometa. Na sreću onih najmlađih, a i moju, nije bilo tako. Naprotiv! Svi smo željeli da stonoteniskom klubu vratimo sjaj koji je imao u vrijeme prethodne generacije. Željeli smo da ga dovedemo opet do mjesta prvog sportskog kolektiva u gradu i Republici. Pošto je ova generacija prošla identičan put prethodne, to ću spomenuti samo ono najbitnije što se događalo u periodu između 1982. i 2000. godine, uz napomenu da smo prihvatili poziv na saradnju sa poljskim stonoteniskim klubom "Granit" iz Strzelina, koja će trajati sve do početka rata.

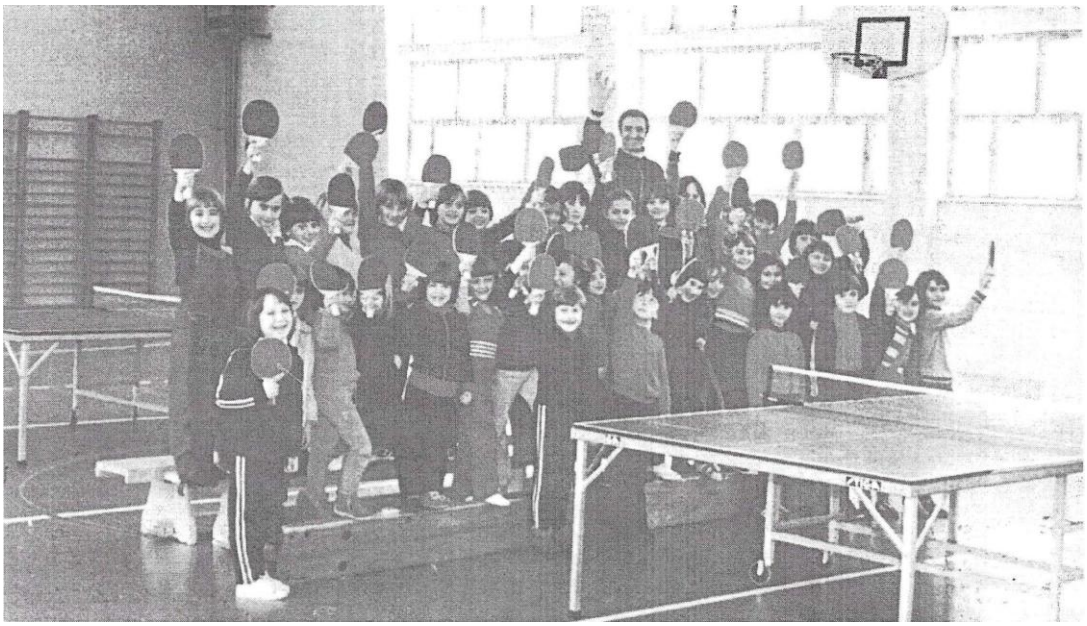

Masovnost, kakvu je imala stonoteniska škola STK "Borac", malo je koja škola imala, ne samo u BiH, nego i u bivšoj Jugoslaviji. To potvrđuje i fotografija na kojoj vidite drugu generaciju naše stonoteniske škole iz koje su se kvalitetom izdvojile: Oljenka Kiso, Jadranka Vulić, Amela Merdanović i sestre Adela . i Linda Mešan.

U vrijeme, kada je došlo do nesuglasica na relaciji Predsjedništvo-trener, brigu ženskom sastavu preuzeo je na izvjesno vrijeme gospodin Smail Hodžić. Gospodin Smail Hodžić također spada u red onih koji su sa mnogo entuzijazma radili u STK "Borac".

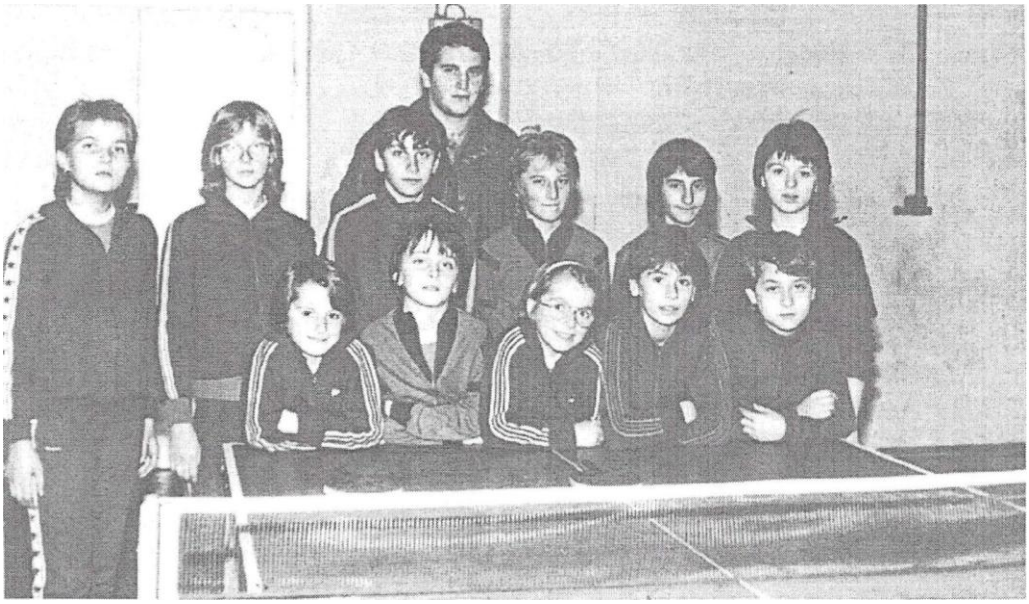

Na fotografiji s lijeva: Larisa Šutalo, Dijana Grgić, Sanja Vokić, Amela Merdanović, Oljenka Kiso i Armina Bubalović (stoje). Naslonjene na stonoteniski sto, s lijeva su: Adela Mešan, Belma Merdanović, Linda Mešan, Jadranka Vulić i Mirta Dedić. Iznad stoji gospodin Smail Hodžić.

SARADNJA SA STK "GRANIT" IZ STRZELINA POLJSKA

Vrijeme od osam godina, koliko će na čelu STK "Borac" provesti gospodin Ešref Begovac, ne samo što će dati ogroman doprinos u afirmaciji stonoteniskog sporta, nego će njegovom zaslugom STK "Borac" krenuti i van granica bivše Jugoslavije. Uspostavljena je saradnja sa poljskim stonoteniskim klubom "Granit" iz Strzelina. Tako su članovi STK "Borac", osim sportskih susreta, imali priliku da upoznaju najznačajnija mjesta i znamenitosti Poljske. Ta saradnja se sastojala u godišnjoj posjeti jedni drugima u trajanju od po deset-dvanaest dana, uz prethodno sačinjen program boravka. Tako su naši sportski prijatelji upoznali naš grad i njegove znamenitosti. Bili su u Sarajevu i Jajcu gdje su vidjeli ljepotu tih gradova i upoznali znamenitosti istih. Poseban događaj, kako ističu, bio je odlazak na obronke prelijepog Vlašića i provođenje po nekoliko dana na Čiovu, gdje su uživali u ljepotama Jadrana.

Članovi našeg kluba su u Poljskoj posjetili Varšavu, Vroclav, Krakov i Katovice, uvjerivši se u ljepotu i znamenitosti tih gradova. Posjetili su i zloglasni Aušvic, vidjevši sve strahote Drugog svjetskog rata. Poseban dojam na sve, bila je posjeta kraljevom dvorcu i rudniku soli, čiji su iskorišteni prostori na dubini od 150 metara, pretvoreni u sportske dvorane, prodavaonice suvenira i prostore za snimanje filmova. Obišli su katedralu u Krakovu, sigurno, jednu od najljepših u Evropi. Od domaćina su čuli i predanje o istoj. Ono kaže, da su Avari dugo opsjedali Krakov u namjeri da ga osvoje. No grad je bio izvrsno utvrđen, te im nikako nije uspijevalo da ga osvoje. Zato su to pokušali učiniti lukavstvom. Naglo su odustali od opsade i počeli se povlačiti. Kada je i posljednji Avar nestao iz vida branitelja, u utvrđenom Krakovu je nastalo neopisivo slavlje. Pilo se, pjevalo i igralo. A kada je slavlje utihnulo i branitelji od prekomjernog pijančenja zaspali, Avari su se nečujno počeli približavati zidinama Krakova. Jedan od branitelja ih je ipak primijetio, brzo ustrčao na vrh katedrale sa koje se oglasio trubom. Jedan od napadača ga je pogodio strijelom u vrat. Međutim, branitelji su imali dovoljno vremena da pripreme uspješnu odbranu. Danas u znak zahvalnosti i sjećanja na hrabrog branioca, sa katedrale se svaki sat oglašava trubač, koji svira iste tonove i u onolikom trajanju koliko je to uspjelo legendarnom braniteljuKrakova. Po završetku oglašavanja (a to trubač izvodi na sve četiri strane svijeta) maše mnogobrojnim posjetiocima. Posjetioci broje mahanja jer se vjeruje i koliko mahanja izbrojite, da ćete toliko puta ponovo doći u prekrasni Krakov.

Gostovanja završavana su susretom stonoteniskim sportskih prijatelja, praćen od mnogo ljubitelja stonog tenisa. U večer posljednjeg dana, priređivana je zajednička večera, kojom prilikom su izmjenjivani darovi. Rat je prekinuo to lijepo i nadasve korisno druženje. Nadajmo se da je to samo privremeno. Fotografije na narednim stranicama će vam sigurno nešto kazati o tom nezaboravnom druženju.

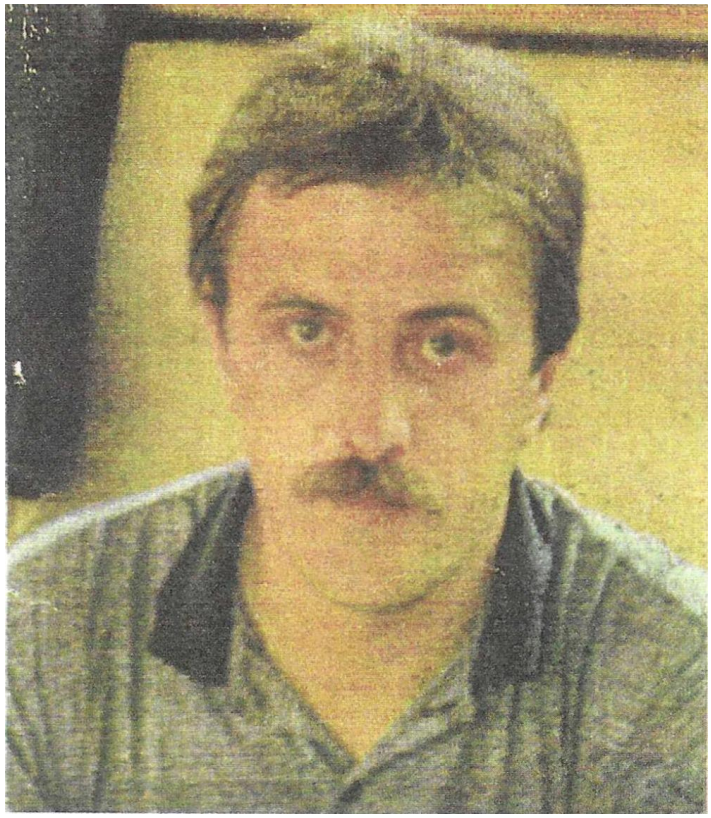

Gospodin Ešref Begovac, dugogodišnji predsjednik STK "Borac" Travnik je najzaslužniji što je došlo do sportske saradnje sa poljskim stonoteniskim klubom "Granit" iz Strzelina. Jedan je od onih, koji su grad Travnik zadužili svojim pregalaštvom i doprinosom na njegovoj sportskoj afirmaciji.

Također, dugogodišnji predsjednik stonoteniskog kluba "Granit" iz poljskog grada Strzelina gospodin Janusz Szablinski je zaslužan što je došlo do sportske saradnje dva kluba. Na fotografiji gospodin Janusz Szablinski sa suprugom.

Prijateljstvo dva stonoteniska kluba STK "Granit" i STK "Borac" datira od juna mjeseca 1985. godine. Za kratko je, nadajmo se, rat prekinuo sportske susrete dva grada prijatelja. Ono će biti nastavljeno, u to ne treba sumnjati. Na jednoj od prvih fotografija, članovi STK "Borac" su prilikom obilaska Strzelina, na kratko zastali i upriličili snimak za sjećanje. U gornjem redu s lijeva stoje: Džemaludin Herceg, Slobodan Šušljik, Zoran Šunjić, Nevzet (vozač autobusa kojim smo putovali) i Fadil Mešan. U donjem redu s lijeva čuče: Ivan Visković, Adela Mešan, Jadranka Vulić i Linda Mešan. Strzelin, 3.6.1985. godine.

Stonoteniserke STK "Borac" su se sa posebnim zadovoljstvom fotografisale sa mještankama obučenim u tradicionalnu nošnju tog kraja. S lijeva, u donjem redu: Adela Mešan, Fadil Mešan, Jadranka Vulić i Linda Mešan. Strzelin, 3.6.1985. godine.

Ženski i muški sastav ekipa STK "Granit" iz Strzelina, domaćin našeg kluba. Treća s lijeva je članica poljske reprezentacije Berdnarska.

Ženski i muški sastav ekipa STK "Borac" prije susreta sa domaćinom STK "Granit". S lijeva: Zoran Šunjić, Ivan Visković, Džemaludin Herceg, Oljenka Kiso, Linda Mešan, Milanka Kaurin, Jadranka Vulić, Dijana Grgić i Adela Mešan.

Prije početka meča u Strzelinu, izmjena značaka suvenira i uručenje buketa cvijeća gostima iz prijateljskog Travnika. Na fotografiji izmjenu vrše ženski sastavi.

Uz bukete cvijeća, izmjenu značaka i suvenira vrše muški sastavi prijateljskih gradova Strzelina i Travnika.

Član Predsjedništva STK "Borac", jedan od inicijatora njegovog osnivanja i njegov dugogodišnji stonoteniser gospodin Esad Kasumović, prije početka susreta u Travniku između ženskih sastava, povodom rođendana, najmlađoj stonoteniserki STK "Granit" uručuje prigodan poklon.

Vremena, kada je snimljena ova fotografija, rado će se sjećati generacija: sestara Adele i Linde Mešan, Oljenke Kiso, Amele Merdanović, Dijane Grgić, Jadranke Vulić, te Džemaludina Hercega, Zorana Šunjića, braće Ivana i Vjekoslava Viskovića i drugih. Na fotografiji stonoteniseri Granita iz Strzelina i Borca iz Travnika.

Milanka Kaurin je jedina, uz Salihu Sojtarić iz generacije koja je stoni tenis počela igrati 1972. godine, ostala u klubu i pomogla da stasa nova generacija. Na fotografiji Milanka Kaurin stoji sasvim lijevo sa najmlađom stonoteniserkom našeg kluba Lindom Mešan. Sjede s desna: Adela Mešan, Jadranka Vulić, Dijana Grgić i Amela Merdanović (u pauzi susreta između Borca i Granita).

1986. godine na gostovanju u Strzelinu STK "Borac" je nastupio se sljedećim stonoteniserima i stonoteniserkama. S lijeva: Miodrag Banjac, Ivan Visković, Vjekoslav Visković, Džemaludin Herceg, Zoran Šunjić, Jadranka Vulić, Amela Merdanović, Linda Mešan, Dijana Grgić, Oljenka Kiso i Adela Mešan. Sasvim na kraju trener Fadil Mešan.

U dvorani O.Š. "Braća Lolić", prilikom gostovanja prijatelja iz Poljske, održavan je sportski dio programa. Naši stonoteniseri i stonoteniserke pred jedan takav susret. S lijeva u donjem redu: Ivan Visković, Zoran Šunjić, Adela Mešan, Linda Mešan, Jadranka Vulić, Dijana Grgić, Oljenka Kiso i Milanka Kaurin. U gornjem redu s lijeva: Fadil Mešan (trener ž.), Džemaludin Herceg, Esad Kasumović i Sulejman Gegić (trener m.).

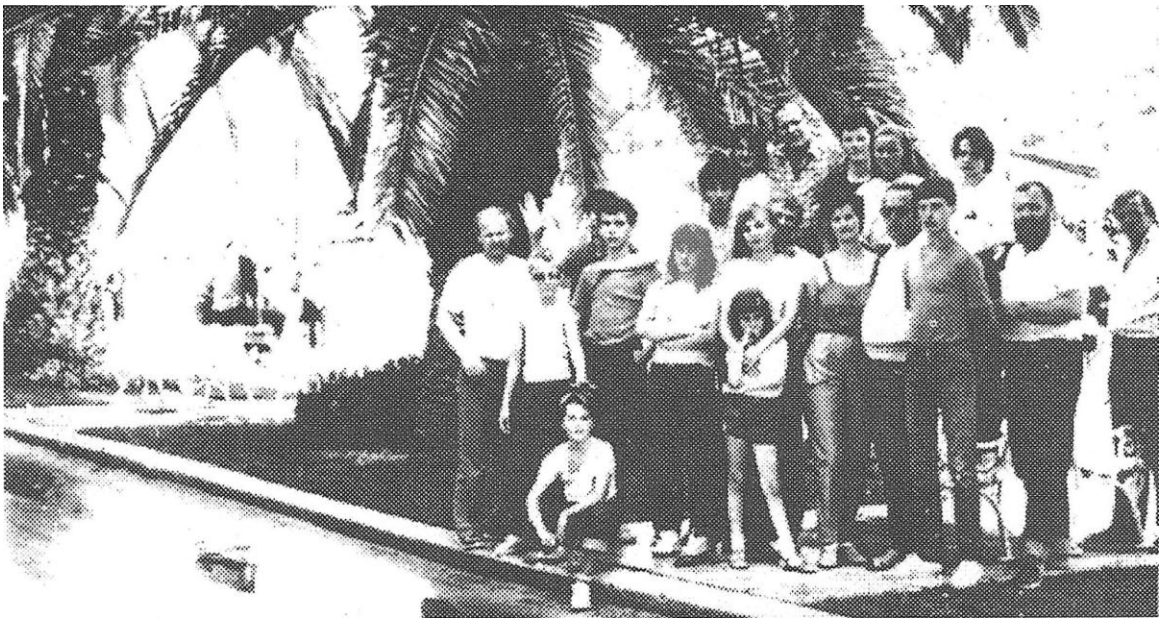

Posebno zadovoljstvo gostima iz prijateljskog Strzelina, bio je odlazak na Čiovo, gdje bi ostajali tri-četiri dana, uživajući u ljepoti mora i toplini sunca. Na fotografiji, gosti iz Strzelina na keju u Trogiru, 1986. godine.

Posebno mjesto u druženju dva stonoteniska kluba, zauzima gospodin Dr. Ahmet Junuzovski, koji je svoju životnu saputnicu upoznao u Poljskoj i tamo se za stalno nastanio. U toku svih druženja gospodin Ahmet je bio desna ruka i domaćinu i gostu. Ulogu prevodioca je obavljao na zadovoljstvo i jednih i drugih. Interesantno je znati, da je gospodin Ahmet izričito tražio, da se u program našeg boravka u Strzelinu, obavezno unese i jednodnevni boravak gostiju kojima će on tog dana biti domaćin. I bilo je tako. A da znate, da je svaki taj dan, među lijepima, bio najljepši. Na fotografiji gospodin Ahmet Junuzovski u društvu supruge Stanislave i Elvice Mešan.

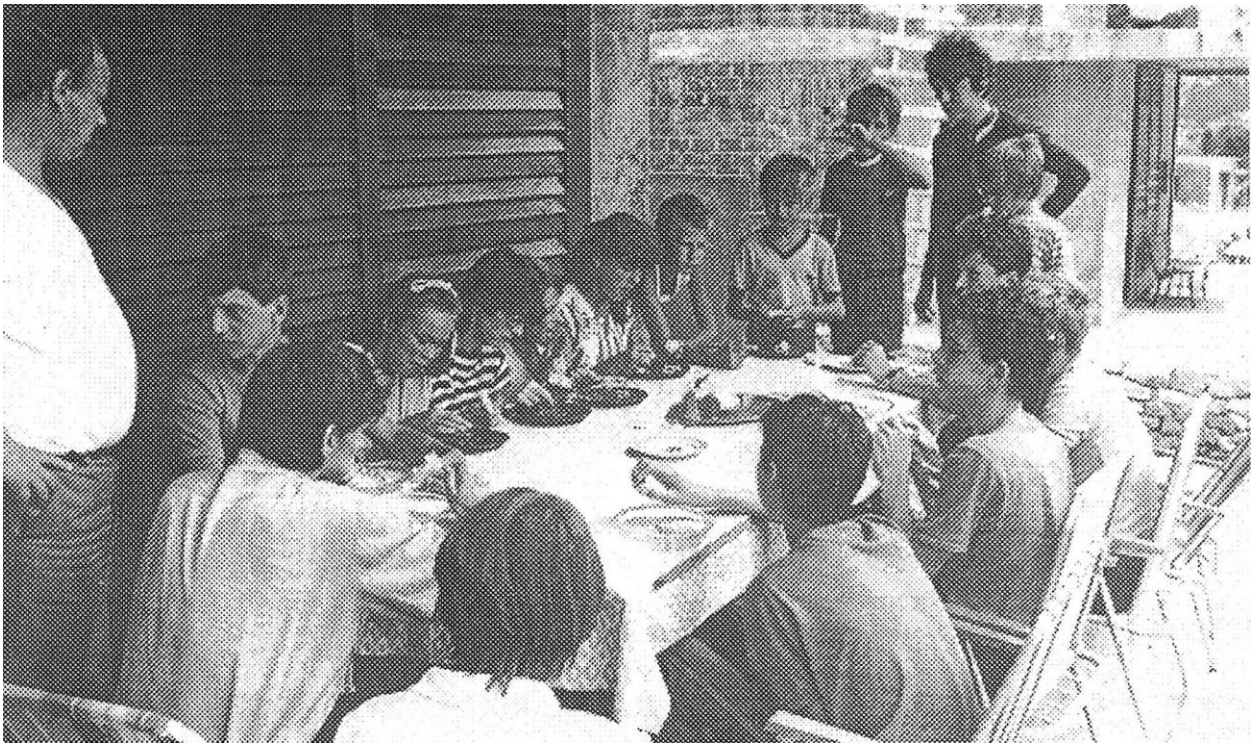

Obitelji Visković, gdje su na Čiovu, došli svi stonoteniseri i stonoteniserke iz prijateljskog Strzelina. Među njima i nekoliko naših. Riba, koju su za tu priliku pripremili gospođa Milka i gospodin Tomislav, prijala je i jednima i drugima. Istina, ponekad bi se mladi gosti borili sa sitnim kostima, ali to nije bio razlog da se druženje kod obitelji Visković, ne završi pjesmom i smjehom. Nakon toga prijat će im more i sunce.

TRIDESET I TREĆE OTVORENO STONOTENISKO PRVENSTVO ZAGREBA ZA PIONIRE I PIONIRKE ZAGREB, 1986.

Da smo, dolaskom gospodina Ešrefa Begovca na čelo kluba, dobili mnogo, pokazuje činjenica da smo u to vrijeme bili jedan od najorganizovanijih klubova ne samo u BiH, nego i u bivšoj Jugoslaviji. Tada smo imali stonotenisku školu kakvom se mogla pohvaliti samo nekolicina klubova tadašnje države. Tu školu je pohađalo na desetine djevojčica i dječaka.

Za trenera u muškom pogonu, postavljen je gospodin Sulejman Gegić, dok sam ja i dalje u ženskom pogonu. Istina, gospodin Sulejman će kratko ostati na tom mjestu, jer će uskoro preseliti u Austriju, što će ponovo rezultirati stagnacijom muškog stonog tenisa u našem gradu. Kao što vidite, muški stoni tenis nikako da stane na čvrste noge. Što je to tako, ovdje je suvišno obrazlagati.

Na 33. pionirsko prvenstvo Zagreba u stonom tenisu, stigle su naše dvije ekipe. Pionire je vodio gospodin Sulejman Gegić, a ja sam vodio pionirke. Nastupilo je preko sedam stotina pionira i pionirki iz svih dijelova bivše države.

Pioniri ponovo ne uspijevaju ostvariti rezultat vrijedan spomena, što važi i za sastav starijih pionirki kojeg su činile: Oljenka Kiso, Jadranka Vulić, Amela Merdanović i Sanja Vokić. Međutim, u ekipnoj konkurenciji mlađih pionirki, sestre Adela i Linda Mešan stižu do šampionske titule, te se njihova imena i ime STK "Borac" ponovo upisuju u knjigu u koju su tačno prije deset godina, upisana imena Sonje Solomun, Mirne Halajkijević i našeg kluba.

Bili smo na tom prvenstvu i među onima koji plijene masovnošću, a to se na tom prvenstvu izuzetno cijeni. Ženski sastav nastavlja takmičenje u Republičkoj ligi i ravnopravno se nosi sa svim ekipama u njoj. No, ponovo nam se dešava da nas u najnezgodnije vrijeme napusti neko ko nam je bio najpotrebniji. Ovog puta se radilo, sigurno o jednoj od najzaslužnijih za sve ono što je postignuto u ženskom stonom tenisu našeg grada. Napustila nas je Milanka Kaurin, koja je stonotenisku karijeru nastavila u Barceloni nastupajući za tamošnji klub jednu godinu. Nakon provedene godine u Barceloni, seli se u Italiju, gdje će uz aktivno igranje vršiti i dužnost trenera u stonoteniskoj ekipi grada Mesine.

Milanki nije upriličen nikakav oproštajni meč, na kome bi joj se zahvalili na trinaesto godišnjoj vjernosti i nemjerljivom doprinosu i rezultatima koje je postigao STK "Borac". Taj neoprostivi propust pripisujem ne samo Predsjedništvu kluba, nego i onima koji su bili odgovorni za sport u našem gradu. Neka joj bude satisfakcija to, što ću se koristiti prilikom da joj u ime svih onih koji su nosili stonoteniski dres STK "Borac", u ime svih ljubitelja stonog tenisa i sporta u našem gradu i u svoje osobno, od srca zahvalim za sve ono što je učinila da naš grad bude poznat ne samo na prostorima bivše države, nego i šire. I zato kažem u ime svih navedenih, da će joj vrata našeg grada i vrata STK "Borac" biti uvijek širom otvorena, a ona dočekivana sa izuzetnom čašću i poštovanjem. Milanka Kaurin je to zaslužila.

Najveća čast za mladog stonotenisera i stonoteniserku je popeti se na pobjedničko postolje stonoteniskog Prvenstva Zagreba, sigurno najjačeg stonoteniskog takmičenja za mlade na prostorima bivše države. To zadovoljstvo su, nakon Sonje Solomun koja se 1976. godine popela na pobjedničko postolje, doživjele i sestre Adela i Linda Mešan, koje su 1986. godine, dakle tačno nakon deset godina, osvojile prvo mjesto u ekipnoj konkurenciji za mlađe pionirke. Tako je STK "Borac" ponovo upisan u knjigu u koju se upisuju samo najbolji klubovi i pojedinci.

Na fotografiji sestre Mešan, Linda lijevo i Adela desno, sa osvojenim peharom i zlatnim medaljama.

Zagreb, 1986.godine

DRŽAVNO PRVENSTVO BIVŠE JUGOSLAVIJE U STONOM TENISU ZA PIONIRKE I PIONIRE UMAG, 1988. GODINE

1988. godina, uz one 1976. i 1982. godinu, ostati će posebno u sjećanju članova STK "Borac" i građana Travnika. Te 1988. godine, Umag je bio domaćin Državnog prvenstva u stonom tenisu za pionire i pionirke, na koje su stigli i takmičari našeg grada. Plasman sa tog prvenstva je određivao putnike za Novi Sad, koji je dobio organizaciju Evropskog stonoteniskog prvenstva za pionire i pionirke te godine. Tačnije, selektor će odrediti reprezentaciju pionirki, koja će bivšu Jugoslaviju predstavljati na tom prvenstvu.

Da budem iskren, tek negdje u magli sam vidio jednu od naših stonoteniserki u državnoj reprezentaciji. Realno je bilo da sestre Adela i Linda Mešan ostvare plasman medu osam najboljih, što bi bio uspjeh. I zaista, obje su stigle među osam. No, žrijeb nije pružio šansu objema da ostvare i nešto više. U četvrtini finala našle su se jedna naspram druge. A kad njih dvije igraju, rezultat je do kraja neizvjestan. Tako je bilo i ovog puta. Pobijedila je mlađa Linda, koju je u polufinalu čekala, tada, najbolja pionirka bivše države, Karolina Kelemen članica STK "Senta" iz Sente. Linda je protiv Karoline igrala izvanredno i favorita broj jedan, rezultatom 2:1 u svoju korist, poslala u gledalište.

U finalu, Lindu je čekala Lidija Lang članica STK "Ina"iz Siska. I taj meč Linda je igrala odlično. Jedan set je dobila, a jedan izgubila. Igrao se treći odlučujući. Kod rezultata 16:10 u korist Linde sudac meča me je odstranio sa trenerske klupe i poslao na tribine. I danas sam uvjeren da je to uradio namjerno, želeći svakako Lindin poraz. Linda je ostala bez podrške sa klupe i u nastavku ostvarila samo jedan poen. Krajnji rezultat je glasio 21:17 u korist Langove i ako su Lindu svi prisutni već vidjeli na pobjedničkom postolju. Ipak i vicešampionska titula je imala prekrasan sjaj, a Linda je bila siguran putnik za Novi Sad.

Po završetku prvenstva, selektor stonoteniske reprezentacije za pionirke gospodin Janez Stare je odredio putnike za Novi Sad i dao upute pred odlazak na zajedničke pripreme. Travnik je, prvi u istoriji stonoteniskog sporta, dobio jednog državnog reprezentativca.

Vratili smo se u Travnik, sretni zbog postignutog uspjeha i žalom za izgubljenom šampionskom titulom, koja nam je već bila u rukama. Postignuti uspjeh nam je ulijevao želju za još predanijim radom i davao nadu da stignemo do seniorske ekipne titule naše republike, koja bi nas odvela u Drugu saveznu ligu-zapad.

Predstavnica STK "Borac" iz Travnika Linda Mešan, prima pehar za osvojenu vicešampionsku titulu, osvojenu na Državnom prvenstvu u stonom tenisu za pionirke održanom u Umagu 1988. godine. Osvajanjem te titule, Linda je u istoriji stonoteniskog sporta našeg grada, prva i jedina izborila dres sa državnim grbom bivše Jugoslavije. Na fotografiji s lijeva: pobjednica prvenstva Lidija Lang, Linda Mešan i predsjednik organizacionog odbora prvenstva, koji je uručio pehare pobjednicama.

Učesnice pionirskog prvenstva bivše Jugoslavije u stonom tenisu sa osvojenim peharima i medaljama. Fotografija za sjećanje na Umag, 1988. godine. Druga sa desna, Linda Mešan.

PRVENSTVO EVROPE U STONOM TENISU ZA PIONIRKE, PIONIRE, JUNIORKE I JUNIORE NOVI SAD, 1988. GODINE.

Državno prvenstvo u Umagu se završilo na zadovoljstvo članova STK "Borac" i istinskih ljubitelja stonog tenisa našeg grada. Po završenom prvenstvu, određene su sve četiri selekcije koje će bivšu Jugoslaviju predstavljati na Evropskom prvenstvu u Novom Sadu. Odredeni su i termini priprema i gradovi u kojima će se pripreme održati. Radovljica u Sloveniji i Kanjiža u Vojvodini, će biti mjesec dana domaćini našim najboljim mladim stonoteniserima i stonoteniserkama. Završne pripreme će biti organizirane u Novom Sadu, a u dvorani u kojoj će se održati prvenstvo, obavljat će se i treninzi. Evo i imena članova sve četiri selekcije.

Pionirke:
Lidija Lang-Hrvatska
Linda Mešan-Bosna i Hercegovina
Manca Sevšek-Slovenija
Tanja Nišavić-Slovenija

Pioniri:
Slobodan Grujić-Vojvodina
Saša Ignjatović-Slovenija
Grgo Škafar-Slovenija
Boris Rihtarić-Slovenija

Juniorke:
Jasna Fazlić-Bosna i Hercegovina
Polona Frelih-Slovenija
Nataša Brojčin-Vojvodina
Elizabeta Harča-Vojvodina

Juniori:
R. Smrekar-Slovenija
N. Karković-Hrvatska
A. Kovač-Hrvatska
D. Atiković-Hrvatska
V. Šubonj-Vojvodina
M. Unger-Slovenija
D. Karlović-Hrvatska

Pripreme su uspješno obavljene. Reprezentativci su dobili tri dana odmora, a potom će u Novom Sadu obaviti završni dio priprema.Ne želim vas zamarati pojedinostima sa tog prvenstva, te ću samo naglasiti da je na tom prvenstvu ženska pionirska reprezentacija u kojoj je nastupala i naša Linda, zauzela zadovoljavajuće deseto mjesto. Takav plasman su priželjkivali svi u STS bivše Jugoslavije. Lindinim učinkom na tom prvenstvu bio je zadovoljan selektor gospodin Janez Stare.

Na Evropskom šampionatu u stonom tenisu za pionire, pionirke, juniore i juniorke, održanom u Novom Sadu 1988. godine i naš grad je imao predstavnicu. Na fotografiji članica STK "Borac" Linda Mešan u dresu državne reprezentacije bivše Jugoslavije.

STONOTENISKI KLUB "BORAC" TRAVNIK (ŽENE) U MEĐUREPUBLIČKOJ STONOTENISKOJ LIGI BIVŠE JUGOSLAVIJE

Period između 1988. i 1992. godine uglavnom je bio posvećen radu, koji bi našem klubu donio titulu prvaka BiH i ulazak u viši rang: Međurepubličku ligu bivše Jugoslavije, a potom i u Prvu saveznu ligu. Bili smo na najboljem putu da to sve i ostvarimo. No, rat nas je u tome spriječio. Rat koji se iz Slovenije prenio u Hrvatsku, a potom i u našu zemlju u kojoj je bio i najkrvaviji. Tom besmislenom ratu, u odbrani domovine, svoje život će u njezine temelje ugraditi mnogi sportisti, a među njima i stonoteniseri.

U navedenom periodu, ostvarili smo ulazak u Međurepubličku ligu u kojoj su nastupale ekipe iz: Slovenije, Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Status u toj ligi smo ostvarili kvalifikacijama, prethodno osvojivši titulu prvaka BiH. Kvalifikacije su održane u Zagrebu u organizaciji STK "Miškina" Zagreb, juna mjeseca 1990. godine. U kvalifikacijama su učestvovale sljedeće tri ekipe: STK "Miškina" Zagreb, STK "Jesenice" iz Jesenica i STK "Borac" iz Travnika. Ubjedljivo smo savladali oba suparnika i postali članovi navedene lige. Naš sastav na tim kvalifikacijama su činile: Sestre Adela i Linda Mešan, Samela Bašić i Vanja Šantić.

U Međurepubličkoj ligi smo nastupali samo jednu takmičarsku sezonu 1990/91. godine, iz razloga što se Slovenija izdvojila iz sastava bivše Jugoslavije, te su i sportske ekipe učinile isto, otkazavši sve nastupe u ligama bivše Jugoslavije. Došlo je do reorganizacije u svim sportovima, pa tako i u stonom tenisu. Umjesto Međurepubličke, formirana je jedinstvena Druga savezna liga, koju su činile ekipe iz: BiH, Srbije, Vojvodine, Kosova i republike Makedonije. Interesantno je, da su se sve ekipe članice lige dobro pripremile i u svoje klubove dovele stonoteniserke iz: Kine, Rumunije, Mađarske, Bugarske... Održan je samo prvi dio takmičarske sezone, u kojem smo osvojili dobro četvrto mjesto. Taj dio takmičenja je odigran turnirski u trajanju od tri dana. Ligu je činilo 10 (deset) klubova. Turnir je održan u vrijeme kada se rat iz Slovenije prenosi u Hrvatsku. Tada se vidjelo da nastavak neće nikada biti održan.

Crna Gora i Srbija, na brutalan način pokušavaju Bosnu i Hercegovinu i Hrvatsku zadržati u sastavu Jugoslavije. No, bez obzira na sve strahote koje ove dvije zemlje prolaze, Bosna i Hercegovina i Hrvatska stiću priznanje UN-a o nezavisnosti u okvirima postojećih granica. Bez obzira na to priznanje, u obje rat traje svom žestinom. To ne smeta sportistima i sportskim radnicima da i u takvim uslovima nastave sa sportskim aktivnostima, pokazujući agresoru da je tih zemalja bilo, da ih ima i da će ih biti.

1992. godine Stonoteniski savez BiH biva primljen, prvo kao pridruženi, a odmah potom i kao stalni ravnopravni član ETTU i ITTF. To je ujedno i prvi sportski savez kome je te godine uspjelo da svoje sportiste izvede na međunarodnu scenu. Koliko je to tada bilo važno, nije potrebno objašnjavati. Čitajući sljedeće stranice, mnogo toga ćete i sami zaključiti.

Od samog početka rata, travnički stoni tenis daje veliki doprinos borbi protiv agresora. Najbolja potvrda tome je nastup njegovih stonotenisera na međunarodnoj sceni.

Zajednički snimak nakon uspješno obavljenih kvalifikacija i plasmana u Međurepubličku ligu. S lijeva stoje: Vanja Šantić, Linda Mešan, Samela Bašić, Adela Mešan i Elvica Mešan. Ispod s lijeva: Fadil Mešan i Eno Halilović. (Zagreb 1990. godine).

Stonoteniska ekipa STK "Borac" koja je nastupala u Međurepubličkoj ligi. S lijeva: Linda Mešan, Adela Mešan, Vanja Šantić i trener Fadil Mešan.

STK "BORAC" TRAVNIK - aktivnosti u toku rata

Rat je već bio zahvatio prostore naše zemlje, u vrijeme kada je stigla vijest, da stonoteniseri naše zemlje mogu učestvovati na svim međunarodnim takmičenjima.

O ratu i njegovim strahotama, već je mnogo toga napisano, a ja ću samo reći da su pale stotine hiljada žrtava, a među njima svoje živote, u temelje Bosne i Hercegovine, su ugradili mnogi sportisti, pa tako i stonoteniseri. STK "Borac" je kao i ostali sportski kolektivi naše zemlje, sa svojim članovima, dao doprinos u borbi za konačno oslobođenje Bosne i Hercegovine.

Baviti se sportom u vrijeme kada je agresor svim sredstvima pokušavao uništiti naš narod, bio je znak da ga se taj narod ne boji i da će na kraju pobjeda pripasti njemu. A to su upravo učinili članovi STK "Borac". Svaki od tih članova je na neki način doprinosio odbrani zemlje, a mnogi su stali u prve obrambene redove. Naš narod u sličnim prilikama kaže "Jedni kose a drugi vodu nose". I jedni i drugi ravnopravno doprinose ostvarenju postavljenog zadatka.

Stonoteniski savez Bosne i Hercegovine je prvi, među sportskim savezima, uspio izboriti prijem u evropsku i svjetsku sportsku asocijaciju i time svojim sportistima pružiti priliku da izađu na međunarodnu scenu. A to je u to vrijeme bila značajna pobjeda. U to vrijeme, vrijedni stonoteniski radnici, na čelu sa predsjednikom STK "Borac" gospodinom Seadom Žerićem, nastavljaju sa sportskim aktivnostima. Nevjerojatno, ali se u to vrijeme razmišlja o održavanju takmičenja kojima ćemo dobiti ekipe i pojedince koji će nas predstavljati na međunarodnoj sceni.

I prije nego što će doći do realizacije takvog razmišljanja, stonoteniseri su uspjeli izaći na jedno međunarodno prvenstvo, i tako ući u istoriju kao prvi sportisti koji su noseći zastavu i grb sa zlatnožutim ljiljanima na grudima, svijetu predstavili i najmlađu članicu UN-a. Bilo je to jula mjeseca 1992. godine u, tada češkom gradu Topolčani na Evropskom stonoteniskom prvenstvu za pionirke i pionire, juniorke i juniore.

Tadašnji predsjednik Stonoteniskog saveza i Olimpijskog komiteta, gospodin Stjepan Kljujić dao mi je zadatak da na to takmičenje dovedem juniorsku žensku reprezentaciju Bosne i Hercegovine. I na takav zadatak, odmah sam se dao u potragu za svim onim što bi u Čehoslovačkoj moglo dobro doći u kazivanju istine o pravednoj borbi našeg naroda protiv crnogorsko-srpske agresije. U tom traganju, veliku pomoć mi je pružio gospodin Meho Čorhodžić, prvi čovjek kombinata "Borac". Odmah je dao da se sašije zastava uz nabavku mnogo materijala koji je imao obilježje naše mlade države. Veliki problem je bilo doći do potrebnih novčanih sredstava koja su bila neophodna za odlazak. U tome mi je veliku pomoć pružio gospodin Senad Džonlić, koji je, čini mi se jedan od rijetkih, znao ocijeniti značaj pojavljivanja naših sportista na Evropskom prvenstvu.

Prije polaska u Topolčane, predsjednik dječje ambasade u Travniku gospođa Dr. Nura Bazdulj mi je dala pismo djece Travnika, u kome traže prekid besmislenog rata i život ravan životu, kakav provode djeca svih slobodnih zemalja. Uz pismo mi je dala i goblen, rad gospođe Anite Mikić, čija slika također govori o miru u svijetu. Linda Mešan će pismo i goblen, prilikom otvaranja Evropskog šampionata, uručiti predsjedniku organizacionog komiteta gospodinu Ottu Mackoviću.

U Topolčane smo stigli uz veliki interes tamošnjih medija informisanja. O našem dolasku na Evropsko prvenstvo pisale su tamošnje novine, obavještavao radio, a u udarnom terminu dnevnika, TV je objavila dolazak BiH reprezentacije i naglasio, da učešćem na ovom takmičenju daje doprinos u borbi za slobodu svoje zemlje.

Prvenstvo je počelo svečanim defileom učesnika šampionata, gdje je jedan nosio zastavu zemlje koju zastupa. Ne zamjerite mi što ću istaći, da je zastava sa zlatnožutim ljiljanima bila najljepša. Možda, drugi koji su također tražili najljepšu, nisu dijelili moje mišljenje. No, ja tada nisam vidi ljepšu. Još ako dodam, da je to bilo njezino prvo predstavljanje Evropi i svijetu, onda je potpuno jasno što sam je vidio takvu. A ponos, koji smo Linda i ja tog momenta osjećali, je neopisiv. Tokom trajanja prvenstva, Linda i ja smo na grudima sportske opreme, nosili grb sa zlatnožutim ljiljanima. Saznanje, da smo nastupom u Topolčanima ušli u istoriju stonoteniskog sporta naše zemlje, kao grad koji je dao prvu reprezentativku, činilo nas je još ponosnijim.

Na tom prvenstvu nismo samo pokazali naš identitet. Pokazali smo da smo ušli u tajne stonoteniske igre. Linda je u prvom kolu savladala najbolju juniorku Grčke Vafeu, dok je u drugom izgubila od jedne od najboljih juniorki Evrope, Mađarice Fazekaš, pokazavši i u tom susretu da se može ravnopravno nositi i sa onim najboljim. Na spomenutom prvenstvu je učestvovala i muška reprezentacija, no u njoj nije bilo članova našeg kluba, uz napomenu da se prvog takmičarskog dana nije ni pojavila. Ženska reprezentacija je brojala samo dva člana: Linda Mešan takmičarka i ja kao trener. Misija, koju smo nas dvoje imali, obavljena je na najbolji način a na zadovoljstvo STS BiH i STK "Borac" iz Travnika čiji smo članovi Linda i ja.

Sport je, u nama nametnutom i nada sve krvavom ratu, odigrao vrlo značajnu ulogu. Sportski klubovi i njihovi sportisti su na najbolji način dali doprinos u borbi za konačno oslobođenje. Na takmičenjima širom svijeta, sportisti su bili izuzetni ambasadori svoje zemlje, gdje su onima sa kojima su se sastajali na sportskom polju, govorili istinu o pravednoj borbi našeg naroda protiv agresora. U toj borbi veliki doprinos je dao i STK "Borac". Muška ekipa je BiH predstavljala u Kupu "Nensi Evans", a sastala se sa talijanskom ekipom "Lib. Alfaterna" iz Salerna. Istina, poraženi su od boljih Talijana za stonoteniskim stolom, ali su bili veliki u kazivanju istine o ratu koji je u to vrijeme vodio naš narod. Ako tome dodamo, da su kompletnu žensku reprezentaciju uključujući i trenera, činili članovi STK "Borac", onda je jasno koliko je taj klub doprinio u afirmaciji zemlje, ne samo na sportskom planu nego i na planu opšte afirmacije.

Linda Mešan se, prije odlaska na Evropsko prvenstvo, putem lista "Travnička ratna hronika", obratila svojim sugrađanima. Slijedi tekst u cijelosti:

"Odlazeći na Evropsko prvenstvo u stonom tenisu, koje će se održati u Čehoslovačkoj i napuštajući svoju domovinu koja preživljava teške dane, osjećam potrebu da se obratim svojim sugrađanima. Sva pisma koja su dosad napisana, kao i ovo moje, neće ništa promijeniti, ali ipak predstavlja podršku onima koji su sada vjerovatno u skloništima i onima koji su u obrambenim redovima. Ovim pismom se posebno obraćam mojim vršnjacima, budućnosti naše zemlje. Pozivam ih, da se na bilo koji način angažuju u odbrani ove naše jedine domovine, i da se bore protiv sila zla koje osvajaju teritorije ove zemlje, ne shvaćajući da ljudi pripadaju zemlji, a ne zemlja njima i da se ona ne može ni kupiti ni osvojiti. Pozivam ih da dokažu, da je Bosna zemlja ljubavi, a ne mržnje, kako je to rekao Ivo Andrić u svojoj pripovijetki, da nacionalna, kulturna i religiozna raznovrsnost, nije prepreka već most ka napretku. Ja ću pokušati, da svojim nastupom na ovom prvenstvu, pod zastavom Bosne i Hercegovine i njezinim grbom na grudima, to i dokažem, i na taj način doprinesem borbi za slobodnu i nezavisnu Bosnu i Hercegovinu".

Vaša sugrađanka, Linda Mešan.

Linda Mešan je prva stonoteniserka naše mlade države, koja je ponijela njezin grb sa zlatnožutim ljiljanima na jednom međunarodnom prvenstvu. To ne čini čast samo njoj, to čini čast njezinom gradu i STK "Borac" u kojem je ponikla. Na fotografiji Linda Mešan u jednom od mnogobrojnih reprezentativnih nastupa.

Gospodin Sead Žerić je veoma zaslužan što se stoni tenis igrao i u vrijeme najžešćih borbi na našim prostorima. Već niz godina je predsjednik STK "Borac" i svim snagama mu pokušava vratiti nekadašnji ugled. Njegovom zaslugom je STK "Borac" prvi put u svojoj istoriji dobio vlastiti prostor, kojim je napokon, riješen ključni problem.

Gospodin Džemaludin Herceg je druga generacija stonoteniske škole STK "Borac" i prvi iz nje, koji danas svoje znanje iz stonoteniskog sporta prenosi današnjoj generaciji. Spada u red onih stonotenisera našeg grada, koji su dali veliki doprinos u razvoju stonoteniskog sporta, ne samo u Travniku, nego i u našoj zemlji. Džemaludin je i jedan od onih sportista koji su sa prvih borbenih linija branili domovinu. Na fotografiji, gospodin Džemaludin Herceg u vrijeme, kada je nosio dres STK "Borac" kao njegov najbolji stonoteniser.

Bilo bi nepravedno ne spomenuti pomoć koju nam je pružio Stonoteniski savez Hrvatske, prije nego što ćemo se pojaviti na Evropskom prvenstvu. Pozvali su nas na zajedničke sedmodnevne pripreme, koje smo obavili u Crikvenici. Po obavljenim pripremama, sa njihovom reprezentacijom smo otputovali u Čehoslovačku. Troškove priprema i puta, snosio je Stonoteniski savez Hrvatske. Koristim priliku da se najiskrenije zahvalim spomenutom savezu, posebno gospodinu Reni Maroltu, Žarku Ratkoviću i predsjedniku stonoteniskog kluba "Mladost" iz Zagreba gospodinu Fiolići.

U Topolčanima smo dobili poziv da se preselimo u Zagreb i da Adela i Linda nastupe u najjačoj stonoteniskoj ligi Hrvatske. Ponudu smo prihvatili i jednu godinu su Adela (za STK "Vodovod" iz Osijeka) i Linda (za STK "Mundus" iz Varaždina) nastupale u spomenutoj ligi.

U Zagrebu sam saznao, čitajući "Sportske Novosti" da je gospodina Đuru Žifka stalno nastanjenog u Luksemburgu, STS Bosne i Hercegovine ovlastio da u njegovo ime obavlja sve administrativne poslove i da vrši prijave za sva međunarodna prvenstva. Telefonski sam stupio u kontakt sa gospodinom Žifkom i u podužem razgovoru smo zaključili da bi bilo dobro formirati mušku i žensku reprezentaciju i sa njima izaći na međunarodnu scenu. Na taj način će, uz druge sportove, i stoni tenis dati doprinos u ukupnoj borbi za oslobođenje domovine.

Gospodin Žifko mi je povjerio svu brigu oko formiranja ženskog sastava reprezentacije, a on je preuzeo odgovornost za mušku. Nešto više od dvije godine bit ću trener ženske reprezentacije, sa istom učestvovati na svjetskom, evropskom i niz međunarodnih takmičenja i u nekom smislu biti sportski ambasador svoje zemlje. Na sve što je postigla ta reprezentacija, izuzetno sam ponosan. O međunarodnim takmičenjima na kojima su nastupile naše reprezentacije, pomenut ću samo one najvažnije detalje.

U to vrijeme, u našoj zemlji se nastavlja sa stonoteniskim aktivnostima. Stonoteniski klubovi rade pod izuzetno teškim uslovima, prkoseći agresoru. Kao dobra ilustracija tome može poslužiti sljedeći primjer sinova člana Predsjedništva STK "Bosna" iz Sarajeva, gospodina Faruka Sijerčića. U vrijeme kada su četnici napali goloruko stanovništvo naselja "Grbavica" svako je napuštajući svoj dom uzimao ono najneophodnije. Sinovi gospodina Faruka, Nedim (osam godina) i Nihad (jedanaest godina), ponijeli su sa sobom samo stonoteniske rekete smatrajući ih nečim najdragocjenijim. Taj slučaj mi je ispričao gospodin Midhat Uštović selektor stonoteniskih reprezentacija Bosne i Hercegovine, a sigurno je da je sličnih bilo i više.

Čovjek, koji je bez sumnje mnogo učinio na afirmaciji stonoteniskog sporta naše zemlje, je gospodin Đuro Žifko. Zahvaljujući najviše gospodinu Žifku, STS Bosne i Hercegovine je prvi od svih sportskih saveza, primljen u svjetsku i evropsku asocijaciju. Bez njegove ažurnosti, to bi sigurno, teklo veoma sporo. Osim administrativnih poslova koji su u to vrijeme bili veoma složeni, gospodin Žifko je obavljao i trenersku dužnost. Za svo vrijeme trajanja rata brinuo je o muškoj reprezentaciji naše zemlje, a ne rijetko i o ženskoj. Mnogo je učešća naših reprezentacija koje je finansirao gospodin Žifko.

Na fotografiji gospodin Đuro Žifko, ispred dvorane u kojoj je održano Evropsko seniorsko prvenstvo u stonom tenisu. Birmingham, 24. 3. 1994. godine.

NASTUPI NA MEĐUNARODNOJ SCENI

Znam da ćete se pitati, kakve veze imaju nastupi na međunarodnoj sceni sa naslovom knjige koji govori o istoriji stonog tenisa u gradu Travniku. Upravo, ti nastupi su ispisali najsvjetlije trenutke stonog tenisa u našem gradu, od dana kada se počeo igrati, pa sve do danas. Dovoljno je da pogledate sastav ženske reprezentacije naše zemlje na tim nastupima, od prvog koji je održan 1992. godine pa do danas i taj pogled će vam dati odgovor. Jasnije, od prvog nastupa, dvije trećine ženske stonoteniske reprezentacije Bosne i Hercegovine čine stonoteniserke iz Travnika.

Već sam napomenuo, da smo, zahvaljujući najviše gospodinu Đuri Žifku, izašli na međunarodnu scenu. Prvi nastup seniorskih reprezentacija očekivao nas je u Bratislavi, gdje se uskoro trebalo održati međunarodno prvenstvo Slovačke republike.

MEĐUNARODNO PRVENSTVO SLOVAČKE REPUBLIKE U STONOM TENISU BRATISLAVA, OD 18. DO 21. FEBRUARA 1993. GODINE

U to vrijeme, teško je bilo sastaviti najbolju i jednu i drugu reprezentaciju. Zašto? Bila je to godina, kada se već dobro znalo ko je za cjelovitu i nedjeljivu Bosnu i Hercegovinu, a ko protiv. Različita shvatanja u tom pogledu su mnogo stonotenisera i stonoteniserki odvela u zemlju agresora, a neki su se našli u izbjeglištvu u susjednoj Hrvatskoj. O tome će sigurno pisati oni, koji su bolje upućeni u takve i slične slučajeve.

Na međunarodnom takmičenju u Slovačkoj, ekipu su činila dva člana. Ženski sastav je izgledao ovako: Adela Mešan, Linda Mešan i trener Fadil Mešan. Muški sastav su činili: Muhamed Mehmedović, Tarik Hodžić, Remhad Hasanović i trener Đuro Žifko. Interesantno je spomenuti, da su kompletnu žensku reprezentaciju činili članovi STK "Borac" iz Travnika, a mušku, osim trenera, članovi STK "Vitez" iz Viteza.

I ovdje će mnogi vrtjeti glavom, iz razloga, što su kompletnu reprezentaciju (žene) činili članovi obitelji Mešan. Međutim, istinski ljubitelji stonog tenisa i poznavaoci tadašnjeg kvaliteta stonog tenisa u BiH neće imati primjedbe na navedeni sastav. A da su u pravu potvrđuje i činjenica, da su sestre Mešan, kako tada, tako i danas, prve dame stonoteniskog sporta u Bosni i Hercegovini. Taj epitet pravdaju time, što od prvog nastupa na državnim prvenstvima pa sve do danas, njih dvije igraju finale.

Kada se govori o sebi u pozitivnom smislu, onda taj koji govori u očima onih koji ga slušaju, ispada neskroman. Mjesto trenera reprezentacije zaslužio sam radom u stonoteniskom sportu i rezultatima koje sam postigao u tom ne baš kratkom periodu. A i diploma višeg sportskog trenera u ovom sportu dala mi je prednost nad onima koji su isto tako zaslužili da budu treneri nacionalnog tima.

Stonoteniseri koji su činili mušku reprezentaciju nastupali su za klubove u (Mehmedović i Hodžić) Belgiji odnosno u Njemačkoj (Hasanović). Adela i Linda su nastupale u Hrvatskoj.

Naše reprezentacije su dočekane, od strane organizatora, zaista izvanredno i vrlo prijateljski. I ovog puta, kao i u Topolčanima, mediji informisanja su najviše pažnje posvetili našoj muškoj i ženskoj reprezentaciji. Bili smo stalna meta mnogobrojnih foto-reportera, novinara, te radio i TV reportera. Dali smo niz intervjua, u kojima smo govorili o situaciji u našoj zemlji, divljačkom napadu agresora na našu zemlju. Govorili smo o grozotama koje je nad nedužnim stanovništvom činio agresor: silovanja, ubijanja djece, starih i nemoćnih ljudi, uništavanju svega što je i najmanjim dijelom odavalo Bošnjački i Hrvatski identitet... Tom prilikom, na licima novinara i prisutnih, vidjelo se da su uz Bosnu i njezin narod. Očito je bilo da su dobili pravu informaciju, jer su prije intervjuisanja naših članova, govorili o srpskoj propagandi, koja je nastojala po svaku cijenu, svijet ubijediti u ispravnost onoga što čini u BiH.

Da je uz BiH i njezinu pravednu borbu za slobodu, Slovačka vlada i njezin narod su pokazali u činjenici, što su kasnije zbrinuli veliki broj naših ljudi, pružajući im pomoć u svim vidovima. Bili smo ponosni što i na takav način dajemo doprinos u borbi za slobodnu BiH.

Na takmičenje u Bratislavi je doputovala reprezentacija agresorske Jugoslavije, što nam nikako nije odgovaralo. Nisu imali prije učešća u ekipnim nadmetanjima i nisu smjeli na dresovima nositi bilo kakva obilježja Jugoslavije. Njihovu žensku reprezentaciju su činile Bosanke Jasna Fazlić i Fatima Isanović. Željeli smo, a i organizator je nastojao koliko je to bilo moguće, izbjeći susret sa njihovim takmičarima. Ipak se desilo, da se u prvom kolu sastane naš najmlađi (Hasanović) i njihov najstariji (Kalinić). Sav kontakt njih dvojice, bio je u sportskom pozdravu nakon završenog susreta. Drugih susreta, na sreću, nije bilo.

Ni rezultati koje smo tom prilikom postigli, nisu bili za podcjenjivanje. Adela i Linda su donijele prve pobjede našoj reprezentaciji i plasirale se u drugo kolo, kako u pojedinačnoj tako i u igri parova. Linda je savladala najbolju Dankinju Pernille i dobila jedinstvenu priliku da se nađe na suprot legendarne Popove, višestruke šampionke Evrope. Linda je taj meč izgubila sa očekivanih 3:0, ali je na zadovoljstvo svih prisutnih igrala veoma dobro. Svi smo joj čestitali na dobroj igri, ali čestitka od Popove joj je najviše godila. Adela je iz daljnjeg takmičenja ispala od stonoteniserke iz Francuske Coubat. U dublu su Adela i Linda savladale dubl domaćina Placha-Vochovchova, a u drugom nastupu pretrpjele poraz od dubla iz Češke republike. Muškarcima je žrijeb u prvom kolu dodijelio igrače iz prve polovine svjetske rang liste. Mehmedović je izgubio od kasnijeg pobjednika prvenstva Čeha Petera Korbela sa, poštovanja vrijednih, 3:2. Hodžić je također poražen od predstavnika iz Češke republike. Prvi nastup pod zastavom i grbom sa zlatnožutim ljiljanima je dobio prolaznu ocjenu.

Prvi međunarodni nastup naše seniorske reprezentacije su imale, a pod zastavom i grbom sa zlatnožutim ljiljanima, u Bratislavi na međunarodnom prvenstvu Slovačke republike 1993. godine. Na fotografiji, ženska reprezentacija pred susret sa domaćinom. S desna: Linda Mešan, Adela Mešan i trener Fadil Mešan. (svi članovi STK "Borac" Travnik). Bratislava, 1993. godine.

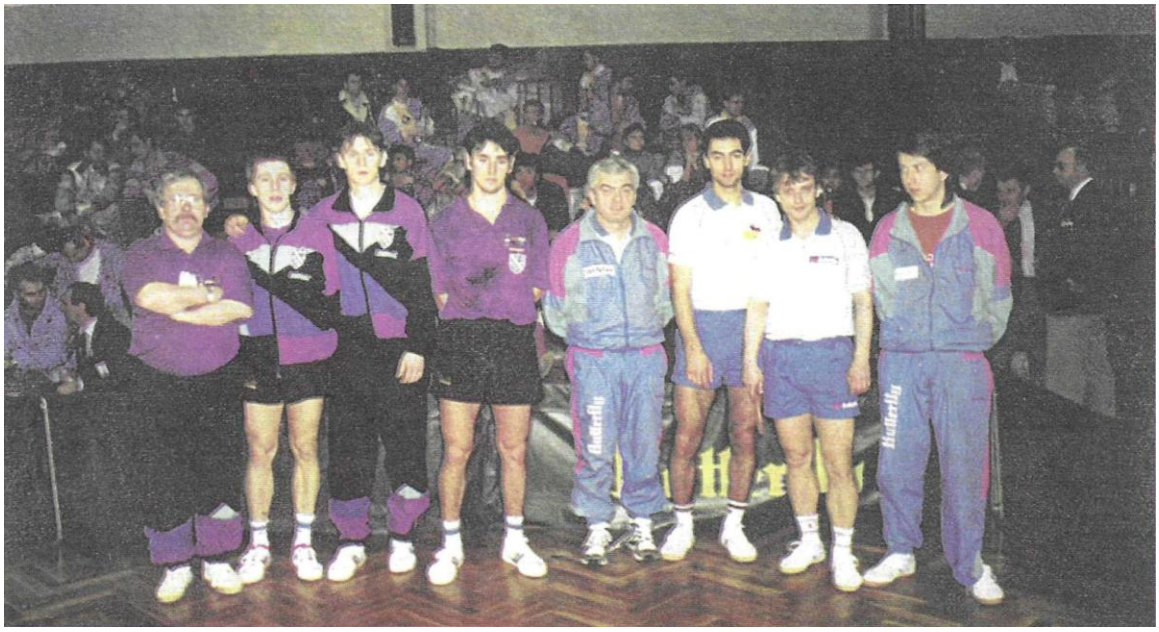

Na fotografiji muški sastav BiH, pred susret sa Češkom republikom. S lijeva: Đuro Žifko (trener), Tarik Hodžić, Remhad Hasanović i Muhamed Mehmedović. (svi osim trenera članovi STK "Vitez" iz Viteza).

Na međunarodnom prvenstvu Slovačke republike, tamošnji mediji informisanja su mnogo prostora posvetili našim reprezentacijama. Na fotografiji sestre Adela (lijevo) i Linda Mešan (desno) u susretu sa parom iz Češke republike, Plachovom i Vachovchovom koji su riješili u svoju korist rezultatom 2:1.

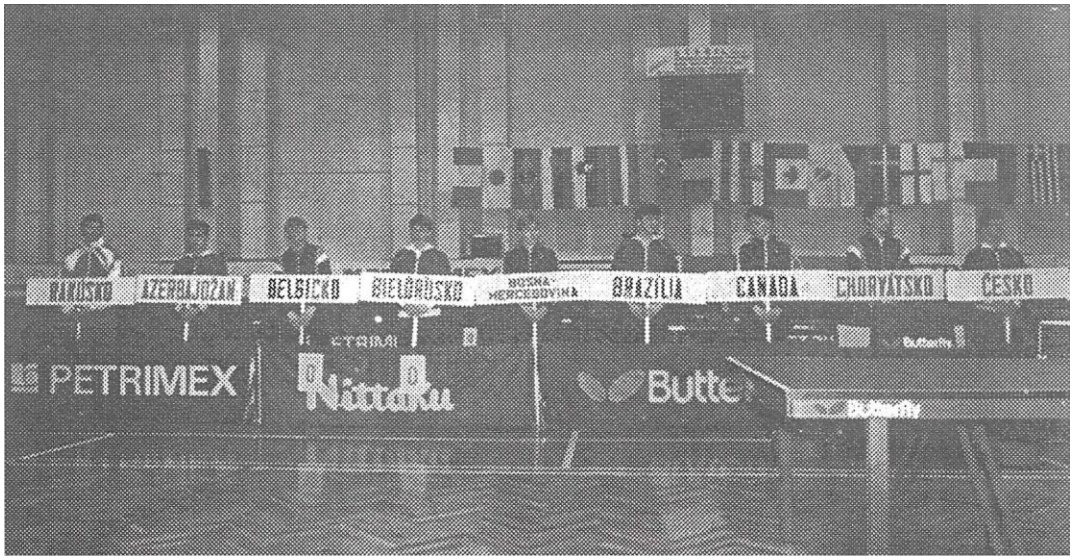

Na međunarodnom prvenstvu Češke republike, među zastavama zemalja učesnica, našla se i naša sa zlatnožutim ljiljanima. I to je bio dokaz agresoru, da je Bosne bilo, da je ima i da će je biti. Na fotografiji, dio transparenata sa natpisom zemalja učesnica među kojima je i zastava Bosne i Hercegovine.

42. SVJETSKO PRVENSTVO U STONOM TENISU ZA SENIORE I SENIORKE GÖTEBORG, 12-24. MAJ 1993. GODINE

Svjetsko prvenstvo u Göteborgu je bilo prvo, pa prema tome i istorijsko, na kome se pojavila reprezentacija Bosne i Hercegovine. To prvenstvo će svima nama, koji smo učestvovali na njemu ostati u trajnom sjećanju. Ostat će, ne samo iz razloga što je ono za sve nas, bilo prvo svjetsko prvenstvo na kojem smo učestvovali, nego i iz razloga, što je upravo nama pripala čast, da pred čitavim svijetom predstavljamo Bosnu i Hercegovinu. Osim toga, bili smo prva reprezentacija Bosne i Hercegovine koja je u jednom sportu nastupila na svjetskom prvenstvu.

Nismo očekivali da ćemo ovdje biti obasuti pažnjom medija kao u Bratislavi. Međutim, bili smo prijatno iznenađeni onim što su nam priredili tamošnji mediji informisanja. Za nepovjerovati je da smo u novinama, na radiju i televiziji dobili više prostora od svih zemalja učesnica osim, naravno, zemlje domaćina Švedske. Gotovo da nije bilo dana, a da nismo bili spominjani u tamošnjim novinama, u kojima su bili intervjui sa našim reprezentativcima i trenerima uz prigodne fotografije. Posebno je iznenađenje bilo kad su saznali da boje Bosne i Hercegovine zajedno brane: Bošnjaci Muhamed Mehmedović i Tarik Hodžić, Srbin Nenad Stevanović i Hrvat Boris Pranjković kod muških i Bošnjakinje sestre Adela i Linda Mešan, te Hrvatica Vanja Šantić kod ženskih, a kod kuće se ti narodi međusobno biju. Upravo, takav sastav BiH reprezentacija je dao pravi odgovor na pitanje: "Ko je agresor, a ko žrtva"? Kao što vidite, bili smo stalna meta medija informisanja, što je u tom momentu bilo bitnije od rezultata. Rezultati su i ovog puta bili zaista u drugom planu. Posebno, ako se zna da smo na to prvenstvo došli bez ikakvih, prethodno obavljenih zajedničkih priprema.

Ovdje treba spomenuti nešto što se, tadašnjim članovima Predsjedništva STS BiH, neće svidjeti. Zapravo, iz nerazumljivih razloga su, pred sam polazak ženske reprezentacije za Göteborg, gospodinu Đuri Žifku dali u zadatak da otkaže nastup iste. Možete zamisliti kako su se u tom momentu osjećali oni koji su se spremali da sa ponosom u dalekoj Švedskoj predstavljaju svoju zemlju. U to vrijeme su i mediji susjedne Hrvatske podrobno obavještavali o odlasku ženske reprezentacije BiH na svjetsko prvenstvo. Sportski prijatelji su nam čestitali i činili sve da nam pomognu koliko je to tada bilo moguće. Što nije ostalo onako, kako su to željeli pojedinci kojima nikako nije odgovaralo da i ženska reprezentacija nastupi, zasluga je gospodina Đure Žifka. Imao je povjerenja u sestre Mešan i Vanju Šantić i dao zeleno svjetlo za put u Švedsku. I da znate, nije pogriješio. Ostalo mi je sada da se snađem za putne troškove i smještaj za pet osoba. U Zagrebu se tada našao i gospodin Enver Hadžiabdić-Eki, koji me je uputio na neke osobe u Švedskoj i sve je nakon toga išlo bez problema. U saradnji sa gospodinom Suljom Halalkićem, predsjednikom udruženja "Bosna i Hercegovina" u Švedskoj, obezbjedio sam smještaj i ishranu. Gospodin Zdravko Šantić preko slovenačkih firmi "IBL" i "Hermes-Softlab" obezbjedio je pet povratnih karata na relaciji Ljubljana-Göteborg. Kao što se vidi, STS BiH nije ništa učinio za nastup ženske reprezentacije na svjetskom prvenstvu u Švedskoj. Neka im to služi na čast.

DOČEK STONOTENISKIH REPREZENTACIJA BOSNE I HERCEGOVINE NA AERODROMU I GOTEBORŠKOJ LUCI

Doček članovima ženske reprezentacije, koji su priredili naši zemljaci stalno nastanjeni u Švedskoj, a na aerodromu u Göteborgu, ne može se opisati riječima. To je trebalo doživjeti. Pokušat ću da vam opišem barem dio atmosfere koja je vladala tom prilikom na aerodromu. Očekujući putne torbe na pokretnoj traci do nas je doprlo gromoglasno uzvikivanje: "Bosna, Bosna", a potom se zaorila pjesma "Bosno moja divna mila, lijepa gizdava". U prvi mah se nismo mogli snaći od uzbuđenja koje nas je snašlo i ustanoviti, iz kojeg pravca dolaze zvuci te prekrasne pjesme. Kada smo napokon, poglede usmjerili na galeriju aerodromske zgrade, našoj sreći nije bilo kraja. A sa galerije nam je, uz razvijene zastave sa zlatnožutim ljiljanima, uz gromoglasne povike Bosna-Bosna, mahalo desetine ljudi. Sačekali su nas na izlazu iz aerodromske zgrade, gdje su nam uručili prekrasne bukete cvijeća. Zašto kriti, bilo je pjesme, one naše Bosanske i suza radosnica što se ovdje u dalekoj Švedskoj pojavljuje reprezentacija Bosne i Hercegovine i suza tuge zbog situacije u kojoj se nalazila ta zemlja. Nakon kraćeg izliva emocija, posjedali smo u automobile, sada već naših domaćina. Oni su nas odvezli u jedan restoran, gdje su nam uz večeru prezentirali i plan našeg boravka u Göteborgu. Tom prilikom, gospođa Sabina Pašić, u ime članova udruženja "Bosna i Hercegovina", uručila nam je kovertu sa novcem za deparac, poželjevši nam ugodan boravak u Švedskoj. Kako tada, tako i u toku trajanja našeg boravka, bili smo dirnuti pažnjom kojom su nas obasipali naši zemljaci. Tu smo se dogovorili o pojedinostima dočeka muške reprezentacije, koja je sutradan trebalo da iz njemačke luke Kil brodom doputuje u Göteborg.

U Göteborgšku luku smo sutradan došli pola sata prije pristajanja broda kojim su trebali doputovati naši reprezentativci. Tih pola sata smo proveli uz našu Bosansku pjesmu i razvijene zastave i transparente. A kada je brod, sa članovima muške reprezentacije pristao i iz njega se pojavili naši reprezentativci, sreći nije bilo kraja. Za vrijeme čitavog našeg boravka u Göteborgu, brigu o ženskoj reprezentaciji vodili su članovi udruženja "Bosna i Hercegovina" na čelu sa predsjednikom gospodinom Suljom Halalkićem i gospođom Sabinom Pašić. Vlasnici ekskluzivnih restorana "Dubrovnik" i "Upitnik" braća Fera i Nera Listo i Sejo Malkoč su za svo vrijeme trajanja prvenstva besplatno hranili članove obje reprezentacije iako je muška imala sve obezbjeđeno u hotelu. Daut Pašić-Dudo je svo vrijeme svojim automobilom prevozio žensku reprezentaciju od mjesta boravka do dvorane u kojoj se odvijalo svjetsko prvenstvo. A to je bilo svakodnevno više od pedeset kilometara. Uz navedene, svojom dobrotom, u sjećanju članova obje reprezentacije ostat će i Emira, brat joj Emir, Dugi i još mnogo drugih.

Saznavši da se u našoj reprezentaciji druže: Srbi, Hrvati i Bošnjaci, jedna Švedska humanitarna organizacija pod nazivom "Mir" nam je uručila, preko svoje predstavnice gospođice Dijane Pucar, ukusnu diplomu i cvijeće, u znak priznanja za sve ono što činimo da bi u svijetu vladao mir.

VM-EXTRA

ONSDAG 12 MAJ 1993

NEDERLAG SVIDER ALLTID

Flytt från kriget i Bosnien har familjen Mesan gjort. För sex månader sedan stack de från krigsdrabbade Travnik norr om Sarajevo till Zagreb och nu har de nått bordtennis-VM: Pappa Fadil och döttrarna Linda (t v) och Adela.

BILD: ALLAN KARLSSON

Herrlaget består av två muslimer, en kroat och en serb.

Damlaget flydde till Kroatien för ett halvår sedan för att kunna få vara med i pingis-VM.

Bosnien-Hercegovinas lag bjuder på märkliga livsöden.

— Det viktigaste är att vi deltager och visar upp vår identitet och vår flagga, säger damtränaren Fadil Mesan.

Av LARS HILDINGSSON

—även om det bara gäller bordtennis-VM

Cirka 650 pingisspelare är under två veckor samlade i Göteborg.

De flesta är stenhårt koncentrerade på tävlingarna.

Vi kan nog bara ana vilka tankar som rör sig i huvudet på Bosniens spelare under turneringen.

Ofattbart lidande

— Jag har inte kunnat prata med min mamma på två år. Hon finns kvar i ett krisområde några mil norr om Sarajevo, säger Muhamed Mehmedovic.

Muhamed är 22 år och bor numera i sydöstra Belgien.

— Det är enorma lidanden hemma i Bosnien nu. Jag förstår inte kriget.

Serber, kroater och muslimer slåss mot varandra i ett av de mest infernaliska krig världen upplevt.

Tre kulturer, tre religioner som inte kan leva tillsammans.

Muhamed och Tarik Hodzic är muslimer

Nenad Stevanovic är serb.

Boris Pranjkovic är kroat.

Tillsammans (!) bildar de Bosniens herrlag.

— Det är inget onormalt i det, vi har känt varann i 10–15 år, säger serben Nenan.

Stolta över sitt land

— Vi är bosnier och kriget är riktat mot vårt land. Vi är stolta att vi kan få representera vårt land.

Kvartetten hade redan flyttat utomlands när kriget bröt ut på allvar sommaren 1991.

— Men våra förberedelser har varit svåra ändå, säger tränaren Zifko Djuro som bott i Luxemburg i 20 år.

Ännu värre är det för damlaget som till tre fjärdedelar består av familjen Mesan.

Pappa Fadil är tränare och döttrarna Adela och Linda spelar.

— Vi flydde från Travnik för sex månader sedan och lyckades ta oss till Zagreb, berättar Fadil.

Går inte att nå

Tack vare välvilliga bosnier i Göteborg har de lyckats ta sig till VM.

De bor hemma hos nyfunna vänner som fixar transporter och mat åt dem.

— Vi vill tacka alla de som ger av sitt hjärta och sin värme, säger de via en tolk.

Någon kontakt med övriga familjen som är kvar i Bosnien har de inte haft på länge.

— De telefonlinjer som finns in till Bosnien används av ambassader och TV-bolag.

Via ping-pong-diplomati vill de berätta om situationen i Bosnien och sprida fredens budskap.

— Vi är stolta att vi kan representera republiken Bosnien-Hercegovina, säger Fadil och visar upp den nya landssymbolen.

Båda förlorade

När VM inleddes på tisdagen förlorade Bosniens damer mot Lituaen med 1–3 och herrarna mot Lettland med samma siffror.

Men de vann en seger som inte kan mätas i siffror.

VM-KORTISAR

Sveriges herrar vann enkelt 2×3–0.

Förbundskapten **Anders Thunström** var kanske mest nyfiken på en annan match där Sveriges blivande (?) finalmotståndare kanske fanns:

Kina mot Sydkorea där Kina vann med 3–1.

— Inget skrämde mig. Sydkoreas bäste spelare **Kim Taek Soo** verkar ha trassel med sitt ena kna, det såg väldigt konstigt ut och han spelade ju inte mot Kina heller, konstaterade "Thunis".

Kinas världsåtta **Wang Tao** förlorade mot **Hee Chan Kang** (rankad 54:a), medan Kinas bäste **Ma Wenge** krossade världsnian **Yoo Nam Kyu**.

* * *

Jean-Philippe Gatien (rankad tvåa i världen) vann båda sina matcher mot Nordkorea, men Frankrike förlorade ändå med 3–2.

Tyske europamästaren **Jörg Rosskopf** förlorade sina matcher mot Nordkorea som vann med 3–1.

Pass upp för Nordkorea och dess suveräne defensivspecialist **Li Gun Sang**.

* * *

Av de forna staterna Jugoslavien, Sovjetunionen och Tjeckoslovakien har det bildats ett 20-tal nya pingisförbund.

Under beteckningen Independent Federation Players (Oberoende landers spelare) finns de serber som inte får spela i lagtävlingen, bl a **Ilija Lupulesku** och hans fru **Jasna Fazlic**.

Lettland gör sitt första bordtennis-VM sedan 1938 och Litauen sedan 1939, medan Estland t o m hoppas få vara med i nordiska mästerskapen 1994.

Sydafrika — med både svarta och vita spelare i laget — hälsas tillbaka i pingisfamiljen efter 36 års bortavaro.

Turkmenistan gjorde inte någon lyckad VM-premiär. De ringde till VM-arrangörerna i går förmiddag från Arlanda (!) och ville bli hämtade. Då skulle de redan ha spelat två matcher...

Ugledni švedski list "I DAG" našoj reprezentaciji je posvetio čitavu jednu stranicu, uz prigodnu fotografiju i tekst. Linda Mešan i otac joj Fadil Mešan na svjetskom prvenstvu u Göteborgu, 1993. godine.

PREVOD TEKSTA IZ ŠVEDSKOG LISTA "I DAG"

PONOSNI NA SVOJU ZEMLJU

Muška ekipa sastavljena je od dva Muslimana, jednog Hrvata i jednog Srbina. Ženska ekipa je, prije pola godine, izbjegla u Hrvatsku, da bi mogla učestvovati na svjetskom prvenstvu u ping-pongu. Ekipa Bosne i Hercegovine nam nudi čudne životne priče. "Najvažnije je da učestvujemo i da pokažemo naš identitet, našu zastavu", kaže trener ženske ekipe Fadil Mešan. Ukupno 650 učesnika je ovdje, i dvije sedmice će provesti u Göteborgu. Svi su čvrsto koncentrirani na takmičenje. Možemo samo pretpostaviti, šta se dešava u glavama BiH učesnika za vrijeme ovog takmičenja. "Nisam u mogućnosti da razgovaram sa majkom već dvije godine. Ona se nalazi u kriznom području, deset kilometara sjeverno od Sarajeva", kaže Muhamed Mehmedović. Muhamedu su 22 godine i trenutno živi u jugoistočnoj Belgiji. To su nečuvenu tragedije, što se dešavaju u Bosni. Srbi, Hrvati i Muslimani bore se jedni protiv drugih u najgorem ratu koji je svijet upamtio. Tri religije, tri kulture, koje ne mogu živjeti zajedno. Muhamed i Tarik Hodžić su Muslimani, Nenad Stevanović Srbin, a Boris Pranjković Hrvat. Zajedno čine BiH ekipu. "Ništa čudno, poznajemo se već deset-petnaest godina. Mi smo Bosanci i rat je uperen protiv naše zemlje. Ponosni smo, što možemo predstavljati našu zemlju", kaže Nenad. Sva četvorica su se preselila u inostranstvo prije početka rata. "Naše pripreme su bile teške", kaže Đuro Žifko, trener koji živi i radi već dvadeset godina u Luksemburgu.

Mnogo gore je prošla ženska ekipa, koja se sastoji od tri četvrtine familije Mešan. "Prije šest mjeseci smo uspjeli izaći iz Travnika i stići u Zagreb", kaže Fadil. Zahvaljujući građanima BiH koji žive u Göteborgu, uspjeli su doći na prvenstvo svijeta. Borave kod novostečenih prijatelja, koji im obezbjeđuju ishranu i transport. "Mi želimo da zahvalimo svima koji su nas od srca i sa puno topline primili u goste", kažu nam uz pomoć jednog tumača. Kontakt sa članovima familije koji su ostali u BiH, već dugo ne mogu uspostaviti. Postojeće telefonske linije koriste ambasade i TV mreže. Kroz ping-pong diplomatiju, žele da prikažu stanje u BiH, te želju za mirom.

"Mi smo ponosni, što možemo da reprezentujemo Bosnu i Hercegovinu" kaže Fadil, pokazujući simbol Bosne i Hercegovine na grudima. U utorak je počelo prvenstvo Svijeta. Ženska ekipa je prvi susret izgubila sa 1:3 od Litvanije, a muška istim rezultatom od Letlanda. Ali obje su odnijele pobjedu koja se ne može mjeriti brojkama.

Sa švedskog preveo Emir S.

Ni rezultata koje smo ostvarili na održanom prvenstvu se ne moramo stiditi. U ekipnoj konkurenciji, od 82 zemlje, ženska reprezentacija je zauzela 50-to mjesto, ostavivši iza sebe 32 reprezentacije. Evo i pojedinačnog skora pobjeda i poraza:

Linda Mešan: 7:5
Adela Mešan: 4:6
Vanja Šantić: 0:3

Sa dočeka muške reprezentacije u Göteborgškoj luci. S lijeva drže zastavu BiH: Boris Pranjković, Tarik Hodžić, Adela Mešan, Linda Mešan, Nenad Stevanović, Muhamed Mehmedović i Vanja Šantić. - Göteborg, 1993. godine.

Prijatno iznenađenje, prije otvaranja 42. svjetskog prvenstva u stonom tenisu, priredio je sponzor mnogim reprezentacijama, a među kojima i našoj, čuvena firma stonoteniske opreme "Butterfly". Koktelu, koji je priređen povodom 20 godina prisustva ove firme na svjetskim prvenstvima, prisustvovali su i mnogi uglednici stonoteniskog sporta. Na fotografiji, Adela Mešan u društvu uglednika Kine. Četvrti s lijeva, trostruki svjetski prvak gospodin Ze Dong (Ćuang Ce Tung). Göteborg, 1993. godine.

Stonoteniske reprezentacije Bosne i Hercegovine ispred restorana "Dubrovnik". U gornjem redu s lijeva: Đuro Žifko (trener m.), Linda Mešan, Vanja Šantić, gospodin Listo vlasnik restorana, Adela Mešan, Tarik Hodžić i Fadil Mešan (trener ž.). U donjem redu s lijeva: Nenad Stevanović, Muhamed Mehmedović i Boris Pranjković. Göteborg, 1993. godine.

Velika je čast predstavljati svoju zemlju na sportskim takmičenjima, kojom prilikom se upoznaje mnogo ljudi i njihovih običaja. Posebno zadovoljstvo čini upoznavanje prvog čovjeka sporta kojim se bavite. Tu čast smo imali i mi, koji smo BiH predstavljali u stonom tenisu. Gospodin Ichiro Ogimura, predsjednik ITTF-a, proveo je neko vrijeme u društvu članova naše reprezentacije, kojom prilikom se interesovao za situaciju u BiH. Na fotografiji s lijeva: Adela Mešan, Linda Mešan, gospodin Ichiro Ogimura, Vanja Šantić, Fadil Mešan i Đuro Žifko.

Göteborg, 1993. godine.

NASTUPI NA MEĐUNARODNOJ SCENI KOJI SU SLIJEDILI NAKON SVJETSKOG PRVENSTVA U GÖTEBORGU

Mislim da ste shvatili značaj nastupa naših reprezentacija na međunarodnoj sceni i njihov doprinos u širenju istine o borbi za slobodu i nezavisnost Bosne i Hercegovine. Puno bi mjesta zauzimalo kad bi se o svakom nastupu pisalo posebno, pa ću ovom prilikom izdvojiti samo one najznačajnije. Iznimka su: prvi nastup u Topolčanima (pioniri i juniori), drugi u Bratislavi (prvi nastup seniorskih reprezentacija) i prvi nastup seniorskih ekipa na jednom svjetskom prvenstvu (Göteborg). Uz imena, tu će biti i fotografije sa spomenutih takmičenja.

EVROPSKO PRVENSTVO U STONOM TENISU ZA SENIORE I SENIORKE BIRMINGHAM, OD 24. MARTA DO 4. APRILA 1994. GODINE

Na ovom Evropskom prvenstvu, naš grad je opet dao dvije reprezentativke. Moglo se desiti da na ovom takmičenju kompletnu reprezentaciju čine članovi STK "Borac" iz Travnika, da Vanja Šantić nije otkazala reprezentativni nastup. Iz tog razloga žensku reprezentaciju su činili: Adela Mešan, Linda Mešan, Elvira Mehić i trener Fadil Mešan. Muški sastav su činili: Muhamed Mehmedović, Tarik Hodžić, Samir Mulabdić, Nenad Stevanović i trener Đuro Žifko.

Muški sastav je među 44 zemlje zauzeo 32. mjesto, dok su djevojke među 38 zemalja zauzele 30. mjesto.

Organizator nam je priredio i jedno neugodno iznenađenje. Prilikom ceremonijala otvaranja prvenstva, među zastavama učesnika nije bio naše. Istog momenta smo napustili dvoranu, tražeći od gospodina Cliva Oakmana obrazloženje za takav propust. Ono je glasilo: "Djevojčica, koja je tokom ceremonijala trebalo da nosi zastavu Bosne i Hercegovine, se razboljela". Naravno, da odgovorom nismo bili zadovoljni, pa smo tražili da se putem razglasa pred prisutnima javno izvine zbog učinjenog propusta, uz napomenu da to nema nikakve političke konotacije. U protivnom, napustit ćemo takmičenje, a novinari će dobiti materijal koji se neće svidjeti organizatoru. Istog momenta je gospodin Oakman udovoljio našem zahtjevu. Bila je to još jedna naša pobjeda u predstavljanju naše zemlje.

Naše reprezentativke su, već prilikom prvog nastupa, osvojile simpatije učesnika i stekle mnogo prijatelja. Jedno od prijateljstava sklopljeno je sa članovima Grčke reprezentacije. Na fotografiji u donjem redu članice Grčke reprezentacije: Zerdila Diana, Mirou Maria, Danduola Despina, Antiopoulo Katerina i trener reprezentacije. U gornjem redu s lijeva: Linda Mešan, Elvira Mehić, Adela Mešan i trener Fadil Mešan. Birmingham, 1994. godine.

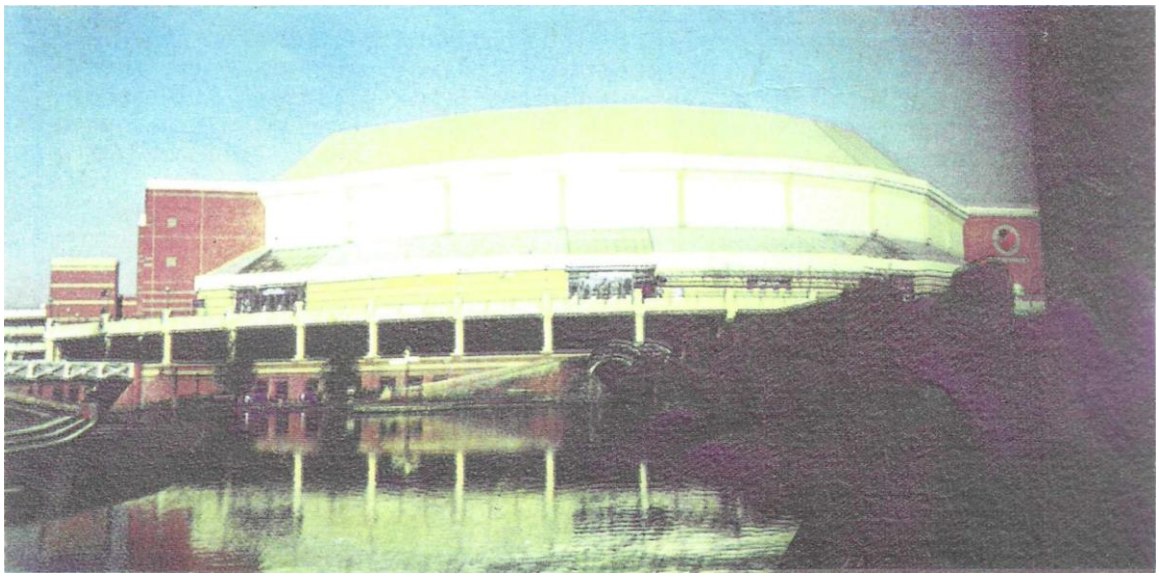

Pogled na sportsku dvoranu u kojoj je održan Evropski šampionat u stonom tenisu za seniore i seniorke. Birmingham, 1994. godine.

STK "BORAC" TRAVNIK - MUŠKA EKIPA U KUPU "NENSI EVANS"

Iako je rat bjesnio svom žestinom, sportisti naše zemlje među kojima i stonoteniseri, nisu niti jednog momenta prestajali sa aktivnostima. Istina te aktivnosti nisu bile predratnog intenziteta, no bile su uočljive. To je bilo i logično, kada se zna, da su mnogi sportski objekti, pa i oni stonoteniski, bili oštećeni ili potpuno uništeni. A oni koji su ostali neoštećeni, bili su upotrebljeni za smještaj onih koji su ostali, ne samo bez imovine, nego i bez krova nad glavom. Tako su upravo sportske dvorane, zamijenile domove hiljadama beskućnika. I pored toga se treniralo i takmičilo. Ta takmičenja su u početku bila lokalnog karaktera, a kasnije i na nivou države. Vrijedni stonoteniski radnici, na čelu sa gospodinom Seadom Žerićem (predsjednikom kluba), se dovijaju na razne načine, kako bi obezbjedili sportske opreme i ono osnovno, prostor za održavanje aktivnosti. Da je takav rad urodio plodom, potvrđuje činjenica, da su i ženski i muški sastav na prvom državnom prvenstvu izborili pravo učešća u kupu "Nensi-Evans". Tako su dobili priliku da svoju zemlju i svoj Travnik predstavljaju na međunarodnoj sceni, što je bila velika čast.

Familije Topalbegović i Mešan, koje su se nalazile u Belgiji (Liježe) bile su spremne, da ženskoj ekipi pruže gostoprimstvo od deset dana sa obezbjeđenim pripremama. I kada je sve bilo dogovoreno, javljeno im je da ženska ekipa neće nastupiti na spomenutom takmičenju.

Muška ekipa je ipak izašla na međunarodnu scenu. Sastala se sa talijanskim STK "Lib Alfaterna" iz Salerna. Taj susret su očekivano izgubili, no bili su veliki u kazivanju istine o ratu u našoj zemlji. Naš grad u tom istorijskom susretu su predstavljali: Herceg, Hamzić i Salidžik, dok su u delegaciji bili predsjednik kluba gospodin Sead Žerić i trener Smail Hodžić.

43. SVJETSKO PRVENSTVO U STONOM TENISU ZA SENIORE I SENIORKE TIANJIN (KINA), MAJ 1995. GODINE

Vidjeti Kinu, najmnogoljudniju zemlju svijeta, je san mnogih. No, posebnu draž, vidjeti je, imaju oni koji se bave stonim tenisom. Razlog je, ne samo što se u toj zemlji igra najbolji stoni tenis, nego i zbog prirodnih ljepota i znamenitosti koje ona posjeduje. Njezin grad Tianjin je dobio organizaciju 43. prvenstva svijeta u stonom tenisu za seniore i seniorke na kojem su učešće uzele i naše dvije reprezentacije. I ovoga puta je Travnik dao dvije od tri reprezentativke. Na trenerskoj ženskoj stolici je sjedio trener Anto Dafinić, dok je na muškoj ostao gospodin Đuro Žifko. I ovog puta takmičarke su morale same platiti, ne male putne troškove, bez ičije pomoći, što nije bilo jednostavno.

Ženska reprezentacija je u Kini nastupila u sastavu: Adela Mešan, Linda Mešan i Alma Fazlić, a muška Muhamed Mehmedović, Tarik Hodžić, Mirza Hadžijahić i Nermin Smajić. Za razliku od prijema u Engleskoj, u Kini su naši predstavnici primljeni sa izuzetnom čašću. Da je to tako, moglo se primijetiti na svakom koraku. Mediji su i ovog puta dosta pažnje posvetili BiH reprezentaciji. Osim što su novine i radio svakodnevno izvještavali o nastupima naših reprezentacija, naši reprezentativci bili i gosti tamošnje televizije, koja je intervju prenosila direktno. Tom prilikom se nije govorilo samo o stonom tenisu, nego i o situaciji u našoj zemlji i njezinoj pravednoj borbi za slobodu.

Posebno zadovoljstvo članovima naše reprezentacije je činila posjeta Domu za djecu bez roditelja. Sa tom djecom su proveli jedno prijatno poslijepodne, družeći se sa njima i ljudima koji brinu o njima. Izuzetnost tog druženja je bilo puštanje golubova mira i slušanje muzike četverogodišnjeg dječaka, koji je melodiju "Turski marš" izvodio na cimbalu bez greške. Slušajući ga, prosto nisu vjerovali da je tako nešto moguće. Eto, i to je Kina! Muška reprezentacija je među 84 učesnika, osvojila 46. mjesto, dok je ženskoj, od istog broja, pripalo 47. Pored Kine, naše reprezentacije su nastupile na: Svjetskom prvenstvu u Mančesteru 1997. godine, u Holandiji na pojedinačno Svjetskom prvenstvu 1999. godine i u Maleziji na ekipnom Svjetskom prvenstvu 2000. godine. Iz objektivnih razloga, organizacije Svjetskog prvenstva za 1999. godinu je oduzeta Jugoslaviji i podijeljeno je na pojedinačno i ekipno, koja su organizovale Holandija i Malezija. Reprezentacije BiH su nastupile na još dva Evropska prvenstva, koja su održana 1996. i 1999. godine u Slovačkoj (Bratislava) i Holandiji (Eindhoven). Sport je, pa tako i stoni tenis dao značajan doprinos na rasvjetljavanju pravedne borbe za oslobođenje naš zemlje od agresora. U tom doprinosu, značajno mjesto zauzima travnički stoni tenis. Samo iz onog, što je napisano u ovoj knjizi, Travnik i Travničani mogu biti ponosni na svoj STK "Borac" i njegove članove.

Posjetu, jednom od svjetskih čuda, čuvenom Kineskom zidu, članice reprezentacije Bosne i Hercegovine su iskoristile za fotografiranje. Vidite sestre Adelu i Lindu Mešan sa razvijenom BiH zastavom sa zlatnožutim ljiljanima.

TIANJIN - grad domaćin 43. svjetskog prvenstva u stonom tenisu za seniore i seniorke. Maj 1995. godine.

U RIJEČI I SLICI

DOGAĐAJI I POJEDINCI

Nije bilo jednostavno prikupiti sve činjenice i hronološki navesti sve događaje i pojedince, koji su doprinosili razvoju stonog teniskog sporta nekoliko posljednjih decenija u Travniku. Zbog mogućih propusta prezentirat ću kraći pregled najbitnijih momenata iz istorije stonoteniskog sporta u Travniku.

Prethodno ću naglasiti da je, u toku i poslije rata, održano sedam državnih prvenstava za seniore i seniorke, na kojima su travnički stonoteniseri i stonoteniserke imali velikog uspjeha.

Na prvom, koje je od 11. do 14. juna 1994. godine održano u Zenici, u ekipnoj konkurenciji naše ekipe su ostvarile sljedeći plasman: seniorke II-mjesto, juniorke II-mjesto, pionirke II-mjesto, seniori III-mjesto, juniori II-mjesto i pioniri II-mjesto. U pojedinačnoj konkurenciji, najbolji plasman je ostvarila Lejla Ajanić. Plasmanom na četvrto mjesto (seniorke), Alma Šehić III-mjesto (juniorke), Topić IV-mjesto (pionirke), Fadil Hamzić I-mjesto (juniori) i Kasumović IV-mjesto (pioniri).

Od 30. marta do 2. aprila 1995. godine, održano je drugo ekipno i pojedinačno prvenstvo države. Na ovom prvenstvu muški ne postižu zavidniji rezultat dok ženska ekipa donosi titule u Travnik i u pojedinačnoj (Alma Fazlić) i u ekipnoj (STK 'Borac' Travnik) konkurenciji.

Na slijedećih pet, takmičenja naš klub nije imao uspjeha. Međutim, sestre Mešan, Adela i Linda, bez obzira što su se nalazile u inostranstvu, bile su i ostale Travničanke, te je svaki njihov uspjeh bio i uspjeh njihovog Travnika. Na prva dva prvenstva države one nisu učestvovale, ali na sljedećih pet, svih pet puta njih dvije igraju finale. Adela je četiri titule šampionke BiH osvojila: 1996. 1997. 1998. i 2000. godine, dok je Linda šampionsku titulu osvojila 1999. godine.

1995. godine, naš klub daje i dvojicu državnih reprezentativaca koji su u juniorskoj reprezentaciji nastupili na Evropskom prvenstvu održanom u Den Hagu (Holandija). Tada su najdraži dres obukli Sanel Sojtarić i Adnan Žerić. U tom periodu se još ističu Batić Martina i Mirza Hodžić.

STONOTENISERI I STONOTENISERKE KOJI SU PONIJELI DRES STK 'BORAC' A NISU PONIKLI IZ NJEGOVE ŠKOLE STONOG TENISA

STK 'Borac' iz Travnika je, kako sam već ranije naglasio, imao svoju stonotenisku školu iz koje je crpio igrački kadar i s tim kadrom postizao zavidne rezultate. No, bilo je i slučajeva, posebno u toku rata, da dres našeg kluba obuku pojedinci koji nisu ponikli u njegovoj školi.

U ženskoj ekipi su prije rata nastupile sljedeće stonoteniserke: Nevenka Šako, Samela Bašić i Aida Pezer, sve tri relativno kratko. U toku rata, također vrlo kratko, dres su ponijele Alma Fazlić i Lejla Ajanić.

Kod muškaraca je to bilo izrazitije. Prije rata dres STK 'Borac' su nosili: Vjekoslav Blaškan, Miroslav Bekavac, Ivica Slavko i Stipo Brkan (svi iz Viteza), dok su u toku rata dres obukli F. Hamzić i Salidžik.

Bez obzira na vrijeme koje su svi navedeni proveli u STK 'Borac', sigurno je da su i oni doprinijeli rezultatima koje dostigao naš klub. Koristim se prilikom, da im na tom doprinosu zahvalim u ime članova našeg kluba.

STONOTENISER INVALID

Tomislav Malenica, tako se zove mladić, koji je, iako u invalidskim kolicima, izuzetan poznavalac stonoteniske igre. Zaljubljenik u ovu lijepu i nada sve korisnu igru, kakav se rijetko susreće. Tomislav je rođen u Travniku, a već niz godina je stanovnik Bilefelda (Njemačka) gdje je zaposlen i nastupa za tamošnji invalidski stonoteniski klub, u kojem je jedan od boljih. Učesnik je mnogobrojnih stonoteniskih turnira sa kojih često dolazi kao pobjednik. U vrijeme godišnjeg odmora, Tomislav obavezno navrati u svoj rodni grad i tada se koristi prilikom da obavi nekoliko treninga u prostorijama STK 'Borac'. Na fotografiji, Tomislav Malenica u drustvu sestara Mešan i njihove mame Elvice.

Mart 1991. godine.

PREDSJEDNICI STK 'BORAC' IZ TRAVNIKA U ČIJE VRIJEME SU ISPISIVANE NAJLJEPŠE STRANICE STONOG TENISA

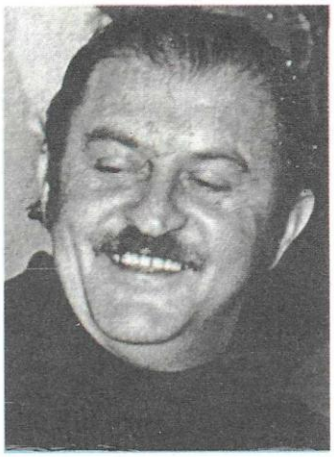

MIROSLAV BANUŠIĆ

ŽELIMIR HALAJKIJEVIĆ

RADOVAN RADOVIĆ

Gospodin Miroslav Banušić, gospodin Želimir Halajkijević i gospodin Radovan Radović su predsjednici STK 'Borac' u čije vrijeme je ovaj klub, krupnim koracima, išao naprijed. Pod njihovim vodstvom STK 'Borac' je osvojio sve što se imalo osvojiti u stonoteniskom sportu Bosne i Hercegovine. Na žalost, ni jedan od njih, danas nije među živima. Umirali su istim redom, kojim su i dolazili na čelo STK 'Borac'. Ostat će u trajnom sjećanju, ne samo ljubiteljima stonog tenisa, nego i u trajnom sjećanju građana našeg grada.

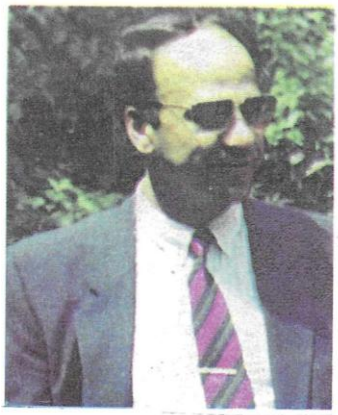

IZET TAMBURIĆ

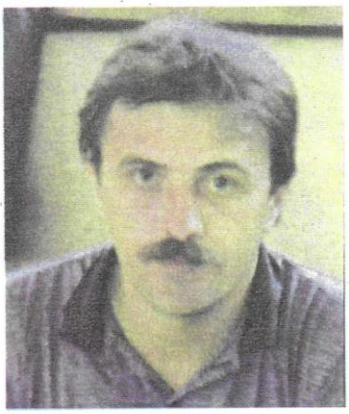

EŠREF BEGOVAC

Gospodin Izet Tamburić se zadržao na čelu STK 'Borac' pune četiri godine. Rezultati, koji su za to vrijeme postignuti, ostat će zlatnim slovima upisani u istoriji sportskog Travnika. Njegov nasljednik, gospodin Ešref Begovac je uspješno nastavio ondje gdje je on stao. Zaslugom gospodina Begovca, STK 'Borac' je uspostavio prijateljske odnose sa Poljskim stonoteniskim klubom 'Granit'. Na žalost ni gospodin Ešref Begovac nije među živima. Kao i prva trojica, vječno će živjeti u srcima građana Travnika.

AIDA PEZER

SAMELA BAŠIĆ

Aida Pezer i Samela Bašić spadaju u one stonoteniserke, koje nisu ponikle u našoj školi, a koje su doprinijele dobrim rezultatima STK 'Borac' u vrijeme dok su nosile njegov dres.

Gospodin Slobodan Šušljik (na fotografiji u sredini aplaudira), nesumnjivo spada u red onih, koji su nesebičnim i volonterskim radom doprinijeli afirmaciji stonog tenisa u Travniku.

Grad Travnik je mnogo očekivao od druge generacije stonotenisera u kojoj se nalazilo mnogo talentovanih dječaka. Međutim, desilo joj se što i prvoj. Uz talenat je trebalo imati trenera, ne samo sa stručnim znanjem, nego i trenera koji će imati i dovoljno vremena i strpljenja u radu sa njom. Istina, takvog nije nikada imala. Na fotografiji su ti, od kojih se mnogo očekivalo. S lijeva: Fadil Mešan (trener ž. ekipe), Zoran Šunjić, Vjekoslav Visković, Ivan Visković i Džemaludin Herceg.

Zajednički snimak najboljih iz druge generacije. S lijeva: Dijana Bilić, Jadranka Vulić, Ivan Visković, Adela Mešan, Zoran Šunjić, Amela Merdanović, Miodrag Banjac, Linda Mešan, Vjekoslav Visković, Oljenka Kiso i Džemaludin Herceg.

Sestre Adela i Linda Mešan, sa ocem Fadilom, nikada nisu prekinule vezu sa klubom u kojem su ponikle. U toku rata, pružali su mu pomoć u granicama svojih mogućnosti. Na fotografiji, Fadil Mešan, predsjedniku STK 'Borac' gospodinu Seadu Žeriću, predaje šest kompleta stonoteniske opreme 'YASAKA'. Desno, sestre Adela i Linda Mešan.

Na fotografiji, članovi stonoteniskog kluba 'Borac' u novoj 'YASAKA' stonoteniskoj opremi, dar sestara Mešan i njihovog oca Fadila.

Uspjesi STK 'Borac' iz Travnika, vezani su za dugogodišnju i uspješnu saradnju sa STK 'Vitez' iz Viteza, koja datira od osnivanja STK 'Borca' u julu mjesecu 1972. godine. Poseban doprinos u toj saradnji dali su članovi STK 'Vitez': Ivan Šantić, Slavko Ivica, Stipo Brkan, Enver Jašarević, Senad Rizvanović, Harun Rizvanović i Avdo Zlotrg, te stonoteniseri Viteza koji su ponijeli dres Borca: Miroslav Bekavac i Vjekoslav Blaškan

Na fotografiji vidite članove STK 'Vitez' i STK 'Borac' poslije uspješnog nastupa na juniorskom prvenstvu Bosne i Hercegovine u stonom tenisu koje je aprila mjeseca 1978. godine održano u Doboju. Šampionske titule su tada pripale Sonji Solomun iz Borca i Harunu Rizvanoviću iz Viteza. Na fotografiji su članovi klubova prijatelja. S lijeva u gornjem redu: Sead Šehić (Vitez), Fadil Mešan (Travnik), Harun Rizvanović (Vitez) i Senad Palić (Vitez). U donjem redu s lijeva: Saliha Sojtarić, Milanka Kaurin, Mirna Halajkijević, Sulejman Gegić (svi iz Travnika), Salahudin Beganović (Vitez), Alma Sijamija (Travnik), Zoljić(Tuzla) i Sonja Solomun (Travnik).

Doboj, april 1978. godine.

Travnik i njegov STK 'Borac' su među rijetkima, kojima su se povjeravala i ona stonoteniska takmičenja od najvećeg značaja. Tako je Travnik, pored prvenstva BiH i bivše Jugoslavije, bio organizator: susreta Evropske lige Čehoslovačka-Jugoslavija, susreta četvorice najboljih stonotenisera bivše Jugoslavije, susreta 24. najbolje stonoteniserke bivše Jugoslavije, susreta deset najboljih stonotenisera Bosne i Hercegovine i još niz drugih značajnih takmičenja.

Detalj sa susreta dvadeset i četiri najbolje stonoteniserke bivše Jugoslavije. U prvom planu Reflak (Slovenija) i Bernardić (Vojvodina).

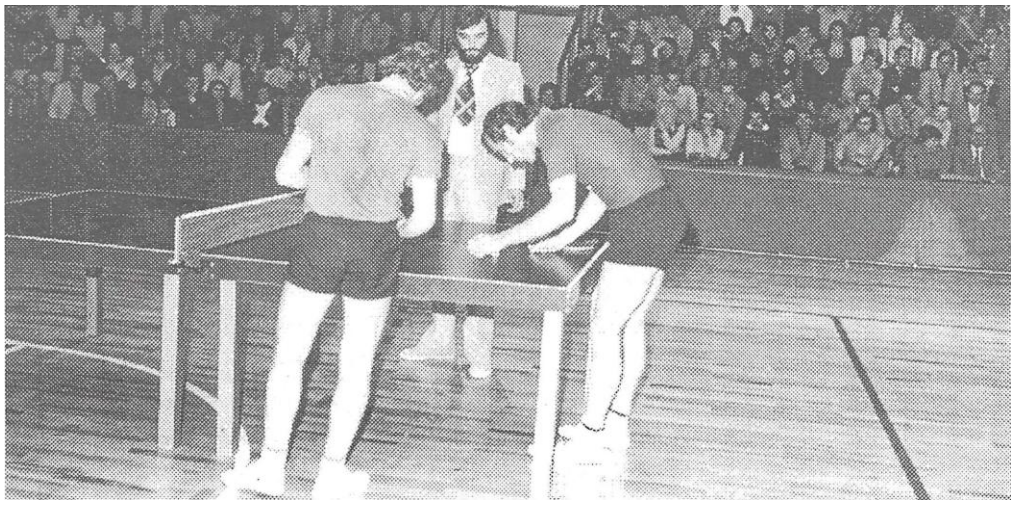

Detalj susreta četvorice najboljih stonotenisera bivše Jugoslavije. Legende stonog tenisa Anton Stipančić i Dragutin Šurbek biraju loptice pred početak susreta. Pred prepunim gledalištem, susret je vodio gospodin Jadranko Ohnec.

U TRAVNIKU ODRŽAN MEČ U OKVIRU II KOLA EVROPSKE STONOTENISKE SUPER LIGE

Za sve ljubitelje stonog tenisa 16. oktobar će dugo ostati u lijepom sjećanju. Travničani su tog dana imali priliku da u sportskoj dvorani Osnovne škole »Braća Lolić« posmatraju susret reprezentacija Jugoslavije i Čehoslovačke, koji se igrao u okviru drugog kola evropske stonoteniske super lige. Pred oko 400 gledalaca reprezentativci obje zemlje, prikazali su vrhunski stoni tenis.

U ovom susretu Čehoslovački stonoteniseri su pokazali više sigurnosti ali i znanje, i zasluženo porazili našu reprezentaciju visokim rezultatom 6:1. Iako niko nije očekivao ovako visok poraz, još jednom treba reći, da je pobjeda Čehoslovaka potpuno zaslužena.

Najbolji pojedinac susreta bio je Jindrich Pansky, koji je izvojevao četiri pobjede za svoju ekipu. Dvije u pojedinačnim susretima i po jednu u igri muških parova i mješovitom dublu. Njemu uz rame je i Marie Hrachova sa dvije pobjede, po jednom u pojedinačnom susretu i mješovitom dublu. Pansky i Hrachova su i u ovim mečevima pokazali da se sasvim zasluženo nalaze na samom vrhu evropskog i svjetskog stonog tenisa.

Naši nisu imali »svoj« dan ali ni dovoljno znanja da se uspješnije suprotstave Čehoslovacima. Jedinu pobjedu ostvario je Zoran Kalinić u susretu sa drugim igračem Čehoslovačkog tima Vladislavom Brodom.

Ilie Lupulesku i Zoran Primorac su se svojski zalagali, ali poraza. Ipak, treba napomenuti da su to mladići, na koje savezni kapiten Dušan Osmanagić može u narednom periodu ozbiljno računati, a njihova mladost i pokazani kvalitet daju veliku nadu da bi mogli zamijeniti naše starije asove. O njima će se sigurno još više čuti i znati i u svjetskoj konkurenciji.

Branka Batinić i Gordana Perkučin nisu uspjele da u pojedinačnom susretu i igri mješovitih parova pariraju raspoloženoj i kvalitetnoj igračici kakva je Marie Hrachova.

Treba nešto reći i o organizaciji ovog susreta, koji je odigran u okviru proslave Dana oslobođenja Travnika. Vrijedni sportski radnici grada, a naročito stonoteniskog kluba »Borac« uložili su ogromne napore da ovaj meč bude odigran u što boljim uslovima. U tome su u potpunosti uspjeli, što potvrđuju i riječi pohvale koje su uputile obe reprezentacije. Kao i u svim sličnim prilikama, veliku podršku organizatori su imali u privrednim organizacijama iz Travnika, SOUR-a »Borac«, RO »Sipad-Sebešić«, PBS Osnovna banka Travnik i drugim, koje su svojom materijalnom podrškom omogućile da se jedan ovako izuzetan sportski događaj održi u našem gradu.

Na kraju treba spomenuti i travničku publiku koja je znala nagraditi svaki uspješan potez svih igrača i igračica. Nakon završetka meča, aplauzom je ispratila obe ekipe i na taj način se zahvalila svim akterima meča, za

JUGOSLAVIJA - ČEHOSLOVAČKA 1:6

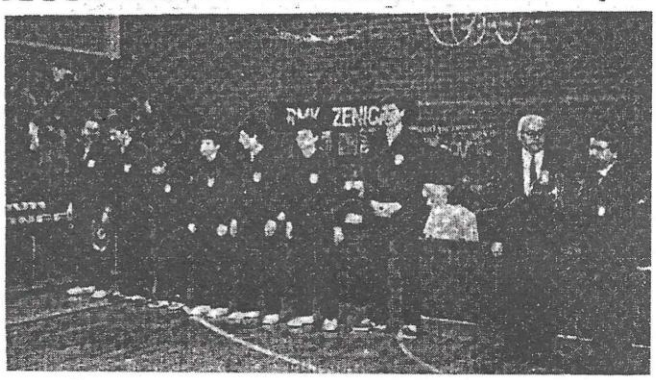

U susretu protiv Čehoslovačke, reprezentacija bivše Jugoslavije je nastupila u sljedećem sastavu: Dušan Osmanagić (selektor), Zlatko Novaković (trener) i igračice Branka Batinić, Gordana Perkučin, Ilije Lupulesku, Zoran Primorac i Zoran Kalinić. Travnik, 16. oktobra 1985. godine.

Nakon dvodnevnih borbi u Travniku je 3. februara završen savezni pozivni turnir I i II grupe najboljih stonotenisenki naše zemlje.

U oba takmičarska dana, veliki broj ljubitelja ovog atraktivnog sporta posmatrao je uzbudljive i do kraja neizvjesne borbe takmičarki.

Poslije jedanaest odigranih kola konačne tabele I i II grupe izgledaju ovako:

I GRUPA

1.	Vesna Ojsteršek	9 : 2	18
2.	Amela Fazlić	8 : 3	16
3.	Jasna Bernardić	7 : 4	14
4.	Dubravka-Fabri -Vučković	6 : 5	12
5.	Marica Grkinić	5 : 6	10
6.	Jasna Fazlić	5 : 6	10
7.	Monika Reklak	5 : 6	10
8.	Mirjam Čadež	5 : 6	10
9.	Andrea Ojsteršek	4 : 7	8
10.	Tatjana Krsnik	3 : 8	6
11.	Olga Gopić	3 : 8	6
12.	Valerija Vašidi	2 : 9	4

II GRUPA

1.	Fatima Isanović	9 : 2	18
2.	Nada Kujundžić	8 : 3	16
3.	Mirela Šikoronja	7 : 4	14
4.	Ljiljana Subotin	6 : 5	12
5.	Ivana Čok	6 : 5	12
6.	Borislava Miloradov	6 : 5	12
7.	Duška Jovičić	6 : 5	12
8.	Otilija Dognar	5 : 6	10
9.	Tanja Pandev	5 : 6	10
10.	Polona Frelih	4 : 7	8
11.	Zorana Zrnić	3 : 8	6
12.	Marina Sretenović	1 : 10	2

Nakon završetka takmičenja održan je i svečani ceremonijal dodjele priznanja i nagrada trima prvoplasiranim takmičarkama iz obe grupe.

Ovo takmičenje je inače odigrano, kako smo već rekli, pred prepunim gledalištem, a organizacija takmičenja je bila besprijekorna. To svjedoče i izjave:

Borko Anđelić, delegat STSJ:

»Za više od 30 godina društvenog rada u stonoteniskom sportu za koje vrijeme sam posjetio i veliki broj republičkih, saveznih i međunarodnih takmičenja, skoro da nisam naišao na ovakvu toplinu i srdačnost u prihvatanju učesnika i izvanrednu angažovanost u pripremi i realizovanju čitavog takmičenja. Otvoren je put za organizaciju i daleko većih međunarodnih stonoteniskih priredbi, ali i put za dalji razvoj stonoteniskog sporta u ovoj lijepoj živopisnoj komuni«.

V. Ojsteršek, trener STK »Kemičar« Hrastnik:

»Iznenađen sam vašim gostoprimstvom. Želim da se to pročuje, jer tako kao što ste vi nas primili, nisam još doživio.

Puno vam hvala i dosta uspjeha u vašem daljem radu«.

Zlatko Novaković, trener STK »Mladost-Ribomaterijal« Zagreb.

»Nakon dva dana druženja i sportskih borbi, odlazimo iz Travnika, prepuni utisaka o divnom prijemu, gostoljubivosti i prijatnosti domaćina, uz organizaciju kakvu ne pamtimo godinama na sličnim turnirima«.

Bolje pohvale ne trebaju, a ovakva razmišljanja sportskih radnika, najbolja su garancija za organizovanje budućih sportskih takmičenja u našem gradu.

G. Blaževlć

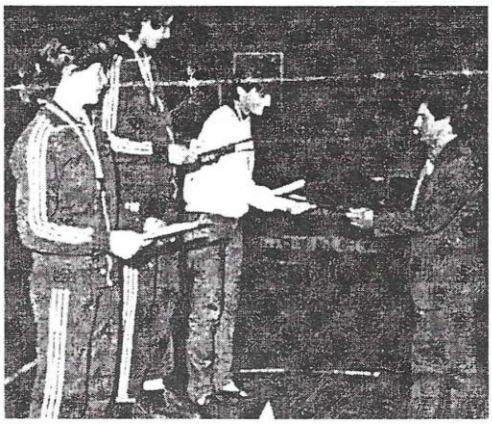

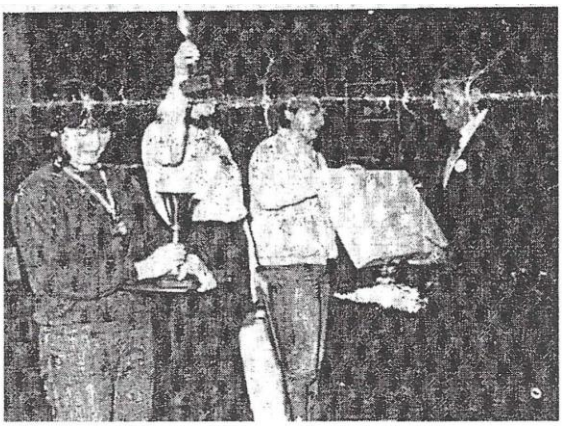

U TRAVNIKU JE ODRŽAN POZIVNI TURNIR NA KOME SU UČESTVOVALE DVADESET I ČETIRI NAJBOLJE STONOTENISERKE BIVŠE JUGOSLAVIJE.

TRAVNIK, 3.FEBRUARA 1985. GODINE..

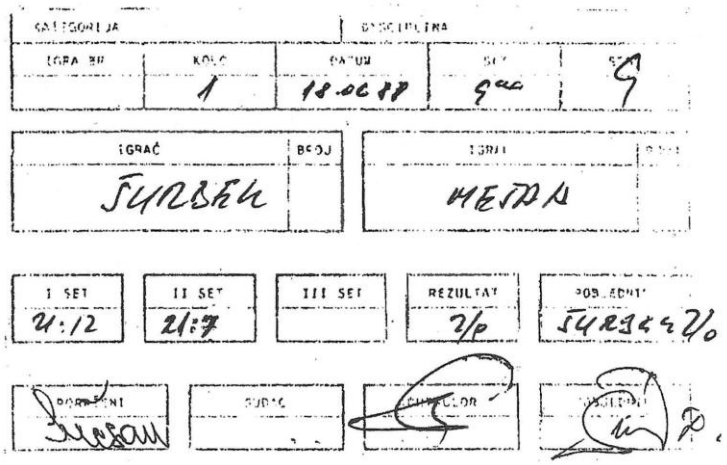

Bez obzira kakav će rezultat biti, velika je čast naći se na suprot velikana stonog tenisa. Čast da se sastanem sa jednim od njih, pripala mi je u primorskom gradu Crikvenici juna mjeseca 1988. godine, kada sam se našao nasuprot Dragutina Šurbeka, legende svjetskog stonog tenisa. Gore, zapisnik sa tog susreta, za kojeg smatram da je zaslužio da se nađe na stranicama knjige.

Ma gdje se pojavio, Dragutin Šurbek je bio meta lovaca na autograme. Na fotografiji ga vidimo u društvu najmlađih ljubitelja stonog tenisa našeg grada. Mnogi, danas odrasli ljudi, će se prepoznati na fotografijama knjige, kada je budu čitali. Na ovoj, to će učiniti: Milanka, Mensura, Boris, Edina, Smajo, Sulejman... Bilo je to vrijeme, kada je STK 'Borac' grabio krupnim koracima naprijed.

Gostima iz prijateljske Poljske najviše je godio boravak na Čiovu. Tada su zaista uživali, koristeći svu ljepotu mora i toplotu sunca. Na fotografiji gospodin Janusz Szablinski (predsjednik STK 'Granit') u igri sa najmlađim članovima Granita i Borca. Čiovo, jul 1986. godine.

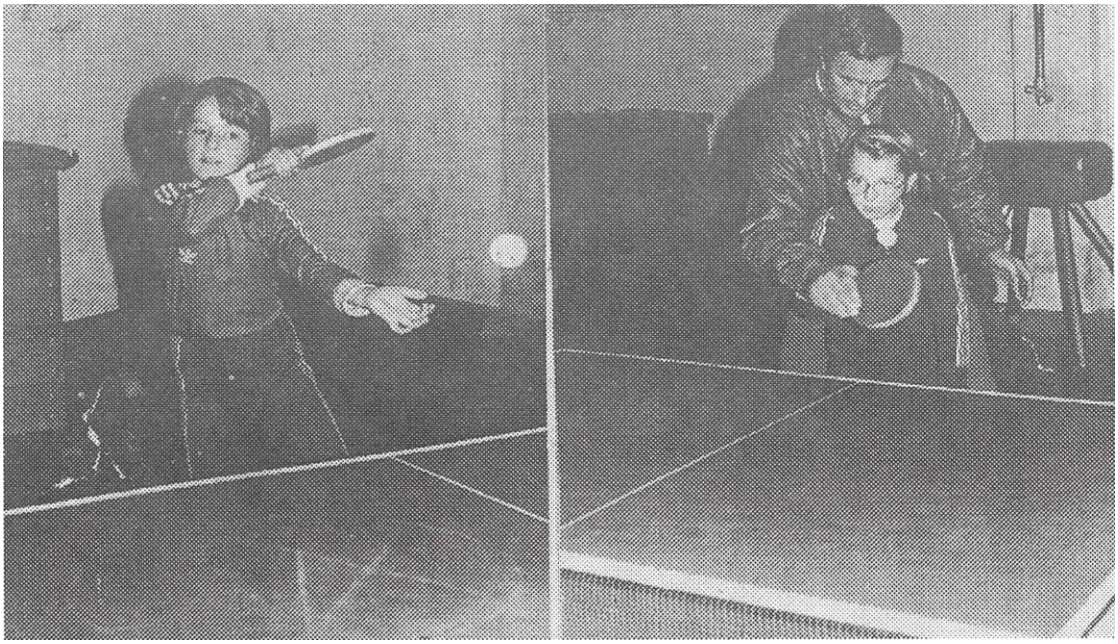

Sestre Adela i Linda Mešan su vrlo rano počele igrati stoni tenis, a pod stručnim nadzorom oca Fadila. Na fotografiji Adela 7. godina (lijevo) vježba forhend udarac, dok Lindi 6. godina (desno), otac Fadil pokazuje rezanje.

Travnik, 1980. godine.

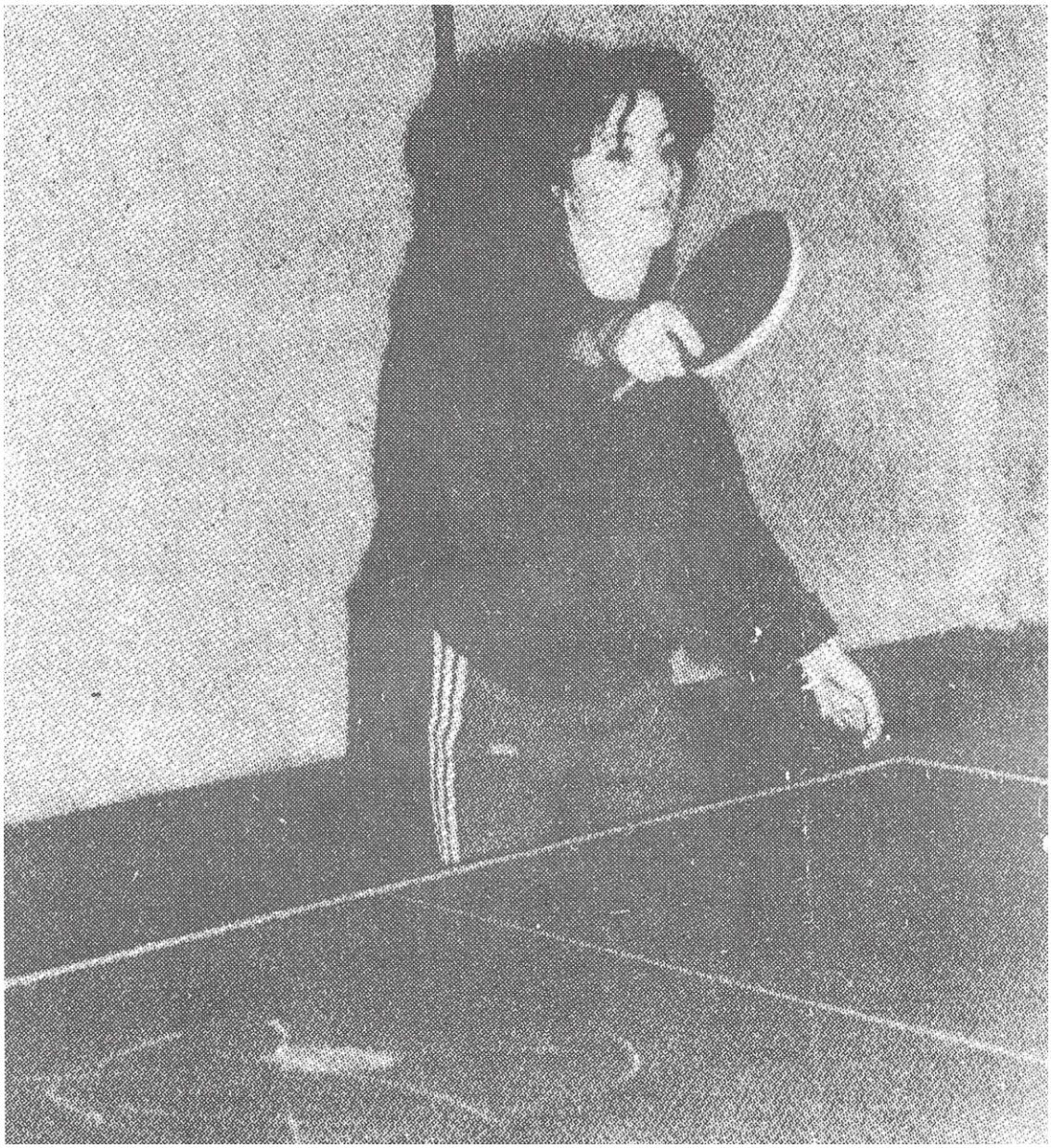

Rijetkost je, da jedan sportista provede petnaest godina u istom dresu. Jedan od tih rijetkih je Milanka Kaurin, koja stonoteniski dres sa grbom grada Travnika, nije mijenjala punih petnaest godina. Za to vrijeme je postigla niz vrijednih rezultata, od kojih je najvrjedniji onaj ekipni, ulazak među najbolje stonoteniske ekipe bivše Jugoslavije. U tom istorijskom ostvarenju, Milankin doprinos je nemjerljiv. U analima stonoteniskog sporta, ne samo našeg grada nego Bosne i Hercegovine, ime ove izuzetne sportašice je upisano sa imenima onih najboljih.

.

Još dvije djevojke, koje su pisale najsvijetlije stranice stonoteniskog sporta grada Travnika. Na fotografiji Saliha Sojtarić (lijevo) uz Milanku sa najdužim stažom u dresu Borca u društvu Mirne Halajkijević (desno).

Doboj, 1978. godine.

Rijetki su ili ih nema, klubovi čiji članovi čine sa trenerom kompletnu reprezentaciju jedne zemlje. Jedan od takvih je STK "Borac" iz Travnika. Na fotografiji ženska stonoteniska reprezentacija Bosne i Hercegovine. S lijeva: Vanja Šantić, Linda Mešan, trener Fadil Mešan i Adela Mešan. (svi članovi STK "Borac" Travnik)

Goteborg, 1993. godine

Na fotografiji, Adela i Linda Mešan, na pobjedničkom postolju nakon završenog državnog prtenstva. Ovakva slika se ponavlja od njihovog prvog nastupa, gdje njih dvije igraju finale. Adela je cetverostruka sampionka BiH – 1996, 1997,, 1998, i 2000. godine – dok je Lina sampionsku titulu BiH osvojila 1999. Godine.

Danas sestre Adela i Linda Mešan sa ocem Fadilom, brane boje STK "Royal Alpa XL" iz Bruxellesa (Belgija). Sa tim klubom su 1997. I 2000. godine osvojile Kup Belgije, a 1999. godine šampionsku titulu te zemlje.Na fotografiji s desna: Caroline Neetens, Maud Billen, Adela Mešan, Linda Mešan i trener ekipe Fadil Mešan.

Bruxeles, 1997. godine.

ZA ONE KOJI SU STONI TENIS ODABRALI ZA SVOJ SPORT.

STONI TENIS

- Stoni tenis je pjesma koju pjeva tijelo svojom moći, no nikada nije dva puta jednako ispjevana.
- Stoni tenis ima u sebi veličinu i zbog toga što ima svoju tragiku.
- Najveća i najteža je borba sa samim sobom.
- Stoni tenis može biti masovan kao igra, ali ne i kao umjetnost.
- Stoni tenis su zavoljeli svi zbog njegove ljepote.
- Tek kad stonoteniser počne da ga studira, stoni tenis dobiva svoju vrijednost.
- Stoni tenis ima svoju: osnovnu školu, gimnaziju i fakultet.
- Najljepšu ocjenu koju može da dobije stonoteniski klub je, da u njemu postoji stonoteniski život. U stonom tenisu postoji kvalitet i vrhunski kvalitet, a oni se duboko razlikuju. Ta se razlika slabo vidi.
- Stonoteniser prolazi kroz mnoge psihičke promjene dok ne sazri.
- Na takmičenju treba znati: vladati se, pamtiti, gledati.
- Znati uočavati, to je umijeće.

TRENING

- Onaj trening koji ti prija, premali je za vrhunske rezultate.
- Svaka sreća je rezultat rada i hrabrosti.
- Čovjek je rob sve dotle dok radi samo onoliko koliko se od njega zahtijeva. Onog momenta, kada uradi više od toga, postaje slobodan čovjek.
- Za sve ljude, jedan sat ima 60 minuta. Uspjeh svakog čovjeka zavisi od toga, kako koristi te minute.
- Prava draž stonog tenisa leži u treningu. Tamo se: radi, uči, razvija prijateljstvo.
- Takmičenje je ispit rada, isto kao u školi.
- Odmor koristi za razmišljanje o minulom i budućem radu.
- Šablon u stonom tenisu koči rad. Odrveniš i ostaneš bez originalnosti. Mijenjaj, prkosi onome što je šablon.
- DOBROG STONOTENISERA NE TREBA TJERATI NA RAD, VEĆ NA ODMOR.
- Lako je biti pametan u pričanju, kritikovanju.. ali de stvaraj, radi.
- Stalno se treba takmičiti, pa i sa samim sobom ako treba. To razvija samoinicijativu za samostalnim treningom.
- Sad ću početi. Tu odluku često donosi stonoteniser. Ali, kad ću istrajati? To treba češće da se pita! Monotonija je najteži grijeh treninga.
- Ima li ambicija u klubu onaj član uprave, koji nikad ne dolazi na treninge?
- Prije nego sto počneš igrati meč, postavi sebi pitanje: "Šta želim"? Pobjedu, borbu, častan poraz uz veliku borbu, da učim uz borbu itd.
- Sa čime želim? Sa dobrim servisima, spinovima, kontrom, promjenom intenziteta u napadu, rezanjen...

- Treba uvijek vjerovati u sebe, naročito ako si pošteno radio, trenirao.
- U svakom meču treba biti maksimalno uporan, do kraja dati sve od sebe.
- Što više zalaganja i znoja na treningu, to manje muke i više radosti na takmičenju.
- Pravilno se hraniti, isto toliko znači kao pravilno trenirati.
- Borba protiv nikotina, alkohola i droge je sastavni dio rada stonotenisera.
- Čovjek koji radi, nije nikada sasvim nesretan. Samo rad ne zamara.
- Rad i ljubav su najljepše stvari na svijetu!
- Čovjek koji ne pravi greške u radu, obično slabo radi.

TRENER

- Sanjam o treneru koga slušaju i vole.
- Nema velikih stonoteniskih kolektiva bez velikih stonoteniskih rukovodstava.
- Mladom stonoteniseru treba učitelj jer je početnik u stonom tenisu. Starijem pak, savjetnik i kritičar. Mladi je neiskusan, stariji griješi.
- Skoro za svakog poznatog sportistu, vezuje se poznati trener.
- Pravi učenik mu je onaj, koji u nesuglasicama, priznaje da je trener u pravu.
- Bolje je trenera slušati, nego ga priznavati da dobro piše.
- Kao što ima rođenih pjevača, tako ima i rođenih stonotenisera. Njih treba vaspitati, da u igri žele pobjedu. Vaspitanje je ključ svake kulture. Stonoteniser se mora vaspitavati, ma koliko imao dara.
- U životu je tako! Da bi nešto stvorio, prvo moraš ubijediti nestručnjake, a stručnjaci se ubljeđuju rezultatima.

USPJEH

- Neodlučnost je gubljenje vremena. Mnogi ljudi su baš zbog toga nesretni.
- Vrhunsko psihičko zalaganje dovodi do najvećeg uspjeha.
- Stonoteniser mora vježbati samostalno. To ne znači, da ne mogu njih više raditi istovremeno u sali. To je, kao kad više ljudi sviraju u jednoj prostoriji, ali svaki sluša zvuk svoga instrumenta.
- Najmanje, što jedan stonoteniser može steći na jednom takmičenju, jeste iskustvo.
- Gledaj i vidi, šta protivnik radi sa reketom, kako se kreće, kako prima servise, da li rasipa poene...
- Ako nešto zaista želiš, onda skoro ništa nije nemoguće.
- Već sama borba za vrh stonotenisera čini sretnim.
- Ako želite da stvorite nešto veliko, uložite sebe cijeloga.
- VJEROVANJE U SOPSTVENU SNAGU JE PRAVA TAJNA USPJEHA.
- SVAKI VELIKI USPJEH PRATI ZAVIST. ALI, BOLJE JE DA ZAVIDE, NEGO DA ŽALE.
- Olako izgubljen poen, za protivnika dvostruko vrijedi, jer mu daje snaqu.
- Ko unaprijed misli na poraz, stvarno je u pola pobijeđen već prije samog početka meča.

(Navedene izreke prikupio i obradio veliki poznavalac stonog tenisa, gospodin Ištvan Sabo-Pišta).

LOPTICA S MNOGO LICA

Koliko se već puta pokazalo da nije važna razina natjecanja da bi sportski užitak bio wvrhunski! Borba, na kraju, uvjek ostaje borba. A natjecatelji u njoj uvjek daju najviše što mogu.

Otvoreno pionirsko prvenstvo Zagreba u pingiću je zato, bio prvorazredan sportski događaj. Možda je u mnogo čemu i natjecanje bilo uzbudljivije, jer klinci jednostavno ne poznaju kalkulacije odraslih i svakoj borbi prilaze, s punim žarom. Koliko je vatre bilo oko te male celuloidne loptice, vjerovatno najbolje govore lica malih fajtera i fajterica.

IMENA IZ STONOTENISKOG KLUBA "BORAC" TRAVNIK, 1972.-2000. GODINE.

PREDSJEDNICI: Miroslav Banušić, Želimir Halajkijević, Radovan Radović, Izet Tamburić, Ešref Begovac, Besim Halilović, Fahrudin Karakaš, Sead Žerić, Omer Borić...

SEKRETARI: Mustafa Hočkić, Radovan Radović, Dragana Vidaček, Stipo Lozić, Slobodan Šušljik.

ČLANOVI PREDSJEDNIŠTVA: Besim Terzić, Bazdulj, Smail Sojtarić, Mićo Tovirac, Tomislav Gelić, Anton Glogoški, Vladimir Jerić, Tomislav Josipović, .Nihad Memišević, Smiljan Božić, Kazimir Jurić, Mirsad Dautović, Branko Ahmet Kulenović, Tomislav Visković, Anto Šunjić, Kasim Herceg, Omer Šehić.

TRENERI: Ibrahim Bazdulj, Mustafa Hočkić, Smail Hodžić, Sulejman Gegić, Džemaludin Herceg, Stipo Brkan, Jadranko Ohnec i Fadil Mešan.

STONOTENISERI STK "BORAC" KOJI SU NASTUPILI ZA NEKU OD SELEKCIJA: Iorahim Bazdulj, Esad Kasumović, Mustafa Hoćkić, Fadil Mešan, Mišo Radović, Gegić, Smail Hodžić, Goran Blažević, Goran Ugrica, Džemaludin Herceg, Ivan Vjekoslav Visković, Zoran Žunjić, Emin Gradašćević, Jasmin Gradaščević, Amir Nezirović, Nenad Rezdeušek, Salko Sojtarić, Mirza Hodžić, Sanel Sojtarić, Adnan Žerić, Fadil Hamzić, Miroslav Bekavac, Vjekoslav Blaškan, Stipo Brkan, Ivica Zdenko (Jurčević, Dario Vranešević.

STONOTENISERKE STK "BORAC" KOJE SU NASTUPILE ZA NEKU OD SELEKCIJA: Alma Sijamija, Sonja Solomun, Senada Sojtarić, Saliha Sojtarić, Milanka Kaurin, Mirna Halajkijević, Nevenka Šako, Mensura Omerčaušević, Edina Ćimbur, Snježana Vasić, Amela Kurtiš, Marijeta Drobnjak, Kiso Oljenka, Dijana Grgić, Amela Merdanović, Alma Šehić, Sanja WVokić, Jadranka VulićJ Alma Fazlić, Lejla A]anlc, Aida Pezer, Samela Bašić, Vanja Šantić, Martina Batić, Adela Mešan, Linda Mešan...

— Pomoć u toku rata STK "Borac" pružili su: gospodin Sulejman Gegić iz Austrije, gospodin Zdenko Jurčević, uspješan trener u Švedskoj i sestre Adela i Linda Mešan iz Belqgije.

ZA ONE KOJI SE BAVE STATISTIKOM

- Prvi nastup, među svim sportovima, na međunarodnoj sceni a pod zastavom i grbom sa zlatnožutim ljiljanima, imale su stonoteniske juniorske i pionirske reprezentacije, jula mjeseca 1992. god.
- Na tom prvenstvu, jedina juniorka iz BiH, bila je stonoteniserka STK "Borac" iz Travnika Linda Mešan. U muškoj reprezentaciji, STK "Borac" nije imao predstavnika.
- Prvi treneri, bili su Fikret Fazlić (muške reprezentacije) i Fadil Mešan (ženske reprezentacije).
- Prvu pobjedu u dresu sa grbom sa zlatnožutim ljiljanima, ostvarila je Linda Mešan (STK "Borac" Travnik) u meču protiv predstavnice Grčke Vafee od 2:0. Topolčani, juli 1992. Godine (Evropski šampionat).
- Prvu seniorsku žensku reprezentaciju BiH činili su članovi STK "Borac" iz Travnika u sastavu: Adela Mešan, Linda Mešan i trener Fadil Mešan. (Međunarodno prvenstvo Slovačke, Bratislava, 1993. godine).
- Rijetkost je, da kompletnu reprezentaciju jedne zemlje čine članovi samo jedne obitelji. Ta čast pripala je obitelji Mešan, na međunarodnom prvenstvu Slovačke 1993. godine.
- Prvu pobjedu za našu seniorsku reprezentaciju, ostvarile su sestre Mešan u dublu protiv Slovačkog para Placha-Vahoncova. Rezultat je glasio 2:1 u korist sestara Adele i Mešan. Bratislava, 1993. godine. _
- Prvi nastup na jednom svjetskom prvenstvu, muška i ženska reprezentacija Bosne i Hercegovine su imale u Göteborgu - Svedska u maju mjesecu 1993. godine. Kompletnu žensku reprezentaciju su činili članovi STK "Borac" iz Travnika. Sastav je izgledao ovako:Adela Mešan, Linda Mešan, Vanja Šantić i trener Fadil Mešan.
- Prvu ekipnu pobjedu na svjetskom prvenstvu, izvojevala je ženska ekipa protiv Luksemburga od 3:2. Göteborg, 1993. godine.
- Prvi nastup na jednom evropskom prvenstvu, reprezentacije BiH su imale u Engleskoj - Birmingham mart-april 1994. godine. Ženska reprezentacija je nastupila u sastavu: Adela Mešan, Linda Mešan, Elvira Mehić i trener Fadil Mešan.

Pokušao sam, kako već rekoh u uvodu knjige, da od zaborava otrgnem ono najbitnije što je obilježilo razvoj stonog tenisa u Travniku, sporta kojim se sa bave oni od sedam pa sve do sedamdeset i sedam godina starosti. Koliko sam u tome uspio, ostavljam vama poštovani čitaoci i ljubiteljima sporta, da ocijenite. A, ako kojim slučajem, budete nezadovoljni, mislim, a to nemojte shvatiti mojom neskromnošću, da će i ovo što sam napisao, imati izuzetnu vrijednost. Kažem, izuzetnu, jer sigurno će koristiti onome tko bude imao, ne samo više stručnosti, nego i više vremena u ovom zaista delikatnom poslu. Završavajući knjigu, želim, da u slobodnoj nam Bosni i Hercegovini i našem uvijek lijepom Travniku, stoni tenis, kao i drugi sportovi, bude spona ljubavi i razumijevanja među ljudima. Spona, koja će doprinositi, da se nikad, ama baš nikad, ne ponovi zlo koje nam nanesoše (ne) ljudi pomućenog uma.

S poštovanjem, Fadil Mešan.

O AUTORU

Autor knjige, prve ove vrste u Travniku, a možda i u BiH, Fadil Mešan (rođen 3. 12. 1941. godine u Kupresu) kao ratno siroče došao je u Travnik 1957. godine i bio smješten u Đački dom gdje se odmah počeo isticati kao svestran i vrlo talentovan sportista u raznim granama sporta. Sa 16 godina postao je član Rukometnog kluba "Borac", a nastupao je i kao košarkaš u ekipi grada Travnika, a na jednom turniru je proglašen za najboljeg košarkaša. Bio je i jedan od najzapaženijih odbojkaša u travničkoj ekipi, a na prvenstvu Travnika u stonom tenisu 1962. godine osvojio je šampionsku titulu i od tada postao stalni član stonoteniske ekipe grada. Nekoliko puta je čak nastupio i u kuglaškoj ekipi Travnika, a kada je bio na vrhuncu kao rukometaš, tadašnji trener Nogometnog kluba "Bratstvo" Mehmed-Meko Dautović pozvao ga je u klub da sportsku karijeru nastavi igrajući nogomet. U nogometu nije dugo izdržao. Ljubav prema rukometu bila je jača od želje mnogih koji su ga voljeli vidjeti na fudbalskom terenu. Vratio se svojoj prvoj i najdražoj ljubavi - rukometu. Po struci, prvo učitelj, a zatim i nastavnik fizičkog odgoja, relativno rano je prestao sa igranjem rukometa, u svojoj 27. godini. Kada se očekivalo da preuzme ulogu trenera rukometnog kluba, on zajedno sa Ibrahimom Bazduljom, Mustafom Hočkićem i Esadom Kasumovićem 1972. godine osniva Stonoteniski klub "Borac" u kojem je od prvog gana postao trener ženskog pogona i na tom mjestu ostao sve do 1992. godine. U tom periodu od dvije decenije, sa ženskom ekipom je osvojio sve što se moglo osvojiti u BiH, prvo u pionirskoj, a zatim i u juniorskoj i seniorskoj konkurenciji. Ušao je u sportsku istoriju Travnika kao prvi trener kome je uspjelo da jednu sportsku ekipu uvede u najviši rang takmičenja Prvu ligu u bivšoj državi SFRJ. U tom razdoblju je stekao i potrebno stonotenisko obrazovanje, prvo zvanje trenera republičkog nivoa, a potom nakon dvogodišnjeg studija i zvanje diplomiranog višeg sportskog trenera kao jedan od rijetkih sa tim zvanjem, ne samo u BiH nego i u bivšoj Jugoslaviji. Interesantno je spomenuti, da je gospodin Fadil Mešan u isto vrijeme bio trener stonoteniske ženske ekipe koja je nastupala u Prvoj saveznoj ligi bivše Jugoslavije i trener muške rukometne ekipe koja je nastupala u Republičkoj ligi BiH. Uspješnu karijeru stonoteniskog trenera u toku agresije, nastavio je kratko u Hrvatskoj, a zatim u Belgiji gdje i sada živi i radi. U toku svog rada sa travničkim stonoteniserkama, stvorio je veliki broj izvanrednih takmičarki od kojih treba spomenuti one najbolje: Dr. Alma Sijamija, sestre Senada i Saliha Sojtarić, Milanka Kaurin, Mirna Halajkijević i Sonja Solomun. Poslije njih dolazi nova generacija djevojčica-stonoteniserki iz koje su se izdvojile dvije najuspješnije stonoteniserke u istoriji ovog sporta ne samo našeg grada nego i u istoriji naše mlade države, a to su njegove kćerke Adela i Linda Mešan. Adela je četverostruka šampionka BiH (1996. 1997. 1998. i 2000. godine) dok je Linda šampionsku titulu osvojila 1999. godine. Interesantno je napomenuti da su njih dvije svaki put igrale finale. Obadvije danas nastupaju za "Royal Alpa XL" iz Bruxellesa u kojem je trener njihov otac Fadil. Sa "Royal Alpa XL" su osvojili u četiri godine dva puta Kup Belgije(1997. I 2000. godine) i šampionsku titulu Belgije 1999. godine. Na više međunarodnih takmičenja kompletnu žensku reprezentaciju BiH su činili članovi porodice Mešan, jer su Adela i Linda (ekipu čine dva člana) nastupale kao takmičarke, a otac Fadil je bio trener reprezentacije, na što je porodica Mešan izuzetno ponosna. Zastavu BiH sa zlatnožutim ljiljanima svijetu su prvi pokazali Linda i Fadil Mešan jula mjeseca 1992. godine na Evropskom šampionatu u stonom tenisu održanom u tada čehoslovačkom gradu Topolčani.

Sigurno najsvestraniji sportista u istoriji Travnika, Fadil Mešan je sada vrlo uspješan trener u Belgiji. Njegov izuzetan doprinos u borbi za jedinstvenu, cjelovitu i nedjeljivu Bosnu i Hercegovinu zajedno sa ostalim članovima porodice je nemjerljiv o čemu on nerado govori iako je to bio njegov način borbe, kao što ne govori i o pružanju pomoći stonoteniserima Travnika u toku agresije na našu zemlju.

Mustafa Gafić

SADRŽAJ:

PREDGOVOR ... 3
RAZVOJ STONOG TENISA U SVIJETU ... 4
POČECI STONOG TENISA U BiH ... 8
STONI TENIS U TRAVNIKU ... 10
OSNIVANJE SEKCIJA I DRUŠTAVA ... 12
1972. GODINE OSNOVAN STONOTENISERSKI KLUB "BORAC" - TRAVNIK ... 16
PRVI NASTUP STK "BORAC" NA PRVENSTVU BIVŠE JUGOSLAVIJE U STONOM TENISU – NOVI SAD 1974. GODINE ... 20
EKIPNO PRVENSTVO BiH ZA PIONIRE I PIONIRKE 1975. GODINE TRAVNIK ... 22
DVADESET I TREĆE OTVORENO STONOTENISKO PRVENSTVO ZA PIONIRKE I PIONIRE ZAGREB, JANUAR 1976. GODINE. ... 24
TRENING U BUNDI / SIR U OPASNOSTI ... 27
USLOVI ZA RAD ... 28
PRVENSTVO BIVŠE JUGOSLAVIJE U STONOM TENISU ZA PIONIRKE I PIONIRE Travnik, 24-26. JUNA 1977. GODINE ... 30
PRVI MEĐUNARODNI USPJEH "BORAC" TRAVNIK - "ŠLEZ" VROCLAV POLJSKA (ŽENE) 5:1 ... 32
IZBOR NOVOG RUKOVODSTVA STK "BORAC" TRAVNIK 1979. GODINE ... 34
STK "BORAC" TRAVNIK ČLAN PRVE SAVEZNE LIGE BIVŠE JUGOSLAVIJE ... 36
SARADNJA SA STK "GRANIT" IZ STRZELINA POLJSKA ... 42
TRIDESET I TREĆE OTVORENO STONOTENISKO PRVENSTVO ZAGREBA ZA PIONIRE I PIONIRKE ZAGREB, 1986. ... 52
DRŽAVNO PRVENSTVO BIVŠE JUGOSLAVIJE U STONOM TENISU ZA PIONIRKE I PIONIRE UMAG, 1988. GODINE ... 54
PRVENSTVO EVROPE U STONOM TENISU ZA PIONIRKE, PIONIRE, JUNIORKE I JUNIORE NOVI SAD, 1988. GODINE. ... 56
STONOTENISKI KLUB "BORAC" TRAVNIK (ŽENE) U MEĐUREPUBLIČKOJ STONOTENISKOJ LIGI BIVŠE JUGOSLAVIJE ... 58
STK "BORAC" TRAVNIK - aktivnosti u toku rata ... 60
NASTUPI NA MEĐUNARODNOJ SCENI ... 66
MEĐUNARODNO PRVENSTVO SLOVAČKE REPUBLIKE U STONOM TENISU BRATISLAVA, OD 18. DO 21. FEBRUARA 1993. GODINE ... 66
42. SVJETSKO PRVENSTVO U STONOM TENISU ZA SENIORE I SENIORKE GÖTEBORG, 12-24. MAJ 1993. GODINE ... 70
DOČEK STONOTENISKIH REPREZENTACIJA BOSNE I HERCEGOVINE NA AERODROMU I GOTEBORŠKOJ LUCI ... 71
PREVOD TEKSTA IZ ŠVEDSKOG LISTA "I DAG" ... 73
PONOSNI NA SVOJU ZEMLJU ... 73
NASTUPI NA MEĐUNARODNOJ SCENI KOJI SU SLIJEDILI NAKON SVJETSKOG PRVENSTVA U GÖTEBORGU ... 76
EVROPSKO PRVENSTVO U STONOM TENISU ZA SENIORE I SENIORKE BIRMINGHAM, OD 24. MARTA DO 4. APRILA 1994. GODINE ... 76
STK "BORAC" TRAVNIK - MUŠKA EKIPA U KUPU "NENSI EVANS" ... 78
43. SVJETSKO PRVENSTVO U STONOM TENISU ZA SENIORE I SENIORKE TIANJIN (KINA), MAJ 1995. GODINE ... 79
U RIJEČI I SLICI ... 81
DOGAĐAJI I POJEDINCI ... 81
STONOTENISERI I STONOTENISERKE KOJI SU PONIJELI DRES STK 'BORAC' A NISU PONIKLI IZ NJEGOVE ŠKOLE STONOG TENISA ... 81

STONOTENISER INVALID 82
PREDSJEDNICI STK 'BORAC' IZ TRAVNIKA U ČIJE VRIJEME SU ISPISIVANE NAJLJEPŠE STRANICE STONOG TENISA 83
ZA ONE KOJI SU STONI TENIS ODABRALI ZA SVOJ SPORT 97
LOPTICA S MNOGO LICA 99
IMENA IZ STONOTENISKOG KLUBA "BORAC" TRAVNIK, 1972.-2000. GODINE. 100
ZA ONE KOJI SE BAVE STATISTIKOM 101
O AUTORU 102
SADRŽAJ: 104